SERIA FASCINAȚIE

VOLUMUL II

MELISSA MARR

OBSESIE

Regele Verii se încruntă, dar nu răspunse. Plantele de la mansardă se aplecară sub forța vântului deșertic care creștea în intensitate pe măsură ce emoțiile lui Keenan fluctuau; păsările se retrăseseră în firidele sigure ale coloanelor. „Cel puțin Fetele Verii sunt plecate."
Keenan îndepărtase gărzile rămase cu câteva cuvinte aspre. Apoi începu să umble de colo-colo. Vârtejuri de aer încins se răsuceau prin încăpere, contorsionându-se sub formă de spirale, ca și când siluete fantomatice ar fi fost ascunse în ele, numai pentru a fi destrămate de vânturile fierbinți care deja adiau în jurul lor – și toate fiind apoi spălate de ropote de ploaie.
Făcute să se manifeste de către emoțiile îngrijorătoare ale regelui, diferitele tipuri de vreme se încleștau în micul spațiu și lăsau în urmă un dezastru.

MELISSA MARR n-a umblat niciodată pe căi bătătorite. După ce a terminat liceul unde a fost votată „cea care va ajunge probabil la închisoare“, a absolvit colegiul și facultatea. În timpul studiilor a muncit ca profesoară și barmaniță într-un bar de motocicliști. Apoi a început să predea literatură atât în clasă, cât și online și a descoperit plăcerea tatuajelor. A început și să colinde țara și să predea împreună cu soțul ei care îi împărtășește pasiunea pentru tatuaje. Dar a renunțat la prepararea băuturilor în favoarea scrierii de romane.

Titlurile seriei:
Fascinație
Obsesie
Eternitate

Departe de ochii muritorilor, într-o lume de umbre și primejdii, are loc o aprigă luptă pentru putere. După secole de stabilitate, echilibrul dintre Curțile zânelor a dispărut și Irial, stăpânitorul Curții Întunecate se luptă să-și țină unite zânele rebele și devenite recent foarte vulnerabile. Dacă nu va reuși, vor urma vărsări de sânge și multă brutalitate.

La 17 ani, Leslie nu știe nimic despre zâne și intrigile lor. Când se simte atrasă de un prea-frumos tatuaj format din ochi și aripi, nu știe decât că și-l dorește din tot sufletul, convinsă că va fi un simbol tangibil al schimbărilor pe care și le dorește cu disperare în viața ei.

Tatuajul va aduce schimbări, dar nu cele la care visa Leslie, ci schimbări sinistre, profunde, care vor fi mai mult decât simbolice. Aceste schimbări îi vor apropia pe Leslie și pe Irial, atrăgând-o pe Leslie tot mai adânc în tărâmul zânelor, unde, incapabilă să reziste farmecelor acestei lumi, va fi expusă multor pericole.

Melissa Marr continuă poveștile despre zâne cu o istorie întunecată, despre tentații și consecințe și eroism în cele mai neașteptate momente.

editura rao

ISBN 978-606-8251-67-7

9 786068 251677

www.rao.ro
www.raobooks.com

OBSESIE

melissa marr

Traducere din limba engleză
MONICA-LAURA CIBOTARIU
OFELIA AL-GAREEB

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARR, MELISSA
Obsesie / Melissa Marr; trad.: Monica Laura Cibotariu, Ofelia Al-Gareeb. – Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-67-7

I. Cibotariu, Monica Laura (trad.)
II. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MELISSA MARR
Ink Exchange

Publicată prin înţelegere cu HarperCollins *Children's* Books,
o divizie a HarperCollins Publishers

2010

ISBN 978-606-8251-67-7

Pentru toţi cei care au fost în abis şi care au găsit
(sau care sunt pe cale să găsească)
o cale de a ieşi la lumină – voi sunteţi dovada
că ceea ce pare imposibil se poate întâmpla.

Şi pentru A. S., care mi-a împărtăşit ideile sale –
Sper că ai găsit ceea ce căutai.

MULȚUMIRI

A durat ceva mai mult de un an până când Fascinație, prima mea carte, a ajuns de la editare pe rafturi, iar Obsesie - de la concept la realizare. A fost descurajant, dar caldele încurajări pe care le-am primit au făcut să fie posibil. Tuturor celor de la HarperCollins US și de la HarperCollins UK, editorilor mei din străinătate (mai ales Franziska de la Carlsen, Germania), bibliotecarilor, vânzătorilor de cărți, cititorilor, părinților, ziariștilor, profesorilor și oamenilor de pe fansite (mai ales Maria), uimitorului meu manager financiar, lui Peggy Hileman, precum și multor altora pe care i-am cunoscut online și personal: am fost copleșită de bunătatea și de sprijinul vostru. Vă mulțumesc tuturor!

Îi adresez mulțumiri speciale lui Clare Dunkle, care mi-a atins coarda sensibilă mai întâi prin romanele ei, apoi, anul trecut, prin înțelepciunea sa. A fost un privilegiu.

Agentul meu, Rachel Vater, face ca haosul să pară ordine. Fie că m-ai redus la tăcere – însoțindu-mă la plimbare –, fie că m-ai orbit cu strălucirea acelor dinți drăgălași, recunoștința mea este veșnică.

Cei doi pasionați editori ai mei, Anne Hoppe și Nick Lake, continuă să întreacă așteptările. Perspicacitatea,

notele şi orele voastre de sporovăială au făcut ca textul să fie mai clar şi mai aproape de idealurile pe care mă străduiam să le ating.

Kelsey Defatte a citit primele versiuni ale manuscrisului. Craig Thrush a citit scenele de conflict. Vă sunt îndatorată amândurora. Şi îi sunt profund îndatorată lui Jeaniene Frost pentru orele în care am vorbit, pentru redactarea scrisorilor, pe măsura celor ale editorilor, şi pentru observaţiile care mi-au stârnit revelaţiile. Mulţumesc, J!

Artistul meu, desenatorul de tatuaje Paul Roe, a citit episoadele despre tatuaje şi a răspuns nenumăratelor întrebări despre minuţiozitatea artei şi istoricul acesteia. Pentru aceasta, pentru faptul că mi-ai decorat pielea şi pentru toate celelalte, mi-ai fost esenţial.

Unii oameni deosebiţi mi-au oferit afecţiunea lor prin anii de haos şi de calm: Dawn Kobel, Carly Chandler, Kelly Kincy, Rachel Morgan, Craig Thrush şi, mai ales, Cheryl şi Dave Lafferty. Vă mulţumesc pentru sprijin. Cuvintele nu pot descrie ceea ce însemnaţi voi pentru mine.

Nimic din tot ce mai este n-ar fi însemnat mare lucru dacă n-ar fi fost oamenii care au îmbogăţit fiecare aspect al vieţii mele – părinţii mei, copiii mei şi soţul meu. Sunt cât se poate de sigură că eu exist numai fiindcă voi sunteţi alături de mine.

– Iunie 2007

PROLOG

TOAMNA

Irial o urmărea pe fată în timp ce aceasta rătăcea pe stradă: era extrem de îngrozită şi furioasă. El aştepta într-un loc mai întunecat al străzii, lângă salonul de tatuaje, dar nu o scăpă nici o clipă din ochi în timp ce-şi termina ţigara.

Când fata ajunse în dreptul lui, îi ieşi înainte.

Pulsul fetei se acceleră când îl văzu. Îşi îndreptă umerii – în loc să fugă sau să bată în retragere, curajoasă, în ciuda umbrelor care se ţineau de ea – şi făcu un semn spre braţul lui, unde numele şi descendenţa lui apăreau reprezentate cu ajutorul unor simboluri arhaice ale străvechiului alfabet celtic ogham, înconjurate de spirale şi noduri care se contopeau, transformându-se în nişte reprezentări grafice ale unor câini de vânătoare stilizaţi.

– E un tatuaj splendid. E opera lui Rabbit?

El încuviinţă printr-o mişcare a capului şi parcurse cei câţiva paşi care mai rămăseseră până la salonul de tatuaje. Fata îl însoţi.

– Şi eu mă gândesc să-mi fac un tatuaj. Doar că nu m-am hotărât încă asupra modelului.

Fata avea un aer provocator în vreme ce rostea aceste cuvinte. Văzând că el nu spune nimic, ea adăugă:

– Eu sunt Leslie.

– Irial.

O urmări pe fată în timp ce aceasta făcea adevărate eforturi pentru că nu reuşea să găsească mai multe cuvinte, dorindu-şi să-i atragă atenţia. Fata simţea o acută nevoie de ceva anume. Dacă Irial i-ar fi considerat pe muritori nişte jucării, ea ar fi fost o distracţie pe cinste, dar el se afla aici pentru treburi serioase, nu pentru fleacuri, aşa că nu scoase o vorbă în timp ce-i deschidea uşa salonului Pins and Needles[1].

După ce intrară în salonul de tatuaje, Leslie se îndepărtă pentru a vorbi cu o fată cu părul negru, care îi urmărea precaută. Mai erau şi alte persoane în magazin, dar numai fata cu părul negru conta. Pentru că aruncase un blestem asupra verii cu atât de multe secole în urmă, Irial ştia exact cine era aceasta: Regina Verii cea dispărută, adevărata problemă. Ea avea să schimbe totul.

Şi asta în foarte scurt timp.

Irial presimţise acest lucru încă din momentul în care Keenan o alesese, de când îi furase calitatea de muritoare. Acesta era şi motivul pentru care Irial venise la Rabbit: o schimbare urma să aibă loc. Acum, că Regele Verii urma să fie dezlegat de blestem – şi ar fi putut să-i atace pe cei care-l ţinuseră captiv –, un război ar fi fost posibil pentru prima dată în atâtea secole. Din nefericire, fiindcă fusese atâta linişte până atunci.

– Am putea sta de vorbă o clipă, Rabbit? Irial pusese o întrebare, dar aceasta era mai mult o formalitate. Chiar dacă Rabbit ar fi fost zână, nu l-ar fi refuzat pe cel care stăpânea Curtea Întunericului, nu acum şi de altfel niciodată.

– Vino aici, în spate, spuse Rabbit.

Irial îşi plimbă mâinile pe rama metalică a vitrinei de bijuterii în vreme ce trecea spre camera din spate, perfect conştient că atenţia lui Leslie era încă îndreptată asupra lui. Închise uşa şi-i înmână lui Rabbit flacoanele din sticlă cafenie: sânge şi lacrimi de la Curtea Întunericului.

– Trebuie ca schimburile de cerneală să aibă loc mai repede decât am plănuit noi. Nu mai avem timp.

– Poate pentru zâne. Rabbit făcu o pauză şi reformulă. Asta i-ar putea ucide, muritorii nu îşi revin prea repede.

– Atunci găseşte o cale să-l faci să funcţioneze. Acum.

Irial încercă să zâmbească, domolindu-şi expresia, aşa cum rareori mai făcea pentru zânele întunericului.

Apoi, se făcu invizibil şi-l urmă pe Rabbit în camera principală a magazinului. O curiozitate bolnăvicioasă îl făcu să se oprească lângă Leslie. Ceilalţi plecaseră, dar ea rămăsese în picioare privind afişul de pe perete, imagini mult mai insignifiante decât ce ar fi putut să-i deseneze Rabbit pe piele în cazul în care i s-ar fi oferit această şansă.

– Visează-mă, Leslie, îi şopti Irial la ureche, lăsându-şi aripile să-i cuprindă pe amândoi, să-i acopere în întregime. Poate că fata era destul de puternică pentru a rezista la schimbul de cerneală cu una dintre zânele alese. Dacă nu, ar fi putut să o dăruiască unuia dintre cei cu puteri slăbite. Părea ruşinos să iroseşti o jucărie stricată atât de încântătoare.

CAPITOLUL 1

LA ÎNCEPUTUL URMĂTORULUI AN

Leslie își trase pe ea uniforma și se pregăti cât de repede putu. Închise încet ușa dormitorului ei, încercând să nu facă zgomot, ca să poată ieși din casă înainte ca tatăl ei să se trezească. Pensionarea nu-i pria. Fusese un tată cât se poate de bun înainte – înainte ca mama să plece, înainte ca el să cadă în patima băuturii, înainte de a începe călătoriile în Atlantic City și Dumnezeu mai știe pe unde în alte părți.

Se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe fratele ei, Ren, stând la masă, cu o pipă lungă în mână. Purtând doar o pereche de jeanși foarte uzați, cu părul blond atârnând liber în jurul feței, acesta părea destins și binedispus. Uneori, chiar era astfel.

Ridică privirea și afișă un zâmbet angelic.

– Vrei să tragi un fum?

Ea clătină din cap și deschise dulapul, căutând un bol cât de cât curat. Nici unul. Scoase din sertarul pentru carne al frigiderului o doză cu apă minerală. După ce Ren pusese odată droguri într-o sticlă – drogând-o astfel și pe ea –, învățase să bea numai din vase închise ermetic.

Ren o urmări, foarte satisfăcut în norul de fum al drogurilor, zâmbind într-un mod angelic pervers. Când era atât de binevoitor și fuma marijuana, era o zi bună. Ren-cel-drogat cu marijuana nu era o problemă: marijuana îl făcea doar mai prietenos. Ren-cel-drogat cu orice altceva era cel imprevizibil.

– Sunt chipsuri acolo, dacă vrei să mănânci ceva la micul dejun, arătă el spre o pungă aproape goală de chipsuri de porumb, de pe bufet

– Mulțumesc. Ea întinse mâna și luă vreo câteva din pungă, apoi deschise congelatorul, ca să caute vafele prăjite pe care le ascunsese înăuntru. Nu mai erau acolo. Deschise bufetul și scoase o cutie cu singurul fel de cereale pe care fratele ei nu le mânca: granola. Era dezgustător, dar obiceiul lui de a șterpeli se oprea când era vorba despre marfă sănătoasă, așa că avea puse deoparte ceva provizii.

Fata își puse cereale într-un bol.

– Nu mai este lapte, mormăi Ren cu ochii închiși.

Oftând ușurel, Leslie se așeză la masă, cu bolul de granola fără lapte în față. Fără conflicte. Fără probleme. Când era acasă, se simțea întotdeauna de parcă ar fi mers pe o sârmă la înălțime, așteptând ca o rafală de vânt să o doboare la pământ.

În bucătărie mirosea puternic a marijuana. Ea își aminti de vremea când se trezea în miros de ouă și șuncă, atunci când tata făcea cafeaua, când lucrurile erau normale. Nu mai fusese așa de mai bine de un an.

Ren își trânti picioarele goale pe masa din bucătărie. Masa era acoperită cu tot felul de lucruri: pliante

publicitare, facturi de plătit, vase murdare și o sticlă de whisky aproape goală.

În timp ce mânca, fata deschise plicurile în care erau facturile cele mai importante: electricitate și apă. Răsuflă ușurată când văzu că tata plătise de fapt în avans ambele facturi. Făcea asta atunci când îi mergea bine la table sau când era treaz câteva zile la rând: plătea în avans facturile mai mari, ca să nu aibă probleme mai târziu. Asta nu ajuta la nimic când era vorba despre mâncare și factura de la cablu, care era din nou restantă, și ea era cea care se ocupa de obicei de asta atunci când nu avea încotro.

Totuși, nu și de această dată. Se hotărâse în cele din urmă să meargă până la capăt, să-și facă un tatuaj. Își dorea unul de mult timp, dar nu se simțise pregătită. În ultimele luni, devenise aproape obsedată de această idee. Să aștepte nu era soluția cea mai bună, în nici un caz. Se gândise la acest lucru mult prea des: să-și însemne corpul, pentru a și-l revendica, era de fapt un pas pe care trebuia să-l facă pentru a redeveni ea însăși.

Acum, nu-mi mai rămâne decât să găsesc imaginea potrivită.

Cu un zâmbet binevoitor ca rezultat al speranțelor sale, îl întrebă pe Ren:

– Ai ceva bani pentru cablu?

El ridică din umeri.

– Poate. Despre ce sumă vorbim aici?

– Nu mă târguiesc. Vreau doar să știu dacă ai bani pentru cablu luna asta.

El trase cu nesaț din țigară și-i suflă apoi fumul în față.

– Nu și dacă ai de gând să te porți ca o cățea. Am și eu cheltuieli. Dacă nu poți să faci și tu din când în când câte o favoare vreunui tip sau să fii măcar drăguță cu prietenii mei – ridică el din umeri –, plătește tu cablul.

– Știi ce? Eu nu am nevoie de cablu. Se duse la coșul de gunoi și aruncă în el factura de la cablu, luptându-se cu senzația de greață provocată de cuvintele fratelui ei, să fie „drăguță cu prietenii lui", dorindu-și ca măcar cuiva din familie să-i pese de ce i se întâmpla.

Dacă mama nu ar fi plecat...

Dar plecase. Dăduse bir cu fugiții și o lăsase pe Leslie să se descurce cu fratele și cu tatăl ei.

– Va fi mai bine așa, draga mea, îi spusese mama ei. Ei bine, nu fusese. Leslie nu era sigură că ar mai fi vrut să vorbească vreodată cu mama ei – nu că asta ar fi avut vreo importanță. Nu mai avea de mult nici un semn de la dânsa.

Leslie clătină din cap. Aceste gânduri nu puteau s-o ajute să facă față situației actuale. Încercă să treacă pe lângă Ren, dar acesta se ridică și o prinse, ca să o îmbrățișeze. Era țeapănă în brațele lui.

– Ce e? Ești din nou la ciclu? Râse, amuzat de gluma proastă pe care o făcuse și de furia fetei.

– Nu te mai obosi, Ren. Uită că am vorbit despre asta...

– Am să plătesc factura. Calmează-te! O lăsă apoi din brațe și, imediat ce se eliberă din îmbrățișare, fata făcu câțiva pași înapoi, sperând ca mirosul de fum și de marijuana să nu-i fi intrat prea tare în haine. Ea se gândea uneori că părintele Meyers știa exact în ce măsură se

schimbase situaţia ei, dar totuşi nu voia să intre în şcoală duhnind a marijuana.

Afişă zâmbetul ei fals şi spuse încet:

– Mulţumesc, Ren.

– Mă voi ocupa eu. Sper să-ţi aduci aminte de asta data viitoare când va trebui să ieşim împreună. Eşti o distracţie pe cinste atunci când am nevoie de bani. O privi cântărind-o din ochi.

Ea nu răspunse. Nu exista nici un răspuns potrivit în această situaţie. Dacă ar fi spus nu, el ar fi rămas acelaşi ticălos, dar nu spunea nici da. După tot ce făcuseră prietenii lui drogaţi – după tot ce-i lăsase el să facă –, nu avea de gând să mai fie în preajma lor niciodată.

În loc să mai discute despre acest subiect, ea se duse şi luă factura din coşul de gunoi.

– Îţi mulţumesc că ai tu grijă de asta.

Îi întinse factura. În acest moment, nu mai conta dacă urma să se ţină sau nu de cuvânt: ea nu putea să plătească şi factura, şi să se aleagă şi cu un tatuaj, şi de altfel ea nici nu se uita prea des la televizor, ca să se simtă obligată să plătească. De cele mai multe ori, ea plătea cablul, pentru că se simţea jenată la gândul că cineva ar fi putut afla că familia ei nu putea plăti o factură, ca şi cum, dacă ar fi păstrat cât mai mult posibil aparenţa unei situaţii de normalitate, atunci lucrurile ar fi putut reveni la normal. Era astfel ferită de inevitabila milă şi de şuşoteli dacă toţi ar fi aflat cât de jalnic devenise tatăl ei de când plecase mama, dacă ar fi aflat cât de mult decăzuse fratele ei.

Din toamnă, ea avea să fie la colegiu, urma să fugă de aici, departe de ei. La fel cum făcuse şi mama: fugise. Câteodată, se întreba dacă mama ei nu fugise dintr-un motiv pe care nu dorea ca ea să-l afle. Dacă acesta ar fi fost adevărul, plecarea mamei ei ar mai fi avut sens, dar faptul că plecase lăsând-o în urmă pe Leslie, nu prea avea noimă. Nu mai avea importanţă. Leslie trimisese deja cererile completate cu primele ei opţiuni şi ceruse şi o serie de burse de merit. Asta e tot ce contează: să ai un plan şi să scapi. Anul următor, avea să fie în siguranţă, într-un nou oraş, începând o nouă viaţă.

Dar toate aceste gânduri nu puteau să-i stăvilească valul de groază la vederea lui Ren, care-şi ridica paharul de whisky în faţa ei într-un salut fără cuvinte.

Fără să mai spună ceva, fata îşi luă geanta.

– Ne vedem mai târziu, surioară, strigă Ren în urma ei, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra pipei sale în care mai îndesă o doză.

Nu. Asta nu se va întâmpla.

În timp ce Leslie urca scările, liceului Bishop O'Connell, toate temerile ei erau puse în siguranţă, înapoi în cutia lor. Devenise din ce în ce mai bună în a observa toate semnalele de avertizare: apelurile telefonice tensionate – semn că Ren avea din nou probleme –, străinii din casă. Era în alertă maximă dacă erau prea multe semnale de avertizare. Îşi zăvorâse uşa dormitorului. Nu consuma nimic din sticle care fuseseră deja deschise. Măsurile ei de precauţie

nu puteau să repare ceea ce se întâmplase până atunci, dar erau de folos pentru a preveni ce s-ar fi putut întâmpla.

– Leslie! Oprește-te! o strigă Aislinn, care era în spatele ei.

Leslie se opri și o așteptă, străduindu-se să pară calmă și indiferentă, de parcă asta ar fi avut vreo importanță: Aislinn se pierduse într-o lume a ei în ultima vreme. Cu câteva luni înainte, se cuplase cu Seth cel-extrem-de-atrăgător. De fapt, ieșeau oricum de ceva vreme împreună, așa că nu era nimic ciudat în asta. Ciudat era însă faptul că Aislinn începuse în aceeași perioadă o relație foarte intensă cu un alt tip, Keenan. Oricum, nici unul dintre cei doi nu părea să aibă ceva împotriva celuilalt.

Cei care o însoțiseră pe Aislinn până la școală se opriseră pe cealaltă parte a străzii și o urmăreau în timp ce aceasta o ajunsese din urmă pe Leslie. Keenan și Niall, unchiul lui, nu se mișcară de la locurile lor, părând mult prea sobri, și aparent indiferenți în fața tuturor celor care-i priveau ca și cum aceștia ar fi făcut parte din rândurile Morților Vii. Leslie se întrebă dacă Niall cânta la vreun instrument. Era mai sexy decât oricare alt zombie. Dacă ar fi studiat vreun instrument și dacă ar mai fi știut și să cânte... oricum ar fi avut succesul pe jumătate asigurat doar pentru că arăta atât de bine. Avea un aer misterios și, în plus, era cu câțiva ani mai mare decât Leslie și Aislinn: student în anul doi, poate. Punând la socoteală și acea responsabilitate sexy și ciudată – pentru că era unul dintre protectorii lui Keenan, un unchi, dar încă tânăr –, părea un exemplar perfect, unul pe care ea îl fixa din nou cu privirea.

Atunci când el zâmbi și făcu semn cu mâna, Leslie trebui să se abțină să nu se ducă la el. Întotdeauna se simțea așa când o privea el. Simțea o dorință ilogică de a fugi spre el, ca și cum ceva stătea încordat la maximum în interiorul ei, și singurul mod de a reduce tensiunea era să se ducă la el. Nu o făcu. Nu avea de gând să se facă de râs în fața unui tip care nu-i arătase un interes sincer. Poate că urma să o facă, totuși. Până acum, singura lor întâlnire avusese loc sub supravegherea vigilentă a lui Keenan sau a lui Aislinn, și aceea întreruptă cu regularitate de scuzele banale ale lui Aislinn, pentru a merge undeva departe de Niall.

Aislinn își puse mâna pe brațul lui Leslie.

– Hai, vino!

Și, ca de fiecare dată, se îndepărtară de Niall.

Leslie își îndreptă atenția spre Aislinn.

– Uau! Rianne a spus că te-ai bronzat atât de mult, dar nu am crezut-o.

Pielea mereu palidă a lui Aislinn era acum perfect bronzată, de parcă fata ar fi trăit pe o plajă, bronzată așa cum Keenan fusese întotdeauna. Nu arătase așa vineri. Aislinn își mușcă puțin buza de jos – un obicei nervos care de obicei însemna că se simte încolțită.

– E o chestie care se face iarna – SAD[1] i se spune –, așa că am avut nevoie de ceva soare.

– În regulă. Leslie încercă să-și ascundă neîncrederea din voce, dar nu reuși. Aislinn nu părea însă deloc deprimată și nici nu părea să fi avut vreun motiv pentru care să fi fost deprimată în ultima vreme. De fapt, părea mai degrabă să fi devenit foarte generoasă când era vorba

despre bani și despre tot felul de atenții. De câte ori Leslie o văzuse în oraș cu Keenan, amândoi purtau coliere asemănătoare din aur, răsucite în spirală, aranjate perfect în jurul gâtului. Hainele pe care le purta Aislinn, haine noi de iarnă, pufoaice, și – să nu uităm – Seth fiind de acord cu toate astea. Deprimată? Da, sigur.

– Ai citit ceva la Literatură? întrebă Aislinn în timp ce deschise ușa, amândouă intrând apoi în mulțimea de oameni care forfotea pe holurile școlii.

– Am cinat în afara orașului, așa că nu am terminat de citit. Leslie își dădu ochii peste cap. Ren chiar s-a îmbrăcat așa cum trebuie pentru acest eveniment.

Amândouă continuară să vorbească ocolind anumite subiecte despre care nu voiau să discute. Leslie mințea cu ușurință, dar Aislinn părea hotărâtă să îndrepte conversația spre subiecte cât mai neutre. La un moment dat, aruncă repede o privire în spatele ei – ca și cum ar fi fost cineva acolo – și schimbă din nou subiectul la întâmplare:

– Mai lucrezi la Verlaine's?

Leslie se uită în spate: nu era nimeni acolo.

– Desigur. Îl enervează la culme pe tata să știe că servesc pe la mese și, știi și tu, asta îmi folosește drept scuză dacă trebuie să dau explicații când ajung acasă la ore nepotrivite.

Leslie nu voia să recunoască faptul că ea era nevoită să lucreze sau că tatăl ei nici nu avea habar ce făcea ea ca să câștige bani. Nu era sigură că tatăl ei știa că ea avea o slujbă sau că plătea facturile. Poate că el credea că Ren se ocupa de toate astea, deși probabil că nu realiza că Ren distribuia droguri – „sau mă vinde pe mine“ – ca să facă

rost de bani. Să vorbească despre bani, casă și despre Ren nu era tocmai genul ei favorit de conversație, așa că schimbă subiectul. Cu un zâmbet plin de subînțeles, își trecu brațul pe după talia lui Aislinn și adoptă expresia pe care o folosea când era cu prietenii ei.

– Deci, să vorbim despre unchiul cel sexy al lui Keenan. Care-i treaba cu el? Se vede cu cineva?

– Niall? El e doar... el nu este de fapt..., se încruntă Aislinn. Nu ți-ai dori să te încurci cu el, crede-mă. Trebuie să fie altul mai drăguț decât el... vreau să spun mai bun...

– Nu cred, draga mea. Vederea ți s-a încețoșat pentru că l-ai privit prea mult pe Seth. Leslie o bătu ușurel pe Aislinn pe braț. Niall e primul în top.

Chipul lui era tot atât de frumos ca al lui Keenan, dar într-un mod diferit: Niall avea ceva aparte. Avea o cicatrice lungă de la tâmplă până în colțul gurii și nu era complexat din această cauză. Părul său era tuns atât de scurt, încât nu era nici o șansă să abată ceva atenția de la frumusețea acelei linii frânte. Cât despre corpul lui... uau! Era înalt și plin de mușchi, mișcându-se de parcă fusese inițiat de când se născuse în tainele unor străvechi arte marțiale. Leslie nu putea să-și închipuie de ce l-ar fi observat cineva pe Keenan atunci când Niall era în preajmă. Keenan era destul de atrăgător, cu ochii săi neobișnuit de verzi, cu un corp perfect și cu părul blond de culoarea nisipului. Era fermecător, dar se mișca într-un fel care o făcea pe Leslie întotdeauna să-și spună că nu era tocmai potrivit pentru lumea civilizată. Îi dădea fiori. Pe

de altă parte, Niall era atrăgător și părea dulce – blând, într-un fel în care Keenen nu era.

Leslie întrebă din nou:

– Și ceva relații...

– Nu are, hmm, relații, răspunse moale Aislinn. Oricum, este prea bătrân.

Leslie renunță să o contrazică pentru moment. Cu toate că Aislinn își petrecea mare parte din timp „fără a avea întâlniri amoroase“ cu Keenan, îi ținea pe toți prietenii ei de la școală cât se putea de departe de grupul acestuia. Atunci când drumurile lor se intersectau, Aislinn se ținea scai de Leslie, de parcă ar fi fost o prelungire a corpului ei, astfel ca lui Leslie să nu i se ivească ocazia de a schimba vreo vorbă cu nici unul dintre cei care umblau cu Keenan – în special cu Niall. Pentru o clipă, Leslie se întrebă dacă nu cumva atracția pe care o simțea pentru Niall era alimentată de faptul că Aislinn inventa tot felul de lucruri ca să-l țină departe de ea. Cu cât Aislinn încerca să împiedice orice apropiere între cei doi, cu atât Leslie își dorea să fie mai aproape de Niall. Un tip mai mare decât ea, cu un trup extrem de sexy și aparent fără obiceiuri proaste despre care să vorbească cineva și, într-un fel, interzis pentru ea: cum ar fi putut toate astea să nu o atragă?

Dar farfuria lui Aislinn era plină-ochi cu Seth și cu Keenan și poate că tot nu-i ajungea. Sau poate știe ea ceva. Leslie alungă acest gând: dacă Aislinn ar avea un motiv întemeiat să se gândească la Niall ca la o persoană deza-greabilă, ar spune ceva. Puteau ele să se afle în acest straniu dans al tainelor, dar erau totuși prietene.

– Les! Rianne își făcea loc prin mulțime cu obișnuita ei exuberanță. Am ratat cumva priveliștea tăvii cu desert?

– Doar două dintre delicatesele savuroase astăzi... Leslie o luă de braț pe Rianne în timp ce se îndreptau spre dulapurile lor. Rianne se pricepea destul de bine să nu ia lucrurile în serios.

– Deci, cel-brunet-cu-cercel nu a fost de serviciu? Rianne rânji răutăcioasă către Aislinn, care roși, așa cum se și așteptau de altfel.

– Nici urmă de Seth. Azi au fost cel-blond-cu-toane împreună cu cel-sexy-cu-cicatrice. Leslie îi făcu cu ochiul lui Aislinn, bucurându-se de scurtele momente de normalitate aducătoare de zâmbete. Rianne reușea să creeze această stare, iar Leslie îi era profund recunoscătoare pentru acest lucru. Se opriră în fața dulapului lui Aislinn, iar Leslie adăugă:

– Micuța noastră prietenă, cea care a strâns mari rezerve de delicatese, tocmai era pe punctul de a-mi spune când vom ieși cu toții să dansăm.

– Nu, nici... începu Aislinn

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ți împarți averea, Ash. Noi ne simțim în inferioritate. Vlăguite. Rianne oftă și se sprijini de Leslie. Simt că leșin din cauza asta.

Și, pentru o clipă, Leslie văzu o privire plină de dor pe fața lui Aislinn, dar aceasta îi surprinse privirea.

Chipul lui Aislinn deveni indiferent.

– Uneori, mi-aş dori să pot face asta... cred doar că nu este o idee bună.

Rianne deschise gura ca să spună ceva, dar Leslie clătină din cap dezprobator.

– Lasă-ne o secundă, Ri! Vin şi eu imediat.

După plecarea lui Rianne, Leslie observă privirea pierdută a lui Aislinn.

– Mi-aş dori să nu facem asta... Schiţă un gest cu mâna de la una la cealaltă.

– Ce vrei să spui? Aislinn deveni atât de calmă şi rezervată în gălăgia de pe hol, încât păru că zgomotul din jurul lor dispare pentru o clipă.

– Să minţim. Leslie oftă. Mi-e dor de prietenia noastră sinceră, Ash. Nu am de gând să-ţi invadez teritoriul, dar ar fi drăguţ din partea ta să fii din nou sinceră. Îmi lipseşti.

– Nu mint. Eu... nu pot minţi. Pentru o clipă, îşi aţinti privirea dincolo de Leslie, încruntându-se la cineva.

Leslie nu se întoarse să vadă cine era.

– Dar nici nu eşti sinceră. Dacă te deranjează prezenţa mea... Leslie ridică din umeri. Asta este!

Aislinn o apucă de braţe şi o ţinu strâns. Deşi încercă, Leslie nu reuşi să se desprindă.

Un derbedeu care trecea pe hol strigă:

– Lesbiene!

Leslie se încordă, oscilând între impulsul de moment de a-i arăta acestuia degetul mijlociu şi teama de un nou conflict.

Se auzi soneria. Uşile dulapurilor erau trântite cu zgomot. Aislinn spuse în final:

– Eu îţi vreau doar binele, nu vreau să suferi. Există... oameni şi lucruri... Şi...

– Scumpo, mă îndoiesc că ei sunt mai răi decât ce... Se opri deodată, incapabilă a mai rosti cele câteva propoziţii care ar fi urmat. Inima aproape că încetă să-i mai bată la gândul că ar fi putut rosti acele vorbe cu voce tare. Încercă să se elibereze din strânsoare.

– Poţi să-mi dai drumul? Trebuie totuşi să ajung la dulapul meu.

Aislinn o lăsă să plece, iar Leslie se îndepărtă înainte de a fi nevoită a se gândi cum să răspundă la inevitabilele întrebări care aveau să urmeze faptului că aproape recunoscuse. „Conversaţia nu va schimba nimic.“ Dar câteodată asta îşi dorea cel mai mult, să spună cuiva; cu toate astea, adesea îşi dorea doar să nu mai aibă acele senzaţii înfiorătoare, să se elibereze astfel încât să nu mai ştie nici de durere, nici de teamă, nici de urâţenie.

CAPITOLUL 2

După ore, Leslie plecă de la școală înainte ca Aislinn sau Rianne să aibă vreo șansă să o ajungă din urmă. Avusese o pauză mai mare între ore, timp în care fusese la bibliotecă și citise mai multe despre istoria tatuajelor, despre tradițiile vechi de secole în arta marcării corpului. Motivele – în număr foarte mare, începând cu adoptarea unor totemuri reprezentând animale, pentru a marca evenimente din viață și pentru a oferi sugestii elocvente care să ajute la identificarea criminalilor – o fascinau. Mai mult chiar, erau în rezonanță cu ea.

Când intră pe ușa salonului Pins and Needles, se auzi sunetul clopoțelului.

Rabbit aruncă o privire peste umăr.

– Vin imediat, strigă el. În vreme ce bărbatul de lângă el vorbea, Rabbit își netezea cu mâna, absent, părul vopsit în nuanțe albăstrui.

Leslie ridică o mână în semn de salut și trecu pe lângă el. Săptămâna aceasta, el își lăsase un barbișon micuț, care îndrepta atenția către piercingul pe care-l avea în buză. Era vorba despre piercingul de sub buza lui inferioară, care-i atrăsese atenția fetei când Ani și Tish o aduseseră

prima dată la salon. Într-o săptămână, și ea își făcuse deja un piercing – pe care-l ascundea sub bluză – și se trezi că petrece tot mai mult timp acolo.

Se simțea în siguranță în acel loc, departe de Bishop O. C., departe de neplăcerile provocate de bețiile tatălui ei, departe de tot felul de desfrânați pe care Ren îi aducea acasă și cu care împărțea rația lui săptămânală de droguri. La Pins and Needles, se simțea în siguranță, liniștită, relaxată – cum nu s-ar fi putut simți în multe alte locuri.

– Da, folosim întotdeauna ace noi, îi spuse Rabbit din nou unui potențial client.

Pe când Leslie se plimba prin magazin, asculta fragmente din comentariile lui Rabbit care rupeau tăcerea ce se lăsa între două melodii:

– Autoclave... sterile ca la spital.

Privirea insistentă a bărbatului se îndreptă alene spre reclamele de pe pereți, dar nu era acolo ca să cumpere ceva. Era tensionat, gata să o ia la fugă. Ochii lui erau măriți de uimire. Poziția corpului său trăda o stare de nervozitate: brațele încrucișate, trupul sugerând interiorizare. În ciuda numărului mare de oameni care veneau la magazin, de fapt doar câțiva renunțau la bani în schimbul artei. Acesta nu era unul dintre ei.

– Am câteva întrebări, îl chemă ea pe Rabbit.

Zâmbindu-i plin de recunoștință, Rabbit se scuză în fața bărbatului, spunându-i:

– Dacă vreți să vă mai uitați...

Leslie merse până la cel mai îndepărtat perete, unde privi atent afișul: imagini care puteau fi cumpărate și

aplicate pe pielea tuturor celor care și le-ar fi dorit. Flori și cruci, desene tribale și modele geometrice - multe dintre acestea erau frumoase, dar, oricât de mult le-ar fi privit, nici unul nu părea cel potrivit. În camerele mai mici în care se ajungea din încăperea principală a salonului, erau expuse alte stiluri de tatuaje, care erau mai puțin interesante: imagini cu femei frumoase din anii '80, siluete scheletice, personaje de desene animate, sloganuri și animale.

Rabbit veni lângă ea, dar fata nu simți nici un fel de încordare, nu avu acel impuls să se întoarcă, astfel ca să nu poată fi încolțită. Era Rabbit. Cu el era în siguranță. Acesta spuse:

- Nu e nimic nou acolo, Les.

- Știu. Ea începu să răsfoiască niște postere prinse într-o ramă montată în perete. Una dintre imagini prezenta o viță-de-vie încolăcită în jurul unei femei pe jumătate om; aceasta arăta de parcă fusese strangulată, dar zâmbea ca și cum se simțea foarte bine. Stupid. Leslie se uită mai departe. Simboluri obscure, traduse dedesubt, acopereau următorul poster. „Nu e stilul meu."

Rabbit râse, un râs iritat de fumător, deși el nu fuma și pretindea că nu fumase niciodată.

- După cât de mult timp ai pierdut în ultimele luni căutând tatuajul potrivit, ar fi trebuit să-l găsești până acum.

Leslie se întoarse și îl privi încruntată pe Rabbit.

- Creează atunci unul special pentru mine. Sunt gata acum, Rabbit. Vreau să fac asta.

Ceva mai departe de ei, potențialul client se opri să privească două verighete din vitrina de sticlă.

Ridicând stânjenit din umeri, Rabbit zise:

- Ți-am mai spus și înainte. Dacă vrei un model special, tu ești cea care trebuie să-mi dea o idee. Ceva. Nu pot tatua un model fără nici un reper.

Clopoțelul de deasupra ușii sună când bărbatul ieși din magazin.

- Atunci, ajută-mă să găsesc o idee. Te rog! Ai primit acordul tatălui meu de câteva săptămâni. Nu mai bate în retragere de această dată. Era în regulă să se tatueze, ca și cum acest lucru ar fi ajutat-o să-și facă ordine în viață, să meargă mai departe. Era corpul ei, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le suportase, iar ea voia să și-l revendice, să fie doar al ei, să-și dovedească sieși acest lucru. Știa că nu era ceva atât de fascinant, dar ideea de a-și însemna în piele propria identitate părea cea mai la îndemână pentru a-și reface viața. Uneori, o forță impresionantă determină anumite acțiuni, alteori, vorbele sunt cele care au tărie. Ea își dorea să găsească o imagine care să reprezinte toate acele sentimente pe care le avea, să și-o graveze în piele ca o dovadă palpabilă a hotărârii ei de a se schimba.

- Rabbit? Am nevoie de asta. Mi-ai spus să mă gândesc. M-am gândit. Trebuie să...

Fata își aruncă privirea afară, la oamenii care treceau pe stradă, întrebându-se dacă bărbații care... dacă ei erau pe acolo. Nu i-ar fi putut recunoaște din moment ce Ren o drogase înainte de a le-o oferi. Se uită apoi la Rabbit, și privirea ei era neobișnuit de aspră când îi spuse ceea ce nu putuse să-i spună lui Aislinn mai devreme:

– Am nevoie de o schimbare, Rabbit. Simt că mă înec aici. Trebuie să fac ceva, pentru că nu mai rezist. Poate că un tatuaj nu e tocmai soluţia potrivită, dar în momentul de faţă e ceea ce pot face... Am nevoie de asta. Mă ajuţi?

El nu spuse nimic, având pe chip o expresie stranie, ezitantă.

– Nu e nevoie să mai continui.

Ani şi Tish, care îi pândeau de după colţ, le făcură semn cu mâna şi începură să umble la combina audio. Melodia se transformă în ceva mult mai sumbru, cu bas predominant şi un mârâit, în loc de versuri. Volumul crescu atât de tare, încât Leslie putea simţi percuţia.

– Ani! Rabbit îi aruncă surorii sale o privire încruntată.

– Magazinul e gol acum. Ani îşi puse o mână în şold şi se uită mirată la el, fără urmă de regret. Ea nu pleca niciodată fruntea în faţa lui Rabbit, indiferent cât de ţâfnos părea acesta. Totuşi, asta nu însemna că ar fi reacţionat vreodată violent faţă de ea. El le trata pe surorile lui ca şi cum ar fi fost cele mai preţioase obiecte pe care le văzuse vreodată. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Leslie le aprecia la el în mod deosebit: blândeţea. Bărbaţii care îşi tratau în acest fel familia erau oameni buni, de încredere – în schimb, oameni precum tatăl şi fratele ei nu prea.

Rabbit o fixă pe Leslie cu privirea câteva secunde înainte de a spune:

– Nu de improvizaţii ai tu nevoie. Trebuie să înfrunţi situaţia de care fugi acum.

– Te rog! Vreau asta. Simţi usturime în ochii plini de lacrimi. Rabbit era prea bănuitor, iar ea nu voia să audă vorbe de încurajare. De fapt, voia ceva pentru care nu găsea cuvintele potrivite: linişte, dorinţă de a nu mai simţi nimic, ceva. Se uită lung la el, încercând să ghicească ce trebuie să-i spună ca să-l convingă, încercând să ghicească de ce nu ar ajuta-o. Tot ce reuşi fu:

– Te rog, Rabbit!

Atunci, el privi în altă parte şi-i făcu fetei un semn să-l urmeze. Străbătură holul scurt spre biroul lui. Rabbit deschise uşa cu cheia şi o pofti în mica încăpere.

Ea se opri chiar la intrare, mai puţin relaxată, dar totuşi în regulă. Camera abia dacă era destul de mare pentru toate lucrurile pe care le înghesuise el acolo. Un birou masiv din lemn negru şi două dulapuri pentru dosare ocupau peretele din spate, o masă lungă pe care stăteau aruncate diferite instrumente de pictură şi pliante publicitare se întindea de-a lungul peretelui din dreapta; de-a lungul celui de-al treilea perete era o masă asemănătoare cu prima, pe care erau două imprimante, un scanner, un proiector şi o serie de borcane fără etichetă.

El scoase o altă cheie din buzunar şi descuie un sertar de la birou. Fără să spună încă nici un cuvânt, scoase o carte subţire, de culoare maro, cu nişte cuvinte gravate pe copertă. Apoi, se aşeză pe scaunul său şi se uită fix la ea până ce fata simţi că trebuie să fugă, ca şi cum tot ce ştia despre el dispăruse şi, într-un fel, el era primejdios pentru ea.

„Acesta e Rabbit."

Se simți deodată jenată de frica ei de moment. Rabbit era ca fratele mai mare pe care ar fi trebuit să-l aibă, un prieten adevărat. Nu arătase față de ea decât respect de fiecare dată.

Fata se apropie de birou și se așeză pe el.

El o privi și întrebă:

– Ce cauți, de fapt?

Vorbiseră destul despre asta, astfel că fata înțelese că el nu se referea la imaginea în sine, ci la ceea ce reprezenta acea imagine. Un tatuaj nu spunea nimic despre lucrul propriu-zis, ci despre semnificația lui.

– Să fiu în siguranță. Nu mai vreau să simt frică sau durere. Nu-l putu privi în timp ce rostea aceste cuvinte, dar le rostise. Asta însemna ceva.

Rabbit deschise cartea și întoarse paginile până ajunse undeva la mijloc, apoi i-o așeză fetei pe genunchi.

– Aici. Acestea sunt ale mele. Sunt speciale. Sunt ca niște... Sunt ca niște... simboluri ale schimbării. Dacă tatuajul de care ai nevoie e aici... doar... ți se pare vreunul potrivit?

Imaginile se învălmășeau pe pagina cărții – complicate motive celtice stilizate, ochi care pândeau din spatele unor vițe pline de spini, corpuri grotești cu zâmbete răută-cioase, animale prea greu de imaginat ca să le poți privi mai mult, simboluri la care-și aruncă doar o clipă privirea, ca apoi să-și ferească imediat ochii. Erau uluitoare și ten-tante, și respingătoare, toate cu excepția unei singure imagini care o făcu să se înfioare: niște ochi negri precum cerneala, încadrați de două aripi ca niște umbre întrepătrunse

priveau țintă în sus din interiorul unei rețele sofisticate de motive celtice stilizate de culoare neagră-cenușie, iar în mijloc era o stea a haosului. Opt săgeți erau îndreptate din centru către exterior; patru dintre acestea fiind mai groase, ca niște raze ale unei cruci cu capete ascuțite.

„Al meu." Gândul, dorința, tulburarea ei, toate acestea erau copleșitoare. Stomacul i se strânse. Încercă să se uite în altă parte, apoi se sili să-l privească din nou. Se uită la celelalte tatuaje, dar atenția i se concentră din nou asupra acelei imagini, ca și cum ar fi avut o putere irezistibilă asupra ei. „Acesta e al meu." Pentru o clipă, din cauza luminii înșelătoare i se păru că unul dintre cei doi ochi clipise. Își plimbă degetul pe foaie, simțind folia lucioasă și netedă de plastic care o acoperea, imaginându-și atingerea acelor aripi care ar fi cuprins-o – aspră, dar și catifelată în același timp. Privi în sus, la Rabbit.

– Acesta. Am nevoie de acesta.

O serie de expresii ciudate se perindară pe chipul lui Rabbit, ca și cum nu era sigur dacă ar fi trebuit să se simtă surprins, satisfăcut sau îngrozit. Luă cartea și o închise.

– Ce-ar fi să te mai gândești câteva zile...

– Nu! Fata îl apucă de încheietura mâinii. Sunt sigură. Sunt mai mult decât pregătită, iar această imagine... Dacă ar fi fost expusă pe perete, aș fi purtat-o deja. Ea se cutremură, pentru că nu suporta ideea că altcineva ar fi putut avea tatuajul ei – și era al ei. Știa asta. Te rog!

– E un tatuaj exclusiv. Dacă ți-l faci, nimeni nu va mai putea să și-l facă, dar – se uită țintă la peretele din spatele ei – te va schimba, va schimba complet lucrurile.

– Toate tatuajele îi schimbă pe oameni. Ea încercă să se abțină să nu ridice vocea, dar se simțea frustrată din cauza ezitării lui. De câteva săptămâni, tot găsea pretexte. Acesta era tatuajul ei, chiar acolo, aproape.

Evitând preocupat privirea ei insistentă, Rabbit strecură cartea înapoi în sertar.

– Acele lucruri pe care le cauți... acele schimbări... trebuie să fii absolut sigură că acele lucruri sunt ceea ce-ți dorești.

– Sunt. Încercă să-l facă să se uite la ea, aplecându-se astfel ca fața ei să fie mai aproape de a lui.

Ani băgă capul pe ușă.

– A ales unul?

Rabbit nu o luă în seamă.

– Spune-mi la ce te-ai gândit când l-ai ales? Au mai fost altele care... ți-au trezit interesul?

Leslie clătină din cap.

– Nu. Doar acesta. Îl vreau. Curând. Acum!

Și așa era. Era ca și cum ar fi privit bucatele la un ospăț, ca să realizeze că nu mâncase vreodată, ca o poftă pe care trebuia să și-o satisfacă imediat.

După o altă privire lungă, el o cuprinse cu brațele pentru o îmbrățișare scurtă.

– Fie!

Leslie se întoarse spre Ani.

– E perfect. E o stea a haosului și vechi motive celtice stilizate, cu acești ochi uluitori și cu aripi de umbră.

Ani se uită la Rabbit, care făcu din cap un semn de încuviințare, apoi fluieră.

– Ești mai tare decât credeam. Așteaptă numai să audă Tish. Apoi, plecă strigând. Tish? Ia ghicește pe care l-a ales Leslie.

– Pe bune? Țipătul lui Tish îl făcu pe Rabbit să închidă ochii crispat.

Clătinând din cap dezaprobator, Leslie îi spuse lui Rabbit:

– Cred că-ți dai seama că sunteți cu toții ultraciudați, chiar pentru niște persoane care trăiesc într-un magazin de tatuaje.

În loc să aprobe comentariile ei, Rabbit îi netezi delicat părul spre ceafă, așa cum făcea cu surorile lui.

– Am nevoie de câteva zile, ca să fac rost de cerneala potrivită pentru acesta. Poți să te răzgândești.

– Nu o voi face. Ea simți un impuls nefiresc să țipe, așa cum făcuse Tish. În curând, va fi al ei, tatuajul perfect. Hai să discutăm despre preț!

Niall începu să o urmărească pe Leslie imediat ce aceasta ieși de la Pins and Needles. În timp ce mergea prin oraș, fata se mișca ținându-și umerii drepți, pășind apăsat. Noua sa atitudine era în total dezacord cu temerile pe care el știa că le ascunde în sufletul ei. Astăzi însă siguranța pe care o afișa fata părea aproape reală.

Nevăzut, el se desprinse de zidul de cărămidă roșie de care se rezemase în vreme ce ea fusese la magazinul de tatuaje. Când ea se opri pentru a cerceta umbrele străzii, Niall își trecu degetele peste o buclă a părului ei, care-i atârna în față, peste obraz. Părul ei – aproape de aceeași

nuanță ca a lemnului brun pe care o avea și părul lui – nu era nici destul de lung ca să-l poată prinde la spate și nici destul de scurt ca să stea pe ceafă, însă destul ca să intrige.

„Așa cum e ea."

Degetele lui abia îi atinseră obrazul, nu destul ca ea să reacționeze. Se aplecă spre ea, ca să-i poată simți parfumul pielii. Înainte de a se duce la muncă, ea mirosea a lavandă, nu de la un parfum, ci de la un șampon pe care începuse să-l folosească de curând.

– Ce faci din nou singură în oraș? Tu știi mai bine.

Ea nu-i răspunse. Nu o făcuse niciodată: muritorii nu le puteau vedea pe zâne, nu le auzeau – și în special acei muritori pe care Regina Verii insistase să-i țină departe de Curtea Zânelor.

Inițial, la cererea regelui său, Niall făcuse câteva schim - buri păzind-o pe Leslie. Atunci când nu era atentă, el putea merge lângă ea și îi vorbea așa cum nu putea s-o facă atunci când devenea vizibil. Felul în care îl privea muritoarea aceasta – ca și cum ar fi fost mai bun decât fusese vreodată, ca și cum era atrăgător ca persoană și nu din cauza rolului său la Curtea Verii – era realmente amețitor, prea amețitor.

Chiar dacă regina lui nu i-ar fi cerut acest lucru, Niall tot ar fi dorit să-i asigure protecție lui Leslie. Dar Aislinn îi ceruse asta. Spre deosebire de Leslie, atunci când Aislinn fusese muritoare, ea văzuse urâțenia lumii zânelor. De când devenise Regina Verii, ea reușise să stabilească un echilibru împreună cu la fel de noua Regină a Iernii. Asta nu-i lăsase prea mult timp ca să se ocupe de siguranța

prietenilor ei muritori, dar îi dăduse puterea de a porunci zânelor să asigure siguranța muritorilor. O asemenea misiune nu ar fi trebuit în mod normal să-i fie încredințată unui consilier al curții, dar Niall fusese de secole mai mult un membru al familiei decât un simplu consilier pentru Regele Verii. Keenan sugerase că Aislinn s-ar simți mai bine dacă ar ști că de siguranța prietenilor ei apropiați se ocupă o zână în care ea avea încredere.

Deși la început fuseseră doar câteva ture, urmaseră tot mai multe, Niall făcând exces de zel veghind asupra ei. Nu procedase așa în cazul celorlalți, dar ei nu-l fascinau așa cum îl fascina Leslie. Ea oscila între a fi vulnerabilă și curajoasă, energică și înspăimântată. Odată, când el adunase mai mulți muritori pe care să-i folosească drept jucării, ea ar fi fost irezistibilă, dar era mai puternic acum.

Mai bine.

Alungă departe aceste gânduri și urmări unduirea șoldurilor fetei în timp ce mergea pe străzile cartierului Huntsdale cu un curaj – nesăbuință – ce era în opoziție cu experiențele pe care le avusese fata și de care el știa. Poate ca ar fi plecat acasă dacă acasă ar fi fost în siguranță. Nu era. Văzuse asta de prima dată când o așteptase pe treptele de la intrare, îl auzise pe bețivanul de taică-său și pe fratele ei cel josnic. Casa ei poate că arăta încântător în exterior, dar asta era o *minciună*.

„Ca mare parte din viața ei."

El își aruncă privirea în jos, la pantofii fără toc pe care-i purta ea, la pulpele ei goale, la picioarele ei lungi. Neașteptatul început al verii, atât de timpurie în acest an –

după o perioadă atât de îndelungată de frig apăsător –, îi făcuse pe muritori să-și expună tot mai mult pielea. Privind-o pe Leslie, Niall nu se putea plânge de acest lucru.

– Măcar ai niște pantofi decenți în seara asta. Nu-mi venea să cred că te-ai dus la lucru în acei pantofiori eleganți noaptea trecută. El clătină din cap. Erau delicioși, totuși. Ei bine, îmi plăcea la nebunie cum se vedeau gleznele tale.

Fata se îndreptă spre restaurant, unde avea să-și afișeze pe chip zâmbetul ei fals în timp ce flirta cu clienții. El o va conduce cu privirea până la ușă, apoi urma să aștepte afară, urmărind siluetele care veneau și plecau, asigurându-se că nu reprezentau vreun pericol pentru ea. Așa se întâmpla de fiecare dată.

Uneori, mergea mai departe, imaginându-și cum ar fi fost dacă ea ar fi putut cu adevărat să-l cunoască – să-l vadă așa cum era. S-ar mări ochii ei de frică dacă ar vedea extinderea cicatricilor lui? S-ar crispa fața ei de dezgust dacă ar afla ce lucruri oribile făcuse el înainte de a intra în rândurile celor de la Curtea Verii? L-ar întreba oare de ce purta tot timpul părul scurt? Și dacă ar întreba, ar putea el să-i răspundă la oricare dintre aceste întrebări?

– Ai fugi de mine? întrebă el încet, urând faptul că inima lui începea să bată mai repede la gândul că fugea după o muritoare.

Leslie se opri în timp ce un grup de tineri fluierau din mașina lor. Unul dintre ei atârna pe geamul mașinii, strigând lucruri obscene, ca și cum asta ar fi făcut din el un bărbat. Niall se îndoia că ea ar fi putut auzi cuvintele

lor: basul din mașina puștilor era dat prea tare, iar vocile nu l-ar fi putut acoperi. Cuvintele concrete nu erau neapărat necesare ca să recunoască o amenințare. Leslie se încordă.

Mașina acceleră îndepărtându-se, huruitul basului auzindu-se din ce în ce mai slab, ca un tunet după o furtună trecătoare.

El îi șopti la ureche:

– Sunt doar niște copii, Leslie. Vino acum! Unde e acea elasticitate a pasului tău?

Oftatul ei a fost destul de ușor ca să treacă neobservat și el nu l-ar fi simțit dacă nu ar fi stat atât de aproape de ea. O parte din încordarea fetei dispăru relaxându-i umerii, dar privirea de om care se îneacă rămase pe chipul ei. Părea că nu va dispărea niciodată. Machiajul nu reușea să-i ascundă umbrele de sub ochi. Mânecile lungi nu reușeau să-i acopere vânătăile provocate de loviturile fratelui ei în ziua precedentă.

„Dacă aș putea intra..."

Dar nu putea să facă asta, nu putea intra nici în viața ei, nici în casa ei. Acest lucru îi era interzis. Tot ce putea face era să-i vorbească, să-i ofere cuvintele lui – cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Mai spuse totuși:

– Aș opri pe oricine ar vrea să-ți răpească zâmbetul acela de pe buze. Aș face asta dacă mi-ar fi permis.

Absentă, ea își duse o mână la spate și aruncă o privire în direcția salonului Pins and Needles. Zâmbi în sinea ei cu același zâmbet pe care-l avea pe chip atunci când plecase de la salonul de tatuaje.

– Aaa, te-ai decis în sfârșit să-ți decorezi pielea aia frumoasă. Ce va fi? Flori? Soare? El își lăsă privirea să-i alunece de-a lungul spatelui ei.

Ea se opri. Ajunseseră la restaurant. Umerii ei se încovoiară din nou.

El voia să o liniștească, dar nu putu decât să-i promită ceea ce-i promitea în fiecare seară:

– Voi aștepta chiar aici.

Și-ar fi dorit ca ea să-i răspundă, să-i spună că se va uita după el la sfârșitul programului, dar ea nu avea să facă asta.

„Și e mai bine așa." El știa asta, dar nu-i plăcea. Petrecuse la Curtea Verii atât de mult timp, că nimeni nu-și mai amintea ceea ce fusese el la început, dar urmărind-o pe Leslie – văzându-i caracterul, pasiunea... Odată, pe când era o zână solitară, pe când avea un alt nume, atunci nu ar fi șovăit deloc.

– Cu toate astea, sunt de acord cu Aislinn. Vreau să te știu în siguranță, șopti el la urechea fetei. Părul ei moale, catifelat îi atinse ușor fața. Te voi proteja – de ei și de mine.

Capitolul 3

Irial stătea în lumina primelor ore ale dimineții, tăcut, una dintre zânele sale zăcând la picioarele lui, moartă. Zâna, Guin, fusese deghizată în muritor atât de des, încât doar o parte din strălucirea ei îi mai rămăsese pe trup după ce murise – lăsând o parte a chipului ei pictată cu machiaj folosit de muritori, și cealaltă parte de o deosebită frumusețe. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni strâmți din doc, de culoare albastră – jeanși, ea și sora ei aveau grijă să-i reamintească întotdeauna denumirea lor atunci când stăteau de vorbă – și un top care abia îi acoperea pieptul. Acea bucată de material era îmbibată cu sânge, cu sângele ei, cu sânge de zână care se scurgea încet pe solul noroios.

– De ce? De ce s-a întâmplat așa ceva, o ghrá[1]? Irial se aplecă, pentru a-i da la o parte de pe față părul plin de sânge. În jurul ei erau împrăștiate sticle, mucuri de țigară și ace folosite. Nici unul dintre aceste lucruri nu-l revoltau așa cum se întâmpla pe vremuri: această zonă era periculoasă, cunoscută pentru violența tot mai mare din ultimii ani, de când muritorii își soluționaseră disputele teritoriale. Ceea ce-l deranja era ideea că un glonț de-al

muritorilor o doborâse pe una dintre zânele lui. Se putea să nu fi fost ceva intenţionat, dar asta nu schimba nimic. Ea tot zăcea moartă.

În faţa lui aştepta o zână prevestitoare de moarte, înaltă şi subţire, care-l chemase acolo.

– Ce facem acum? Zâna îşi frământa mâinile în timp ce vorbea, abia împotrivindu-se instinctului ei natural de a jeli. Nu avea să mai *reziste* mult timp, dar Irial nu răspunse – nu putea să o facă – încă.

El ridică de jos un cartuş gol şi-l analiză întorcându-l pe toate părţile. Bronzul nu ar fi trebuit să rănească o zână şi nici capul de plumb al glonţului pe care-l scosese el din trupul zânei ucise atunci când ajunsese acolo. Şi totuşi aşa se întâmplase: un simplu glonţ de-al muritorilor o omorâse.

– Irial? Zâna prevestitoare îşi muşcase limba până ce sângele i se prelinse printre buze şi începu să i se scurgă pe bărbia ascuţită.

– Gloanţe obişnuite, murmură el, răsucind între degete bucăţile de metal. În toţi aceşti ani de când muritorii începuseră să schimbe lucrurile, el nu-l văzuse niciodată pe vreunul de-ai lui mort din cauza lor. Împuşcaţi, da, dar se vindecaseră. Ei se vindecaseră întotdeauna de aproape orice rană provocată de muritori – orice cu excepţia unor răni grave cauzate de oţel sau de fier.

– Du-te acasă şi jeleşte. Când ceilalţi vor veni la tine, spune-le că această zonă este interzisă pentru moment. Apoi, el o ridică în braţe pe zâna plină de sânge şi se îndepărtă, lăsând-o pe cea prevestitoare de moarte să înceapă să bocească în timp ce alerga. Bocetele ei aveau

să le dea de ştire zânelor lui de la Curtea Întunericului, atât de vulnerabile acum, aveau să le dea îngrozitoarea veste că un muritor omorâse o zână.

Până ce actualul Gabriel – mâna stângă a lui Irial – se apropie doar câteva minute mai târziu, umbra înaripată a lui Irial se aşternuse ca un giulgiu pe toată strada. Lacrimile lui negre precum cerneala picurau pe corpul lui Guin, ştergând strălucirea pe care trupul acesteia încă o mai păstra.

– Am aşteptat destul de mult ca să vorbesc despre ameninţarea pe care o reprezintă pentru noi puterea din ce în ce mai mare de la Curtea Verii, spuse el.

– Ai aşteptat prea mult, spuse Gabriel. Continuă să aştepţi şi războiul va avea loc în condiţiile impuse de ei, Irial.

Ca şi predecesorii lui, acest Gabriel – pentru că numele era al rangului, şi nu un nume dat la naştere – fusese întotdeauna foarte direct. Era o calitate nepreţuită.

– Nu caut să provoc război între curţi, ci doar haos. Irial se opri pe veranda unei case cu obloanele trase, una dintre numeroasele astfel de case pe care el le păstra pentru zânele lui în oricare dintre oraşele în care se considerau acasă. Se uită îndelung la casa aceea, locuinţa lui Guin, în care corpul ei urma să fie depus pentru ca toţi membrii curţii să o jelească. În curând, Bananach avea să audă vestea morţii lui Guin; zâna avidă de război avea să-şi înceapă intrigile ei interminabile. Irial nu era foarte nerăbdător să încerce a-i domoli furia lui Bananach. Aceasta devenise tot mai puţin îngăduitoare de la un an la altul,

făcând presiuni pentru tot mai multă violență, mai mult sânge, mai multă distrugere.

– Războiul nu este cea mai bună soluție pentru curtea noastră, spuse Irial atât pentru sine, cât și pentru Gabriel. Războiul e ceea ce plănuiește Bananach, nu eu.

– Dacă nu e planul tău, nu e nici al Câinilor de Vânătoare. Gabriel întinse mâna și atinse ușor obrazul lui Guin. Guin ar fi de acord. Nu ar fi susținut-o pe Bananach nici măcar acum.

Trei zâne ale întunericului ieșiră din casă înconjurate de un abur ca un fum ce parcă ar fi ieșit prin pielea lor. Tăcute, luară corpul lui Guin și-l duseră în casă. Prin ușa deschisă, Irial observă că începuseră deja să atârne oglinzi negre prin toată casa, acoperind orice suprafață existentă în speranța că o rămășiță de întuneric și-ar fi găsit drumul înapoi spre casă, adică înapoi în corpul lui Guin, și că acea urmă de întuneric ar fi putut fi destul de puternică pentru a se întoarce în învelișul gol, astfel ca Guin să poată fi alimentată și vindecată. Dar asta nu s-ar fi putut întâmpla: era cu adevărat pierdută.

Irial îi văzu pe strada lui, muritori ticăloși de o violență nemaipomenită, la care el nu putea să aibă acces. Asta se va schimba.

– Găsiți-i pe cei care au făcut asta! Omorâți-i!

Locurile mai înainte goale dintre simbolurile ogham de pe antebrațul lui Gabriel se umplură cu un scris spiralat ca o recunoaștere a poruncii Regelui Întunericului. Gabriel ducea întotdeauna la îndeplinire poruncile regelui scrise

deslușit pe propria-i piele – de a intimida și de a arata cât se poate de clar care este voia regelui.

– Și trimite-i pe ceilalți să aducă degrabă câteva dintre zânele lui Keenan pentru priveghi. Și câteva de-ale Doniei, de asemenea. Irial rânji când se gândi la cât de ursuze erau zânele de la Curtea Iernii. La naiba, aduceți și câteva dintre zânele singuratice ale lui Sorcha, dacă le puteți găsi. Înalta ei curte nu e bună pentru nimic altceva. Nu voi fi de acord cu un război, dar hai să pornim câteva bătălii.

La căderea nopții, Irial stătea sub baldachinul lui, privindu-și zânele îndurerate. Acestea erau agitate, umblau și jeleau. Spiridușii de apă stropiseră tot covorul cu apă murdară de râu, câteva zâne prevestitoare de moarte încă boceau. Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel – cu înfățișarea lor umană, cu pielea decorată cu tatuaje în continuă mișcare și cu lanțuri de argint – făceau glume unii pe seama altora, dar erau și unele semne alarmante. Jenny Greenteeth și cei din neamul ei se uitau lung la fiecare, cu ochi plini de reproș. Numai zâna-ciulin părea calmă, profitând de frica celorlalți, alimentată de panica generală care străbătea camera. Toți știau că tumultul unei revolte începuse deja să se simtă. Realitatea era că o zână murise, iar tentația de a recurge la măsuri extreme era în mod inevitabil prea mare. Existaseră întotdeauna dezbinare, proteste care îndemnau la revoltă: în acest stadiu fuseseră menținute lucrurile. Acum, situația era diferită; una dintre ei murise. Asta schimba miza jocului.

– Țineți-vă mai departe de străzi – Irial își lăsă privirea insistentă să alunece deasupra lor, constatând semnele de dezaprobare, apreciind din ochi cine avea să se supună lui Bananach atunci când aceasta ar fi început să-i adune în rândul adepților cauzei ei – până ce vom ști cât de slăbiți suntem.

– S-o omorâm pe regina cea nouă! Pe amândouă, mârâi unul dintre Câinii de Vânătoare. La fel și pe Regele Verii dacă trebuie.

Ceilalți Câini de Vânătoare reîncepură să strige. În culmea încântării, Ly Ergii își frecau împreună mâinile roșii ca sângele. Câteva dintre zânele din neamul lui Jenny rânjeau și aprobau dând din cap. Bananach stătea tăcută printre ei, nemaifiind nevoie să i se audă vocea pentru a-și face cunoscută opțiunea. Violența era unica ei pasiune. Își înclină capul în felul ei, ca o pasăre, fără să facă nimic altceva decât să privească. Irial îi zâmbi. Ea deschise și închise gura clănțănind dinții sonor, ca și cum l-ar fi mușcat. Nu mai făcu apoi nici o mișcare. Știau amândoi că ea nu era de acord cu planurile lui; amândoi știau că îl testase. Din nou. Dacă ar putea, l-ar ucide pentru a crea la curte o stare conflictuală, dar zânele de la Curtea Întunericului nu puteau să-și ucidă conducătorii.

Mârâielile deveniră asurzitoare, până ce Gabriel ridică o mână pentru a restabili tăcerea. Când în restul încăperii se făcu liniște, Gabriel le aruncă un zâmbet amenințător.

– Regele vostru vorbește. Vă veți supune lui.

Nimeni nu protestă când Gabriel mârâi. După ce-l ucisese pe unul dintre ai lui pentru că nu-i arătase respect

lui Irial, cu foarte mulți ani în urmă, puțini erau cei care s-ar fi opus vreodată voinței lui. Dacă Gabriel ar fi avut abilitatea politică de a-și tempera violența, Irial ar fi încercat să-i cedeze tronul. În toate secolele trecute în care Irial căutase un înlocuitor, nu găsise decât o singură zână potrivită să-i conducă, dar ea refuzase tronul ca să slujească la altă curte. Irial îndepărtă acel gând. Era încă răspunzător pentru Curtea Întunericului și nu ajuta la nimic să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla.

Spuse:

– Nu suntem destul de puternici să ne luptăm cu o curte, cu atât mai puțin cu două sau cu trei curți aliate. Poate vreunul dintre voi să-mi spună sincer că regișorul și noua Regină a Iernii nu se vor alia? Puteți să-mi spuneți că Sorcha nu ar sprijini pe nimeni – se opri și îi zâmbi lui Bananach –, aproape pe nimeni dintre cei care au fost împotriva mea? Războiul nu este calea cea bună.

El nu mai adăugă și faptul că nu voia deloc un război adevărat. Ar fi părut un semn de slăbiciune, și un rege slab nu ar mai fi avut autoritate asupra supușilor săi mult timp. Dacă ar fi fost cineva care să fi putut conduce curtea fără să-i distrugă pe ei toți printr-un nestăpânit abuz, Irial s-ar fi dat la o parte, dar, din motive întemeiate, cel care stăpânea peste Curtea Întunericului fusese ales din rândul zânelor solitare. El se bucura de plăcerea provocată de umbre, dar înțelesese că umbrele aveau nevoie de lumină. Majoritatea celor de la curtea lui își aminteau cu greu acest lucru sau poate nu știuseră asta niciodată. Cu siguranță că nu ar fi recunoscut acest lucru tocmai acum.

Curtea Întunericului avea nevoie de hrana pe care i-o asigurau emoțiile negative: frica, dorința, furia, lăcomia, patima și altele de acest fel. Sub regimul crud al terorii ultimei Regine a Iernii – înainte ca Regele Verii să preia din nou puterea după ce-și recâștigase titlul – chiar aerul ajunsese o sursă de supraviețuire. Beira fusese o regină răzbunătoare, care provocase chinuri cumplite atât zânelor de la curtea ei, cât și celor care îndrăzneau să nu stea în genunchi în fața ei. Acest lucru fusese relaxant, chiar dacă nu întotdeauna plăcut.

Irial spuse doar:

– Conflictele mai mici pot genera energia de care avem nevoie pentru a supraviețui. Sunt o mulțime de zâne de care te poți folosi pentru a te hrăni.

Cu o voce care ar fi deranjat-o până și pe cea mai calmă zână a iernii, o zână din neamul lui Jenny întrebă:

– Deci noi ar trebui doar să ne hrănim cu orice zână ne-ar ieși în cale, ca și cum nu s-a întâmplat nimic? Eu spun să...

Gabriel mârâi la ea:

– Ne vom supune regelui nostru!

Bananach mușcă din nou aerul, clănțănindu-și dinții zgomotos, în timp ce bătea ușor în suprafața mesei cu degetele ei cu gheare ascuțite.

– Așadar, Regele Întunericului nu este dornic de luptă? Nu vrea să ne dea voie să ne apărăm? Să ne întărim pute - rile? Doar să așteptăm până ce vom deveni și mai slăbiți? Este un... plan interesant.

„Avea să fie o adevărată pacoste de data aceasta."

O altă zână din neamul Greenteeth adăugă:

– Dacă vom lupta, poate că unii dintre noi ar putea să se stingă, dar restul... un război poate fi o distracție pe cinste, regele meu.

– Nu, spuse Irial aruncând o privire spre Chela, cea care era uneori perechea lui Gabriel. Nici un război în momentul acesta. Nu voi pierde pe nici unul dintre voi. Asta nu e o opțiune. Voi găsi o cale. Și-ar fi dorit să le poată explica acest lucru într-un fel în care ei să-l fi înțeles. Dar nu putea. Chela, draga mea? Ai vrea? Irial își înclină capul către un grup de zâne care tot zâmbiseră și o aprobaseră pe zâna Greenteeth. Orice comentariu despre nesupunere față de el era inadmisibil, în special acum, când revolta clocotea din nou în ochii lui Bananach.

Irial își aprinse o altă țigară și așteptă în vreme ce Chela traversa încăperea. Câinii de Vânătoare din tatuajul de pe unul dintre bicepși se apucau unii pe alții clănțănindu-și dinții pe când fugeau în jurul brațului pierzându-se într-o imagine neclară. Un zgomot slab emana din toată ființa ei, ceva între un mârâit și un murmur de satisfacție. Apropiindu-se de masă, apucă un scaun pe care stătea o zânăciulin, răsturnând-o pe aceasta jos. Ridică scaunul și-l puse în mijlocul zânelor nemulțumite.

Câțiva dintre ceilalți Câini de Vânătoare se împrăștiară peste tot prin mulțime. Gabriel vorbise, spusese că ei aveau să-l susțină pe Regele Întunericului. În acest caz, ei ar fi trebuit ori să se supună lui Gabriel, ori să-l ucidă. Dacă s-ar fi aliat cu Bananach, un război între zâne ar fi

fost inevitabil, dar Gabriel stătuse alături de Irial de când acesta era conducătorul Câinilor de Vânătoare.

Irial continuă:

– O muritoare a ales simbolul meu pentru tatuajul pe care urmează să și-l facă. Ea va fi legată de mine în câteva zile. Prin ea, voi putea să mă hrănesc cu muritori și zâne deopotrivă; voi avea grijă să vă asigur hrana până ce vom avea altă opțiune.

Ei nu reacționară pe moment. Apoi, vocile lor se ridicară unindu-se într-o minunată lipsă de armonie. El nu-i hrănise niciodată transferându-le din energia lui, dar nici nu fusese nevoie să o facă. Dar putea să facă asta. Suveranul unei curți era legat de fiecare zână care-i jura credință. Puterea lui le dădea lor putere, era pur și simplu în firea lucrurilor. Nu era o soluție permanentă, dar avea să-i țină în viață până ce ar fi găsit o alta mai bună – una care nu însemna război total.

El suflă fumul, urmărindu-l cu privirea cum se contorsionează în aer, simțind lipsa reginei care murise, urându-l pe Keenan pentru că o învinsese și întrebându-se cum ar fi putut să o determine pe Donia, noua Regină a Iernii, să devină la fel de nemiloasă ca predecesoarea ei. Alianța dintre Keenan și Donia înclinase balanța prea mult în favoarea unei perioade de pace, ceea ce era în detrimentul Curții Întunericului, dar nici războiul nu era o soluție. Curtea Întunericului nu ar fi putut supraviețui bazându-se numai pe violență, după cum nici teroarea sau patima nu ar fi fost de-ajuns. Tot ce conta era echilibrul și, la o curte

unde cele mai sumbre emoții asigurau existența, grija de a păstra acest echilibru era ceva esențial.

O altă încăierare în mijlocul încăperii îi atrase atenția. Mârâitul lui Gabriel zgudui pereții în timp ce strivea cu bocancul fața unuia dintre Ly Ergi, făcând-o pe zâna căzută plină de sânge să lase încă o pată pe podea. În mod clar, Ly Ergii nu erau atât de cooperanți pe cât i-ar fi convenit lui Gabriel. Le plăcea prea mult vărsarea de sânge, unindu-se ca să o susțină pe Bananach de fiecare dată când aceasta instiga la revoltă.

Cu un rânjet triumfător, Gabriel îl urmări pe Ly Erg cum se târa spre masa lui. Apoi, Gabriel se întoarse spre Irial și se înclină în fața lui atât de adânc încât fața lui atinse podeaua, probabil atât pentru a-și ascunde rânjetul, cât și pentru a-și arăta respectul. Îi spuse lui Irial:

– Odată ce-ți vei lua în primire muritoarea, vom merge cu tine, ca să te ajutăm să stârnești teamă și tulburare în rândurile muritorilor. Câinii de Vânătoare susțin dorința Regelui Întunericului. Asta nu se va schimba. Privirea insistentă a lui Gabriel nu alunecă spre Bananach sau spre zânele sălbatice care se duseseră deja lângă ea, dar mesajul lui era destul de clar.

– Într-adevăr. Irial își strivi țigara de podea și zâmbi celui care era alături de el și în care avea cea mai mare încredere. Câinii de Vânătoare aveau o abilitate grozavă de a induce groaza atât zânelor, cât și muritorilor.

– Am putea să ne alegem cu puțină teamă chiar de la cine este nesupus în această mulțime... șopti Gabriel, iar câinii lui le luară pe sus pe câteva dintre zânele care

zâmbiseră aprobator la sugestiile de revoltă făcute mai devreme. Curtea Întunericului ar trebui să arate puțin respect pentru regele nostru.

Zânele se agățară de picioarele, de ghearele și de labele lor, făcând plecăciuni și reverențe. Bananach nu se mișcă.

Gabriel îi prinse privirea și rânji din nou. Nu mai aveau să fie alte proteste evidente sau discuții în această noapte. Gabriel avea să le organizeze pe zâne și să le amenințe dacă acestea ar fi refuzat să fie de acord cu măsurile de precauție ale lui Irial. Aveau să fie aproape pervers de docile. „Pentru moment." Apoi, Bananach avea să-și intensifice atentatele.

„Dar nu în noaptea aceasta, nu încă."

– În noaptea asta, vom petrece în memoria surorii noastre ucise. Irial făcu un semn din cap, și câțiva dintre Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel aduseră un grup de zâne îngrozite pe care le adunaseră de la celelalte curți. Nici una nu era de la Înalta Curte – ceea ce nu era deloc surprinzător, pentru că zânele de la Înalta Curte ieșeau atât de rar din izolarea lor –, dar erau zâne de la Curtea Iernii și de la Curtea Verii.

Irial îmbrățișă o Fată a Verii care tremura. Vițele care erau lipite de pielea ei se veștejiră sub atingerea lui. Era atât de îngrozită și plină de aversiune, că el se gândi o clipă să o împartă cu ceilalți, dar era încă destul de egoist ca să o vrea doar pentru el. Fetele speciale ale lui Keenan erau întotdeauna o tratație pe cinste. Dacă Irial era destul de econom, putea să extragă din ele destulă dorință și frică pentru a-și potoli foamea vreme de câteva zile. De câteva

ori, reușise chiar să le facă atât de dependente de el, că se întorceau de bunăvoie în brațele lui, cu regularitate și-l urau pentru că le făcuse să-și trădeze regele. Era chiar măgulitor.

Irial susținu privirea fetei în timp ce se adresa curții:

– Regenții lor au făcut asta, ne-au adus în această situație atunci când au ucis-o pe Beira. Amintiți-vă acest lucru atunci când le veți oferi ospitalitatea voastră.

CAPITOLUL 4

Magazinul de tatuaje era gol atunci când Leslie păşi înăuntru. Nici o voce nu tulbura liniştea din încăpere. Nu se auzea nici măcar aparatul stereo.

– Sunt eu, strigă ea.

Se îndreptă spre camera din spate unde Rabbit avea să-i facă tatuajul. Foaia cu şablonul pentru tatuajul ei aştepta pe o tavă, pe masă, lângă un aparat de ras cu lame de unică folosinţă şi diverse alte obiecte.

– Am ajuns puţin mai devreme.

Rabbit se uită mirat la ea pentru o clipă, dar nu spuse nimic.

– Ai zis că am putea începe în noaptea asta. Să faci conturul. Fata se apropie, ca să se uite cu atenţie la model. Totuşi, nu-l atinse, temându-se în mod straniu că ar putea dispărea dacă ar face asta.

În cele din urmă, Rabbit spuse:

– Lasă-mă numai să închid uşa.

În lipsa lui, ea făcu turul micii încăperi – mai mult ca să se abţină să nu atingă modelul, nu din alt motiv. Pereţii erau acoperiţi cu diferite afişe pentru spectacole şi cu postere publicitare obişnuite – cele mai multe decolorate,

făcând reclamă unor evenimente petrecute cu mult timp în urmă. Câteva fotografii înrămate, toate alb-negru, şi afişe mari de cinema erau amestecate cu reclamele. Ca orice altă încăpere din magazin, camera era extrem de curată şi păstra un uşor miros de antiseptic.

Se opri în dreptul câtorva poze, dar nu îi recunoscu pe cei mai mulţi dintre cei fotografiaţi şi nici locurile. Răspândite printre poze erau schiţe în tuş înrămate. Într-una dintre acestea, gangsteri de pe vremea lui Capone îi zâmbeau celui care-i desenase. Schiţa era tot atât de reală ca orice fotografie, executată cu îndemânare, în aşa fel încât părea bizar să o vezi atârnând printre instantanee şi afişe. Rabbit se întoarse în timp ce ea urmărea cu degetul pe o poză conturul unui bărbat nemaipomenit de frumos, care stătea în mijlocul grupului de gangsteri. Toţi aceştia se băteau, dar el era cel care se sprijinea de trunchiul unui bătrân copac diform, cel care arăta aproape familiar. Ceilalţi erau strânşi în jurul lui, lângă el sau în spatele lui, dar el era în mod clar cel care deţinea puterea. Ea întrebă:

– Cine e?

– O rudă, fu tot ce răspunse Rabbit.

Privirea lui Leslie zăbovi asupra fotografiei. Bărbatul din imagine purta un costum negru, ca şi ceilalţi bărbaţi, dar ţinuta lui – arogantă şi impunătoare – creau o imagine mult mai ameninţătoare decât a celor din jurul lui. Aici era cineva de care să-ţi fie frică.

Rabbit îşi drese glasul şi arătă în faţa lui.

– Haide! Nu pot să-mi încep treaba cu tine dacă stai acolo.

Leslie se forță să-și ia ochii de la acea imagine. Să simtă frică sau dorință față de cineva care acum era ori bătrân, ori murise demult reprezenta oricum un soi de ciudățenie. Se duse acolo unde-i indicase Rabbit, se întoarse cu spatele la el și-și trase bluza de pe ea.

Rabbit îi băgă sub breteaua sutienului o bucată dintr-un fel de pânză.

– Ca să păstrăm locul curat. Dacă cerneala sau orice altceva intră în pânză, nu-i mare lucru.

Fata își încrucișă brațele peste piept și încercă să stea nemișcată. Indiferent cât de mult își dorea acel tatuaj, faptul că stătea acolo numai în sutien o făcea să nu se simtă în largul ei.

– Ești sigură?

– Bineînțeles. Nu am remușcările celui care cumpără. Cu adevărat, începe să semene cu o obsesie. De fapt, am și visat despre asta. Ochii din centru și acele aripi. Fata roși bucuroasă că Rabbit era în spatele ei și nu putea să-i vadă fața.

El îi șterse pielea cu ceva rece.

– E de-nțeles.

– Desigur că este. Leslie zâmbi din nou. Totuși, pe Rabbit nimic nu-l șoca, purtându-se ca și cum cele mai neobișnuite lucruri erau în regulă. Asta o făcea să se simtă puțin mai relaxată.

– Nu te mișca. Rase firele subțiri de păr de pe piele, acolo unde avea să facă tatuajul și o șterse din nou cu și mai mult lichid rece.

Ea aruncă o privire în spate în timp ce el se îndepărtă. Rabbit aruncă lama de ras într-un coș de gunoi, oprindu-se o clipă ca să-i arunce o privire gravă înainte de a-și relua poziția în spatele ei. Fata îl privi peste umăr.

El ridică șablonul de pe masă.

– Stai cu fața în această direcție!

– Unde-i Ani? De câte ori Leslie fusese la magazin, rar se întâmpla ca Ani să nu apară, de obicei târând-o pe Tish după ea. Era ca și cum ar fi avut un radar, ceva care putea să-i detecteze pe oameni, fără nici o altă explicație clară cum făcea acest lucru.

– Ani avea nevoie de liniște. El își puse o mână pe șoldul ei și-i schimbă puțin poziția. Apoi, pulveriză ceva ușor pe spatele ei, acolo unde cerneala urma să intre în piele – la capătul șirei spinării, între umeri, măsurându-i lățimea spatelui, fixând centrul în locul în care Leslie se gândea că ar fi fost atașate aripile dacă acestea ar fi existat cu adevărat. Ea închise ochii în momentul în care el apăsă șablonul pe spatele ei. Într-un fel, până și acest lucru o făcea să se simtă exaltată.

Apoi, el îndepărtă șablonul.

– Vezi dacă este acolo unde ai vrut!

Fata se duse la oglindă cât de repede putu fără să fugă. Folosind oglinda mică pentru a putea vedea reflectată imaginea în oglinda din perete îl zări – tatuajul ei, tatuajul ei perfect făcut cu șablonul pe pielea ei – și zâmbi atât de larg încât simți că o dor obrajii.

– Da! Dumnezeule, da!

– Stai jos! arătă el spre scaun.

Ea se așeză pe marginea scaunului și-l urmări pe Rabbit cum își punea meticulos mănușile și cum deschidea apoi ambalajul unui bețișor steril cu care scoase dintr-un borcan niște unguent transparent pe care-l puse pe o tăviță acoperită cu o pânză. Scoase apoi câteva căpăcele pentru cerneală și le fixă pe materialul absorbant. După aceea, turnă în ele cerneală.

„M-am uitat de atâtea ori la așa ceva; nu-i mare lucru." Cu toate astea, nu se putea uita în altă parte.

Rabbit trecu la următoarea etapă în tăcere, ca și cum ea nu ar fi fost acolo. Deschise pachetul cu ace și scoase un ac de metal lung și subțire. Părea că e doar un ac, dar ea știa, după ce-l ascultase pe Rabbit vorbind ore în șir la magazin, că erau mai multe ace individuale la capătul unui suport metalic pentru ace. „Acele mele, pentru tatuajul meu, în pielea mea." Rabbit strecură suportul cu ace într-un aparat. Zgomotul slab al metalului alunecând pe metal fu urmat de un clic, care abia se auzi. Leslie răsuflă ușurată, fără să-și fi dat seama că-și ținuse respirația. Dacă s-ar fi gândit că Rabbit i-ar fi dat voie, i-ar fi cerut să țină ea aparatul pentru tatuaje, l-ar fi rugat să o lase să cuprindă cu mâna dispozitivul cu aspect rudimentar și vârfurile ascuțite de metal. În schimb, îl urmări doar pe Rabbit în timp ce-l regla. Ea tremura. Aparatul arăta ca o grosolană mașină manuală de cusut cu care el avea să-i brodeze pe corp frumusețe. Era ceva primitiv în toate astea, care-și găsea rezonanță în sufletul ei, un sentiment că, după toate acestea, ea va fi în mod irevocabil alta, și asta era exact ceea ce avea ea nevoie.

– Întoarce-te în partea asta. Rabbit se mișcă, iar ea se întoarse în așa fel încât să fie cu spatele la el. Cu degetul acoperit de stratul de latex, îi unse pielea cu unguent. Ești gata?

– Mm-hmm. Se încordă, întrebându-se pentru o clipă dacă avea s-o doară, dar fără să-i pese. Unii dintre cei pe care-i cunoștea se văitau de parcă durerea ar fi fost insuportabilă. Alții păreau să nu o bage în seamă. „Va fi bine." Primele înțepături ale acelor fură neașteptate, o senzație ascuțită care semăna mai mult cu o iritație decât cu durerea. Era departe de a fi îngrozitoare.

– E-n regulă? Se opri, îndepărtând acele în timp ce vorbea.

– Mm-hmm, spuse ea din nou: era cel mai clar răspuns pe care i-l putea oferi în acel moment.

Apoi, după o pauză care fusese aproape destul de lungă ca să o facă să-l roage să-și reia activitatea, el puse din nou aparatul pe pielea ei. Nici unul dintre ei nu vorbi în timp ce el trasa conturul tatuajului. Leslie închise ochii și se concentră asupra aparatului care bâzâia și se oprea, ridicându-se de pe pielea ei doar pentru a coborî imediat înapoi. Fata nu putea să-l vadă, dar îl urmărise pe Rabbit lucrând destul de des, ca să știe că, în unele dintre acele pauze, Rabbit băga vârful acului în căpăcelele de cerneală precum un cărturar care-și înmoaie pana în cerneală.

Iar ea ședea acolo, spatele ei fiind expus în fața lui ca și cum ar fi fost o pânză vie în fața unui pictor. Era minunat. Singurul zgomot care se auzea era bâzâitul aparatului. Era mai mult decât un zgomot, totuși: era o

vibrație care părea că i se strecoară prin piele și pătrunde până în măduva oaselor.

– Aș putea să stau așa o veșnicie, șopti ea ținând în continuare ochii închiși.

Un hohot de râs neplăcut răsună de undeva. Ochii lui Leslie se deschiseră dintr-odată.

– E cineva aici?

– Ești obosită. Și școală, și ore suplimentare luna asta, nu-i așa? Poate nici nu ți-ai dat seama că ai ațipit. El își înclină capul în felul acela neobișnuit, cum făceau doar el și surorile lui, ca un câine care aude un sunet nou.

– Vrei să spui că am adormit șezând în timp ce tu mă tatuai? Se întoarse și-l privi încruntată.

– Poate. Ridică din umeri și se întoarse ca să deschidă o sticlă de culoare cafenie. Nu era precum celelalte sticle de cerneală: eticheta era scrisă de mână într-o limbă pe care ea nu o recunoscu.

Când îi scoase dopul, păru că niște mici umbre lunecară din sticlă. „Ciudat." Ea clipi și privi încremenită.

– Trebuie să fie din cauza oboselii, mormăi.

El turnă cerneală din sticlă într-un alt căpăcel de cerneală – ținând sticla destul de sus, astfel încât exteriorul sticlei să nu atingă marginea căpăcelului pentru cerneală –, apoi sigilă sticla și-și puse alte mânuăi.

Ea își schimbă din nou poziția și închise iarăși ochii.

– Știi, mă așteptam să mă doară.

– Doare. Apoi, el lăsă din nou aparatul de tatuat pe pielea ei, iar ea nu mai putu să-și aducă aminte cum să vorbească.

Bâzâitul păruse mereu încurajator atunci când Leslie îl asculta pe Rabbit în vreme ce lucra, dar, simțind vibrațiile pe propria ei piele, bâzâitul era incitant și deloc încurajator. Senzația era altfel decât își imaginase, dar nu ceea ce ea ar fi numit durere. Totuși, se îndoia că ar fi putut adormi în timp ce simțea așa ceva.

– Te simți bine? Rabbit îi șterse din nou pielea.

– Mi-e bine. Se simțea vlăguită, ca și cum oasele ei nu ar mai fi fost perfect solide. Mai vreau, continuă!

– Nu în noaptea asta.

– Am putea să-l terminăm în noaptea asta...

– Nu. Acest tatuaj se poate face în două ședințe. Rabbit tăcu în timp ce-i ștergea pielea. Își împinse scaunul înapoi, iar roțile făcură un zgomot strident când alunecară pe podea, ca o lespede împinsă peste niște gratii de metal.

„Ciudat."

Se întinse și aproape că leșină.

Rabbit o liniști.

– Mai așteaptă o secundă.

– O amețeală sau așa ceva. Clipi, ca să vadă mai bine, rezistând tentației de a încerca să se concentreze asupra umbrelor care păreau că se plimbă prin cameră fără să fie atașate de ceva.

Dar Rabbit era acolo, arătându-i tatuajul – „tatuajul meu" – cu două oglinzi mici. Ea încercă să vorbească, și se poate să o fi făcut. Nu era sigură. Timpul părea că se sfârșise, trecând mai repede sau mai încet, ținând pasul cu un îndepărtat ceasornic al haosului, supunându-se unor ritmuri imprevizibile. Rabbit acoperea noul ei tatuaj cu

un bandaj steril. I se păru că braţul lui o cuprinse, ajutând-o să se ridice în picioare.

Păşi nesigură înainte.

– Ai grijă la aripile mele.

Fata se împiedică. „Aripi?"

Rabbit nu spuse nimic; poate că nu auzise sau nu înţelesese. Poate că ea nu vorbise, dar putea să şi le imagineze: negre, vagi protuberanţe, ceva între pene şi piele veche, moale şi netedă, care îi gâdilau pielea sensibilă din spatele genunchilor.

„La fel de moi cum le ţineam minte."

– Rabbit? Mă simt ciudat. Rău. Ceva nu e în regulă.

– E din cauza endorfinelor, Leslie. Te fac să te simţi de parcă ai fi drogată. Totul va fi bine. Nu e nimic neobişnuit.

Nu se uita la ea în timp ce vorbea, iar ea ştia că minte.

Se simţea ca şi cum ar fi trebuit să se teamă, dar nu se temea. Rabbit minţise: ceva era foarte rău. Ştia asta cu o siguranţă care părea imposibilă – ca şi cum ar fi gustat zahăr şi ar fi spus că-i sare –, ca şi cum simţea că vorbele pe care le spusese el nu sunt adevărate.

Pe de altă parte, nu avea nici o importanţă. Acele lipsă ale acelui ceasornic al haosului îşi schimbaseră din nou poziţia şi nimic altceva nu mai conta în acel moment, doar cerneala din pielea ei, murmurul din venele ei, sunetul ascuţit şi euforic care o făcuse să simtă o încredere pe care nu o mai simţise de mult prea multă vreme.

CAPITOLUL 5

Deşi Rabbit îi spusese unde o poate găsi, Irial nu se apropiase încă de muritoare. Nu intenţiona să facă asta până ce nu vedea dacă era într-adevăr destul de puternică pentru a merita efortul. Dar, când simţi pentru prima dată legătura fragilă care se crease între ei, totul fu limpede, simţi euforia ei în timp ce aparatul de tatuat al lui Rabbit dansa pe pielea ei, ştiu că trebuia să o vadă. Era ca şi cum o dorinţă nestăpânită o trăgea spre el, şi nu doar spre el: toate zânele întunericului simţeau acest lucru, fiind legate acum de ea aşa cum erau legate de Irial. Ele aveau să o protejeze, acum aveau să lupte pentru a fi aproape de ea.

Şi această chemare era demnă de încurajat – existenţa lor în preajma ei ar fi însemnat că ei aveau să-şi bată joc de muritori şi să-i chinuie, să le provoace teamă şi suferinţă, dorinţe carnale şi furie, mese delicioase care să-i satisfacă poftele lui Irial odată ce schimbul de cerneală ar fi fost complet. Zânele lui aveau să o urmeze pe fată oriunde ar fi mers. Muritorii aveau să devină un adevărat ospăţ pentru rege şi pentru curte – el apucase până atunci doar neînsemnate variante, dar era deja un lucru revigorant. „Umbrele o vor însoţi de când se va trezi pentru mine,

pentru noi.“ Inspiră profund, trăgând în același timp de legătura încă fragilă pe care Rabbit o confecționase cu aparatul său de tatuat.

Irial se gândi: dacă urma să fie legat de ea, era de înțeles să fie prezent în viața ei. Ea avea să fie responsabilitatea lui, povara lui și o slăbiciune în multe privințe. Dar, în ciuda motivelor pe care le putea enumera, știa că nu logica era cea care-l conducea, ci dorința. Din fericire, regele Curții Întunericului nu vedea nici un motiv să se abțină, așa că-l cooptă pe Gabriel și era deja în drum spre orașul ei, căutându-i prezența în același fel în care căutase atât de multe alte privilegii de-a lungul anilor. Se lăsă pe spate, pe scaunul întins în totalitate, bucurându-se de emoția puternică pe care i-o provoca stilul cu totul necugetat în care conducea Gabriel.

Irial își propti o cizmă în portieră, iar Gabriel mârâi.

– E proaspăt vopsită, Iri. Urcă!

– Ei, calmează-te!

Câinele de Vânătoare își scutură capul flocos.

– Eu nu-mi pun cizmele pe patul tău sau pe vreuna dintre canapelele acelea mici pe care le ai peste tot. Ia-ți cizma de-acolo înainte s-o zgârii!

Precum restul armăsarilor pe care călăreau Câinii de Vânătoare, al lui Gabriel era deghizat într-o mașină ca a muritorilor, fiind atât de bine transformat, încât uneori era greu să-ți aduci aminte când arătase ultima dată așa cum era într-adevăr, ca o înfricoșătoare bestie. Poate că reprezenta doar o extensie a dorinței lui Gabriel sau poate era propria fantezie a armăsarului. Toate creaturile imitau atât de bine mașinile muritorilor, că era ușor să uiți că erau ființe vii – excepție făcând cazul în care oricine altcineva decât Câinii de Vânătoare încerca să-i călărească. Atunci era ușor să-ți aduci aminte ce erau: viteza cu care se mișcau azvârlea zâna care-i ofensase sau muritorul cu putere prin aer, spre oricare țintă aleasă de bestii.

Gabriel își parcă Mustangul în mica parcare de lângă Verlaine's, restaurantul unde lucra muritoarea. Irial își lăsa piciorul jos, frecându-și cizma de geam în timp ce făcea asta; mașina nu se transformă.

Codul pentru îmbrăcăminte, Gabe. Schimbă-te. În timp ce Irial vorbea, propria lui înfățișare se schimbă. Dacă oricare dintre muritori l-ar fi urmărit, ar fi văzut cum jeanșii și bluza cu însemnele unui club dispar în favoarea unei perechi de pantaloni impecabil călcați și ai unei cămăși din pânză Oxford. Cu toate acestea, cizmele lui roase rămaseră neschimbate. Nu era îmbrăcămintea elegantă pe care o purta de obicei, dar nu voia ca muritoarea să-l recunoască mai târziu. Această întâlnire era doar pentru el, astfel putea să o urmărească, nu era una de care ar fi preferat ca ea să-și amintească.

„Un chip care să fie în concordanță cu chipurile cu care ne întâlnim, dar nu chipul meu – nici măcar masca pe care o port pentru muritori. Straturi de iluzii...“

Irial se încruntă nesigur de sursa ciudatei melancolii care-l scotea din sărite și-i făcu semn lui Gabriel să se îmbrace cu ceva tot atât de elegant, pentru a căpăta un aspect relativ mai blând.

– Aranjează-te puțin!

Transformarea pe care o suferise înfăţişarea lui Gabriel era mai ingenioasă decât a lui Irial: încă purta jeanşi negri şi o bluză fără guler, dar tatuajele Câinilor de Vânătoare erau acum ascunse de mâneci lungi. Părul lui rebel părea să fie aranjat cu dibăcie, la fel şi barbişonul şi perciunii. Ca şi a lui Irial, înfăţişarea lui Gabriel nu era cea obişnuită. Chipul lui Gabriel era oarecum mai blând, lipsit de umbrele negre şi de obrajii scofâlciţi pe care le lăsa de obicei la vedere pentru muritori. Desigur, eleganţa nu influenţa cu nimic trufia intimidantă a Câinilor de Vânătoare, dar pentru Gabriel era aproape conservatoare.

În timp ce coborau din maşină, Gabriel îşi dezveli dinţii în faţa câtorva dintre gărzile de la Curtea Verii într-un zâmbet ironic. Aceştia, fără îndoială, aveau grijă de muritoare din moment ce era prietenă cu noua Regină a Verii. Gărzile îl văzură aşa cum era în realitate şi se traseră înapoi. Dacă Gabriel avea de gând să provoace vreo încăierare, ei aveau să se aleagă inevitabil cu răni serioase.

Irial deschise uşa.

– Nu acum, Gabriel!

După ce-i aruncă zânei care rămăsese în stradă o privire care parcă tânjea, Gabriel intră în restaurant. Cu o voce scăzută, Irial îi spuse:

– După-masă, poţi să-i vizitezi pe cei care ne urmăresc. Un pic de spaimă atât de aproape de fată... Doar pentru asta e făcută, nu-i aşa? Să vedem cum rezistă legătura noastră iniţială.

Gabriel zâmbi apoi, anticipând bucuros o mică încăierare cu gărzile de la Curtea Verii. Prezenţa lor însemna că nici Curtea Iernii şi nici Curtea Verii nu aveau să-i facă fetei vreun rău şi că nici o zână solitară nu ar fi fost destul de nesăbuită să încerce să se încurce în orice fel de distracţie cu o muritoare care era sub o asemenea atentă supraveghere. Desigur, asta mai putea însemna şi că Irial s-ar fi distrat pe cinste să o fi răpit de acolo fără ca ei să observe înainte de a fi prea târziu.

– Doar două persoane? întrebă plasatoarea, o muritoare destul de ştearsă, cu un zâmbet arogant.

O privire rapidă pe schema de la postul plasatoarei îi arătă care mese erau în zona muritoarei sale. Irial arătă spre o masă aflată în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, o zonă mai întunecoasă, potrivită pentru cine romantice sau rendez-vous-uri secrete.

– Vom lua masa aceea din spate. Cea de lângă ficus.

După ce plasatoarea îi conduse la masa în chestiune, Irial aşteptă până ce ea – Leslie – se apropie legănându-şi uşor şoldurile, cu o expresie binevoitoare şi agreabilă. O asemenea expresie ar fi avut rezultatul scontat dacă el ar fi fost muritorul care părea să fie.

Aşa cum era, umbrele care dansau în jurul ei şi fuioarele subţiri de fum care ieşeau încolăcindu-se din pielea ei spre a lui – vizibile doar pentru zâna întunericului – erau cele care-i tăiară respiraţia.

– Bună, eu sunt Leslie. Vă voi servi în seara asta, spuse ea în timp ce punea un coş cu pâine proaspătă pe masă. Apoi, ea se lansă în formalităţi şi alte banalităţi care nu-l prea înfierbântau. Fata avea buze prea subţiri pentru gustul lui, acoperite doar puţin cu ceva roz şi feciorelnic.

„Deloc potrivit pentru muritoarea mea." Dar întunericul care se ținea de pielea ei atât de insistent era chiar potrivit pentru curtea lui. El o studie, citindu-i sentimentele, acum că erau legați, chiar dacă legătura dintre ei era atât de slabă. Când o întâlnise, ea fusese deja pângărită, dar acum era indiscutabil plină de umbre. Cineva o rănise, și încă rău de tot, de când o văzuse el prima dată.

Furia la gândul că cineva atinsese ce era al lui îi depășea autocontrolul. Ceea ce făcuseră ei – și cât de multă putere avusese ea ca să reziste umbrelor –, aceste lucruri erau cele care o pregătiseră ca să fie a lui. Dacă ceilalți nu ar fi rănit-o, ea ar fi inaccesibilă pentru el. Dacă ea nu ar fi rezistat atât de bine întunericului, atunci nu ar fi destul de puternică pentru a putea să se descurce cu tot ceea ce avea el de gând să facă apoi cu ea. Avusese de suferit, dar nu în măsura în care nu s-ar mai fi putut salva. Ruptă în bucăți și puternică, era combinația perfectă pentru el.

Dar el tot i-ar ucide dacă s-ar mai atinge de ea.

Tăcută acum, după ce terminase în mod evident cu listele și cu recomandările, fata stătea în picioare și-l privea insistent, așteptând comanda. În afară de o scurtă privire aruncată spre Gabriel, își concentrase toată atenția asupra lui Irial. Să o vadă pe muritoare cum îl studiază atent îl încânta mai mult decât se așteptase. Îi plăcea foamea ei.

– Leslie, poți să-mi faci un serviciu?

– Domnule? Zâmbi din nou, dar părea nesigură. Teama ei crescu dintr-odată, lăsând să se vadă o ușoară mișcare a umbrelor care o însoțeau, astfel că inima lui începu să bată nebunește.

– Nu sunt în stare să mă hotărăsc – îi aruncă el o privire dușmănoasă lui Gabriel, al cărui râs înăbușit se transformă într-un acces de tuse –, având în vedere meniul de aici. Ai putea să comanzi tu pentru mine?

Ea se încruntă și privi în spate, spre plasatoarea care-i urmărea acum cu atenție.

– Dacă sunteți un client vechi, îmi cer scuze, dar nu-mi amintesc...

– Nu, nu sunt. Își plimbă un deget pe încheietura mâinii ei, încălcând astfel eticheta muritorilor, dar incapabil să reziste. Ea era a lui. Nu era încă oficial, dar asta nu conta. Îi zâmbi, lăsându-și strălucirea să i se zărească pentru o fracțiune de secundă, arătându-i adevăratul său chip – testând-o, căutând frică sau dorință – și adăugă: Comandă doar orice crezi tu că ne-ar plăcea. Surprinde-mă. Mă bucur întotdeauna când mi se face o surpriză plăcută.

Fațada ei de chelneriță dispăru pentru o clipă, bătăile inimii i se întețiră. Iar el simțea asta, valul de panică ce o copleșise pe moment. Nu putea să o guste, nu încă, nu cu adevărat, dar aproape – ca un miros îmbietor ce plutea dinspre bucătărie, năucindu-l cu diverse sugestii de arome de care el nu se putea bucura.

Irial își deschise tabachera lăcuită de culoare neagră pe care o prefera în ultima vreme și trase din ea o țigară urmărind-o pe fată cum încerca să-l înțeleagă.

– Poți face asta, Leslie? Să ai grijă de mine?

Ea încuviință alene din cap.

– Aveți vreo alergie sau...

– Nu la ceea ce este în meniu. Nici unul dintre noi nu are.

El bătu ușor cu țigara în masă, îndesând-o, privind-o pe fată până ce aceasta se uită în altă parte. Ea se uită spre Gabriel:

– Și pentru dumneavoastră, același lucru?

Gabriel ridică din umeri în timp ce Irial spuse:

– Da, pentru amândoi.

– Sunteți sigur? Ea îl privi intens, iar Irial bănui că fata simțea deja ceva din schimbările care în curând aveau să o năpădească. Ochii ei se măreau ușor când temerile ei creșteau sau dispăreau. Mai târziu în noaptea aceea, dacă se va gândi la el, avea să-l considere doar un tip ciudat, de neuitat numai din acest motiv. Avea să mai treacă apoi ceva vreme până când mintea ei să o lase să prelucreze proporțiile schimbărilor pe care le suferea corpul ei. Muritorii aveau atât de multe mijloace psihice de protecție pentru a înțelege lucrurile care încălcau prejudecățile și legile lor. Uneori, aceste mijloace de protecție îi erau chiar folositoare.

Își aprinse țigara, întârziind anume doar ca să o vadă cum freamătă după încă o atingere. Îi ridică mâna și-i sărută articulațiile degetelor, alt gest complet nepotrivit pentru înfățișarea pe care o avea și pentru locul în care se aflau.

– Cred că o să-mi aduci exact ceea ce vreau.

Groaza începu să crească, oscilând între o clară explozie de dorință și puțină furie. Totuși, zâmbetul ei nu era șovăielnic.

– Atunci, am să mă ocup de asta, spuse în timp ce făcu un pas înapoi, trăgându-și mâna ca să se elibereze.

El inhală un fum din țigară urmând-o cum se îndepărtează. Firul de fum întunecat dintre ei se întinse și începu să șerpuiască prin încăpere ca un drum pe care l-ar fi putut urma.

„Curând."

Când ajunse în pragul ușii, ea se întoarse și-l privi, iar el aproape că putu să-i guste groaza în vreme ce ea trăgea cu ochiul.

Își linse buzele.

„Foarte curând."

CAPITOLUL 6

Leslie se strecură în bucătărie, se rezemă de perete și încercă să nu se prăbușească. Mâinile îi tremurau. Altcineva ar fi trebuit să se ocupe de ciudatul client; ea se simțea înspăimântată de interesul pe care i-l arătase acesta, de privirea lui prea insistentă, de vorbele lui.

– Ți-e bine, ma belle[1]? o întrebă patiserul-șef, Étienne. Acesta era un bărbat vânos, cu un caracter care izbucnea din cele mai ciudate pricini, dar în același timp era și genul irațional. În această noapte, părea să fie într-o dispoziție de zile mari sau cel puțin era la ora asta.

– Desigur. Ea își compuse din nou un zâmbet, dar care nu era deloc convingător.

– Bolnavă? Flămândă? Sleită? întrebă repede Étienne.

– Mi-e bine, doar un client pretențios, prea intim, prea de toate cele. El vrea... Poate reușești tu să ghicești ce ar vrea să comande... Se opri, simțindu-se în mod inexplicabil furioasă pe ea însăși pentru că se gândise, chiar și pentru o fracțiune de secundă, că altcineva ar fi putut să comande pentru el. „Nu." Asta nu ar merge. Furia și frica

[1] Frumoasa mea (în franceză, în original)

ei dispărură. Își îndreptă umerii și parcurse din ochi o listă cu mâncărurile ei preferate, care se încheia cu marchize în ciocolată.

– Asta nu e în meniul cu deserturi din seara asta, obiectă unul dintre ajutoarele de bucătari.

Étienne clipi.

– Pentru Leslie este. Eu am o rezervă de deserturi pentru ocazii speciale.

Leslie se simți ușurată, deși irațional, pentru că prăjitura decadentă de ciocolată însiropată cu rom din abundență era disponibilă. Nu era ca și cum clientul ar fi cerut-o, dar ea dorea să i-o ofere, voia să-l încânte.

– Ești cel mai bun.

– Oui[1], știu asta. Étienne ridică pur și simplu din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru, dar zâmbetul îi dezmințea expresia. Ar trebui să-i spui asta lui Robert. Și destul de des. Uită mereu cât este de norocos că rămân aici.

Leslie râse, relaxându-se puțin datorită șarmului irezistibil al lui Étienne. Nu era nici un secret că patronul, Robert, ar fi făcut aproape orice ca să-i fie pe plac lui Étienne, amănunt pe care Étienne se prefăcea că nu-l observă.

– Comanda pentru masa numărul șase e gata, se auzi o altă voce, iar Leslie își reluă munca, zâmbetul revenindu-i pe buze în timp ce ridica vasele aburinde.

Pentru că timpul până la terminarea schimbului ei trecea greu, Leslie se surprinse privindu-i pe cei doi clienți

[1] Da (în franceză, în original)

ciudați destul de des ca să nu se poată concentra asupra celorlalte mese la care servea.

„Bacșișurile vor fi mici dacă o țin tot așa."

Nu că n-ar mai fi avut de-a face cu clienți prea îndrăzneți. Bărbații păreau să creadă că, deoarece era chelneriță, ar fi putut fi ușor influențată de un pic de farmec și de avere. De obicei, zâmbea și flirta puțin cu bărbații care luau cina. Zâmbea și-i asculta puțin mai mult pe clienții mai în vârstă și zâmbea și acorda puțină atenție familiilor cu copii. Totul era la Verlaine's. Lui Robert îi plăcea ca personalul să-i trateze pe clienți deosebit de frumos. Desigur, asta se termina la ieșirea din restaurant. Nu se întâlnea cu nici o persoană pe care o cunoscuse în timpul serviciului, nici măcar nu-și dădea numărul de telefon.

„Cu toate astea, m-aș întâlni cu el."

El părea că se simte bine în pielea lui, dar părea, de asemenea, capabil să iasă victorios în orice luptă, în cele mai întunecoase zone ale orașului. Și era frumos – nu trăsăturile sale, ci felul în care se mișca. Îi amintea de Niall. „Și probabil, la fel ca el, nu e disponibil."

Clientul o privea cam în același fel în care o privea Niall: galeș, insistent și cu zâmbete pline de dor. Dacă, la vreun club, un tip s-ar fi uitat așa la ea, fata s-ar fi așteptat ca acesta să-i facă propuneri. Niall nu-i făcuse nici o propunere, în ciuda încurajărilor ei, așa că poate nici acesta nu avea să meargă mai departe.

– Leslie? Clientul nu putea să fi vorbit destul de tare ca ea să-l audă, dar îl auzise. Se întoarse spre el, iar el îi făcu semn să se apropie.

Fata terminase de luat o comadă unui client care venea acolo săptămânal și abia rezista tentației de a se repezi în cealaltă parte a încăperii. Își făcu drum printre mese fără a-și lua ochii de la el, iuțind pasul ca să-l depășească pe un băiat care debarasa mesele și pe un alt chelner, oprindu-se și așteptând să treacă un cuplu care părăsea restaurantul.

– Aveați nevoie de ceva? Vocea i se auzi prea slabă, prea șoptită. O scurtă licărire de jenă se întrezări pe chipul ei, apoi dispăru tot atât de repede cum se ivise.

– Dar tu... El se opri brusc, zâmbind cuiva din spatele ei, arătând de parcă avea să izbucnească imediat în râs.

Leslie se întoarse. O mulțime de oameni pe care nu-i cunoștea stăteau într-un mic cerc în jurul lui Aislinn care-i făcea cu mâna. Prietenii nu erau bine-veniți în timpul orelor de program. Aislinn știa asta, dar porni să traverseze încăperea îndreptându-se spre Leslie. Ea se uită din nou la client.

– Îmi cer scuze. Doar o secundă.

– E totul în regulă, iubito. El își mai scoase o țigară, repetând același ritual de mai înainte: închizând cu zgomot tabachera, bătând ușor țigara de suprafața mesei și aprinzându-și bricheta. Privirea lui rămase ațintită asupra ei. Nu plec nicăieri, spuse.

Ea se întoarse, ca să o ia la rost pe Aislinn.

– Ce crezi că faci? Nu poți doar să...

– Plasatoarea a spus că aș putea să te rog să ne servești. Aislinn arătă spre grupul mare cu care intrase în restaurant. Nu e nici o masă liberă în zona ta, dar te-am cerut pe tine.

– Nu pot. Am toate mesele pline.

– Una dintre celelalte chelnerițe ar putea să ia mesele tale și...

– Și bacșișurile mele. Leslie clătină din cap. Nu voia să-i spună lui Aislinn cât de mult avea nevoie de acei bani sau cum i se strângea stomacul la gândul că se putea îndepărta de misteriosul și irezistibilul client din spatele ei. Îmi pare rău, Ash. Nu pot.

Dar plasatoarea se apropie și spuse:

– Poți să te ocupi și de mesele tale, și de grup sau trebuie să pun pe altcineva să ia mesele tale, ca să poți să te ocupi tu de grup?

Furia lui Leslie crescu, trecătoare, dar puternică. Zâmbetul ei era mâhnit, însă se stăpâni.

– Pot să mă ocup de amândouă.

Cu o privire ostilă către masa din spatele lui Leslie, Aislinn se întoarse la grupul ei. Plasatoarea plecă și ea, iar Leslie începu să fiarbă. Se răsuci ca să-l privească.

El trase cu nesaț din țigară și expiră apoi fumul.

– Ei bine. Pare că-și apără teritoriul. Presupun că acea privire scurtă a fost un mesaj gen „nu-te-lega-de-prietena-mea".

– Îmi pare rău. Ea se înfioră.

– Sunteți cumva împreună?

– Nu. Leslie roși. Nu sunt... vreau să spun...

– Există altcineva? Vreun prieten de-al ei cu care te vezi? Vocea lui era tot atât de delicioasă precum cel mai bun dintre deserturile lui Étienne, consistentă și decadentă, făcută pentru a fi savurată.

Dintr-odată, ea se gândi la Niall, partenerul din fanteziile ei. Clătină din cap:

– Nu. Nu e nimeni.

– Atunci, poate că ar trebui să revin într-o noapte mai puțin aglomerată? Își trecu un deget pe încheietura mâinii ei, atingând-o pentru a treia oară.

– Poate. Ea simți deodată că trebuie să fugă – nu pentru că el era mai puțin atrăgător, ci pentru că se uita la ea atât de insistent, încât era sigură că n-ar fi fost nicăieri în siguranță alături de el.

El scoase un pumn de bancnote.

– Pentru masă.

Apoi, se ridică și se apropie atât de mult de ea, încât instinctul fetei de a fugi se trezi la viață. Simți deodată că-i era rău de la stomac. El îi băgă banii în mână.

– Ne mai vedem în altă seară.

Ea se dădu câțiva pași înapoi, mai departe de el.

– Dar nici nu ați terminat de mâncat.

El o urmă, invadându-i spațiul, apropiindu-se atât de mult, că ar fi părut o proximitate normală numai dacă ar fi fost gata să danseze sau să se sărute.

– Nu sunt bun la împărțit ceva cu cineva.

– Dar...

– Nu-ți face griji, iubito. Mă voi întoarce când prietena ta nu va fi prin preajmă să-mi arate colții.

– Dar cina dumneavoastră... Ea se uită de la el la bancnotele din mâna ei. „Oh, zei!" Leslie se înfioră deodată, zăpăcită când înțelese cât de mulți bani ținea în mână: toate erau bancnote mari. Încercă imediat să-i dea câteva înapoi.

– Aşteptaţi! Aţi înţeles greşit.

– Nu am înţeles nimic greşit.

– Dar...

El se aplecă spre ea, ca să-i poată şopti la ureche:

– Pentru tine, ar merita să-mi golesc toată vistieria.

O clipă, fetei i se păru că simte ceva moale înfăşurându-se în jurul ei, cuprinzând-o. „Aripi."

Apoi, el se trase înapoi.

– Du-te să te ocupi de prietena ta. Te voi revedea atunci când ea nu ne va mai urmări.

Şi el plecă, lăsând-o nemişcată în mijlocul încăperii, ţinând în mână mai mulţi bani decât văzuse vreodată.

CAPITOLUL 7

Atunci când Niall ajunse la Verlaine's, Irial plecase. Două dintre gărzile care fuseseră în faţa restaurantului sângerau rău, braţele lor păstrând urmele unor dinţi. O parte din el, partea care se simţea încurcată, ar fi dorit să fi fost chemat mai repede, dar îşi reprimă acest gând înainte de a deveni unul pe care ar fi trebuit să-l ia în considerare. Când Irial acţiona împotriva zânelor de la Curtea Verii, Niall era întotdeauna chemat. Regele Întunericului refuzase de multe ori să-l atace pe Niall. Pe de altă parte, Gabriel nu avea nici un fel de scrupule când era vorba să-l rănească pe Niall şi deseori păruse a fi mult mai violent cu Niall atunci când Irial era în preajmă.

– Acest Gabriel – se cutremură unul dintre bărbaţii-măceş – doar a apărut şi şi-a înfipt colţii în noi.

– De ce? Niall privi în jur, căutând vreun indiciu, vreun semn care să explice de ce Gabriel ar fi făcut asta. Niall ar fi preferat să-l evite cât de des posibil pe cel care era mâna stângă a Regelui Întunericului, dar nu uitase lucrurile pe care le învăţase el la Curtea Întunericului: Gabriel nu acţiona niciodată fără motiv. Poate că nu era unul pe care Curtea Verii să-l înţeleagă, dar întotdeauna exista un

motiv. Niall știa asta. Datorită acestui lucru, printre altele, Niall era un membru valoros al Curții Verii: el înțelegea intențiile agresive ale celorlalte curți.

– Fata muritoare a vorbit cu Gabriel și cu Regele Întunericului, spuse o femeie-măceș în timp ce-și acoperea unul dintre bicepșii însângerați. Strânse între dinți capătul unei fâșii din mătase de păianjen în timp ce-și lega brațul. Niall s-ar fi oferit să o ajute, dar știa că ea se antrenase cu spiridușii de apă. Asta demonstra că e o bună luptătoare, dar, în același timp, însemna că orice sentiment asemănător cu mila avea să fie respins imediat.

Niall se uită în altă parte. Putea să o vadă pe Leslie pe geam: îi zâmbea Reginei Verii și turna din nou apă într-un pahar. Nu era o sarcină neobișnuită, nici prea emoționantă, dar, pe când o privea, își simți deodată gâtul uscat. Voia să se ducă la ea, voia să... facă ceva ce nu ar trebui nici să viseze, fiind vorba despre muritori. Fără să vrea, traversă strada, se apropie de acea fereastră și-și puse mâna pe geam. Sticla rece reprezenta un ostacol fragil; ar fi putut să o crape doar dacă apăsa puțin, ar fi putut simți marginile tăioase cum îi crestează pielea, ar fi putut să se ducă la ea și și-ar fi cufundat trupul într-al ei. „Aș putea să o las să mă vadă. Aș putea..."

– Niall? Femeia-măceș stătea lângă el, uitându-se pe fereastră.

– Trebuie să intrăm?

– Nu. Niall își luă ochii de la Leslie, silindu-și propriile gânduri să se întoarcă la ceva mai puțin atrăgător. O urmărise de luni întregi, nu exista nici un motiv acum ca gândurile sale să o ia razna dintr-odată. Probabil că el lăsase garda jos gândindu-se la Irial. Niall clătină din cap, fiindu-i silă de el însuși.

– Mergeți acasă! Aislinn are o mulțime de gărzi cu ea, iar eu o voi supraveghea pe muritoarea reginei, spuse el.

Fără alte comentarii, femeia-măceș și însoțitorii ei plecară, iar Niall traversă din nou strada spre locul unde o așteptase de atâtea ori pe Leslie până când aceasta-și termina schimbul la Verlaine's. Se rezemă de zidul de cărămidă, simțind în spate muchiile bine cunoscute și începând să urmărească fețele muritorilor și ale zânelor care treceau pe stradă. Se strădui să se gândească la ceea ce era el, la ceea ce făcuse înainte de a ști cine era Irial, înainte de a ști cât de pervers era Irial. „Toate motivele pentru care nu ar trebui să mă ating de Leslie. Niciodată."

Prima dată când Niall umblase printre muritoare, le socotise minunate. Erau pline de pasiune și disperare, reușind să se bucure din plin atât cât puteau în timpul vieților lor, toate prea limitate, și cele mai multe dintre ele erau bucuroase să-și ridice fustele doar pentru câteva cuvinte plăcute rostite de buzele lui. Nu trebuia să rateze amețitoarea lor dorință și atingerea lor de muritoare. El știa mai bine. Cu toate astea, uneori, dacă ar fi analizat mai bine ceea ce știa el însuși, ar fi renunțat la ele.

Fata plângea ținându-se strâns de brațul lui Niall când zâna cu părul negru s-a apropiat. Fata se dezbrăcase singură când intrase în pădure și avea nenumărate zgârieturi pe trup.

– Este o creatură afectuoasă, spuse zâna.

Niall se descotorosi din nou de ea.

– A băut, cred. Ea nu era așa – o apucă de mână în timp ce ea începuse să-i descheie nasturii de la pantaloni – agresivă săptămâna trecută.

– Într-adevăr. Zâna cu părul negru izbucni în râs. Ca animalele, nu-i așa?

– Muritorii? Niall se apropie de el, ferindu-se de mâinile agile ale fetei. Ei par să se ascundă destul de bine la început... Totuși, se schimbă.

Cealaltă zână râse și o prinse pe fată în brațe.

– Poate că ești pur și simplu irezistibil.

Niall își aranjă hainele acum, că fata era liniștită. Ea rămase nemișcată în brațele celeilalte zâne, uitându-se de la unul la celălalt ca și cum nu și-ar fi dat seama de nimic.

Zâna cu părul negru îl privi pe Niall rânjind în mod straniu.

– Eu sunt Irial. Poate ar fi bine să o ducem într-un loc mai puțin – cercetă poteca spre orașul muritorilor – public. Expresia lascivă de pe chipul lui Irial era lucrul cel mai ispititor pe care-l văzuse Niall vreodată. Simți cum groaza izbucnește pentru o clipă din noianul său încâlcit de sentimente. Apoi, Irial își linse buzele și râse.

– Hai, Niall! Cred că ți-ar prinde bine puțină companie, nu-i așa?

Mai târziu, se întrebă de ce nu fusese suspicios când văzuse că Irial îi știa numele. Dintre toate lucrurile de care-și putea aduce aminte, cel mai semnificativ era faptul că, cu cât se apropia de Irial, cu atât mai mult se simțea ca

și cum s-ar fi abținut la un ospăț, ca să-și dea seama apoi că nu gustase nimic până în acel moment. Era o intensitate pe care nu o mai simțise înainte, și îi plăcea nespus.

În cei șase ani care urmaseră, Irial rămăsese alături de Niall luni la rând. Atunci când Irial era lângă el, Niall se lăsa în voia unor adevărate orgii, întreținând relații sexuale cu mai mulți muritori decât ar fi putut gândi. Dar nu era niciodată destul. Indiferent cât de multe zile pierduse Niall printre imagini neclare de cărnuri supuse, nu era niciodată satisfăcut pentru mult timp. Fuseseră zile la fel de amețitoare în care își făceau toate voile, aveau la cină mâncăruri exotice, se îmbătau cu vinuri străine, călătoreau în locuri necunoscute, se delectau cu melodii minunate, vorbeau despre orice. Totul fusese perfect – pentru o vreme. „Dacă nu m-aș fi dus la reședința lui și nu i-aș fi văzut pe muritorii de pe domeniul lui Irial..." Niall nu era sigur pe cine urâse mai mult atunci când își dăduse seama cât de prost fusese.

– A trecut prea mult, Gancanagh. Vocea lui Gabriel era o întrerupere aproape bine-venită a șirului de amintiri neplăcute. Câinele de Vânătoare stătea chiar pe bordură, destul de aproape de mașinile care treceau pe stradă ca să fie lovit de șoferii mai neatenți, dar suficient de departe ca să fie în siguranță. Ignorând traficul intens, el se uită într-o parte și în cealaltă a trotuarului. Femeia-măceș a plecat?

– Da. Niall își aruncă ochii spre antebrațul zânei întunericului, încercând să zărească dacă apăruseră cuvinte pe care ar fi trebuit să le știe, aproape sperând ca Irial să-i fi

ordonat lui Gabriel să facă ceva ce avea să-i permită lui Niall să se dezlănţuie.

Gabriel observă. Cu un rânjet răutăcios, îşi întoarse braţele astfel încât Niall să poată vedea părţile lor inferioare.

– Nici un mesaj pentru tine. Într-una dintre zilele astea, poate voi avea ocazia să-ţi fac o cicatrice identică pe cealaltă parte a frumosului tău chip, dar nu a venit încă momentul.

– Deci tu o ţii întruna cu asta, dar el nu-ţi dă niciodată permisiunea.

Niall ridică din umeri. Nu era sigur dacă toate astea se întâmplau pentru că era insensibil la teroarea Câinilor de Vânătoare sau pentru că plecase de lângă Irial, dar Gabriel scotea la lumină răni vechi de câte ori avea ocazia, şi de obicei Niall o lăsa baltă. În noaptea asta însă Niall nu se simţea prea tolerant, aşa că întrebă:

– Crezi că Irial mă place mai mult decât pe tine, Gabriel?

Timp de câteva bătăi prea rapide ale inimii lui Niall, Gabriel doar se uită încremenit la el. Apoi, spuse:

– Tu eşti singurul care nu pare să ştie răspunsul la această întrebare.

Înainte ca Niall să mai poată spune ceva, Gabriel îi trase lui Niall un pumn în faţă, se întoarse şi plecă.

Clipind repede din cauza durerii neaşteptate, Niall îl zări pe Câinele de Vânătoare îndepărtându-se încet pe stradă, apucându-le liniştit de gât pe două dintre zânele întunericului care se părea că spionau în apropiere. Gabriel îi luă pe sus pe cei doi Ly Ergi şi-i strânse de gât până ce aceştia rămaseră fără vlagă. Apoi, îi aruncă pe

umerii săi şi o luă din loc atât de repede, încât stârni mai multe vârtejuri de praf care rămaseră în urma lui.

Violenţa lui Gabriel nu era ceva neobişnuit, dar lipsa ordinelor clare de pe pielea câinelui era destul ca să-l facă pe Niall să se îngrijoreze. Era ceva inevitabil ca situaţia de semipace care urmase după moartea Beirei să facă valuri în celelalte curţi. Pe Niall ar fi trebuit să-l neliniştească felul în care privea Irial această situaţie numai în privinţa protecţiei pe care trebuia să o asigure curţii sale – Curtea Verii –, dar lui Niall încă îi era neclar un anumit lucru ce-l îngrijora în legătură cu Regele Întunericului, un lucru dureros pe care nu avea de gând a-l mărturisi cu voce tare.

Leslie a fost în mod plăcut surprinsă când a văzut-o pe Aislinn care o aştepta după program şezând pe trotuarul din faţa restaurantului. Ele obişnuiau să se întâlnească uneori după orele de program, dar totul se schimbase în timpul iernii.

– Unde este... Leslie făcu o pauză, ca să nu spună ceva greşit... toată lumea?

– Seth a ieşit în oraş, la Crow's Nest[1]. Keenan are ceva de lucru. Nu ştiu unde sunt Carla şi Ri. Aislinn se ridică şi-şi şterse mâinile de pantaloni, ca şi cum contactul scurt cu bordura le murdărise. Pentru cât se simţea Aislinn de confortabil în locuri destul de murdare, care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi dintre oameni să se simtă neplăcut, aspectul ei era destul de îngrijit.

Aislinn se uită de câteva ori la nişte indivizi necunoscuţi de pe cealaltă parte a străzii. Când îşi luă ochii de la

ei, unul dintre aceştia rânji la Leslie şi-şi linse buzele. Din reflex, Leslie îi arătă degetul mijlociu, apoi se încordă când realiză ce făcuse. Ştia prea bine: prudenţa era mai bună pentru siguranţa unei fete decât o atitudine provocatoare. Ea nu era genul care să facă astfel de semne sau să vorbească în gura mare, nu era şi nici nu avea să devină.

Alături de ea, Aislinn terminase de cercetat strada. Ea era întotdeauna prudentă, destul ca Leslie să se întrebe de mai multe ori ce văzuse sau ce făcuse Aislinn ca să devină atât de grijulie.

Aislinn întrebă:

– Ne plimbăm până la fântână?

– Ia-o tu înainte! Leslie aşteptă până ce Aislinn începu să meargă, apoi se uită în urmă, pentru a se asigura că tipul căruia-i arătase degetul nu se hotărâse să traverseze strada. Acesta-i făcu din mână, dar nu veni după ea.

– Deci, îl cunoşteai pe tipul din seara asta? Cel cu care vorbeai când am ajuns la restaurant? Aislinn îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei largi de piele pe care o purta. Avea de fapt o haină drăguţă, dar se obişnuise să poarte jacheta uzată a lui Seth atunci când acesta nu era cu ea.

– Nu l-am mai întâlnit înainte. Leslie începu să tremure, pentru că simţi cum o cuprinde deodată un dor care lua amploare la simpla menţionare a ciudatului individ, şi decise să nu-i spună lui Aislinn că acesta va mai veni, aşa cum promisese.

– Părea foarte insistent. Aislinn se opri în timp ce aşteptau să traverseze intersecţia slab luminată de pe Edgehill.

Farurile unui autobuz care trecea luminară deodată zona întunecată a străzii, dezvăluind pentru o clipă nişte siluete dintre care una părea o femeie cu pene, în loc de păr, şi un grup de bărbaţi musculoşi cu pielea roşie. Imaginaţia lui Leslie fusese cu siguranţă mult prea activă în ultimul timp. Puţin mai devreme, avusese sentimentul tulburător că privea prin ochii altcuiva, că putea vedea lucruri care erau de fapt în altă parte.

Autobuzul trecu, lăsându-le într-un nor de fum evacuat pe ţeava de eşapament, iar ele traversară, ca să intre într-un parc unde lumina era parcă mai puternică. Pe o bancă din faţa fântânii, patru indivizi necunoscuţi şi două fete pe care, de asemenea, nu le ştia o salutară din cap pe Aislinn. Aceasta îşi ridică mâna, ca să le salute cumva, dar nu se îndreptă spre ele.

– Şi ţi-a cerut să vă întâlniţi sau ceva de genul ăsta sau...

– Ash? De ce vrei să ştii? Leslie se aşeză pe o bancă liberă şi-şi azvârli pantofii din picioare. Indiferent cât de mult stătea cu ele întinse sau cât de mult mergea pe jos, era ceva legat de servitul la mese care întotdeauna avea ca rezultat picioare umflate şi durere la nivelul gambelor. În timp ce-şi freca picioarele, se uită la Aislinn.

– Îl cunoşti?

– Tu eşti prietena mea. Eu doar îmi fac griji şi... Pare un tip care ar putea să-ţi facă necazuri, ştii?... Genul de bărbat pe care nu l-aş dori în preajma cuiva de care-mi pasă. Aislinn se apropie şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Vreau să fii fericită, Les.

– Da? Leslie îi zâmbi răutăcios, simțindu-se deodată liniștită în ciuda noianului de sentimente care o năpădiseră în noaptea asta. Și eu vreau să fiu fericită. Și voi fi.

– Deci, tipul acela...

– Era doar în trecere prin oraș. Vorbea frumos, voia să fie adorat în timp ce comanda mâncarea și probabil deja a plecat din localitate. Leslie se ridică și se întinse, sărind puțin pe vârfurile picioarelor. E în regulă, Ash. Nu ai de ce să-ți faci griji, bine?

Aislinn zâmbi.

– Bine. Dar ce facem, mergem sau stăm jos? Abia am ajuns aici...

– Scuză-mă. Leslie se gândi să se așeze doar o fracțiune de secundă. Apoi, se uită sus, la cerul întunecat care înghițea luna. O izbucnire minunată de nerăbdare îi invadă trupul. Dansez? Mă plimb? Nu-mi pasă.

Era ca și cum lunile întregi în care se temuse și își făcuse griji dispăreau treptat din amintirea ei. Încercă să-și atingă tatuajul de pe spate. Deocamdată, era doar un contur, dar ea deja se simțea mai bine. Să crezi într-un lucru – și să acționezi în consecință, să cauți întruchiparea simbolică a acelei credințe – cu adevărat, acest lucru o făcea să se simtă mai puternică. „Simboluri ale unei convingeri." Redevenea ea însăși.

– Vino! O apucă pe Aislinn de mâini și o trase, ca să se ridice în picioare. Merse înapoi până ce se îndepărtară vreo câțiva metri de bancă, apoi se învârti într-un picior. Se simțea bine, liberă. Ai stat jos toată noaptea în timp ce eu lucram. Nu ai nici o scuză ca să stai tot așa. Să mergem.

Aislinn râse, pentru că părea că prietena ei nu se schimbase.

– În club, presupun.

– Până te vor durea picioarele. Leslie își încolăci brațul pe cel al prietenei sale. Cheamă-le pe Ri și pe Carla!

Era atât de bine să fie din nou ea însăși.

„Mai bine, chiar."

CAPITOLUL 8

Leslie străbătea holul de la Bishop O.C. Ţinându-şi pantofii în mână, atentă să nu-şi fluture braţul sau să lovească din greşeală cu tocurile vreunul dintre dulapurile vechi de metal. Trecuseră trei zile de când îşi făcuse conturul tatuajului, dar Leslie nu putea să nu se gândească la energia aceea năucitoare. Continua să aibă ciudate atacuri de panică şi izbucniri de veselie, emoţii care păreau deplasate, fără legătură cu realitatea într-un fel, dar care nu o istoveau peste măsură. Era ca şi cum împrumutase stările sufleteşti ale altcuiva. „Ciudat, dar plăcut." Şi se simţea mai puternică, mai liniştită, mai energică. Avea certitudinea că era o iluzie, un rezultat al noii sale încrederi, dar tot îi plăcea.

Ceea ce nu-i plăcea era faptul că părea să observe prea multe confruntări sau că acestea nu o înspăimântau. În schimb, se trezea că visează cu ochii deschişi la clientul de la Verlaine's. Numele lui era aproape clar în mintea ei când se gândea la el, dar el nu i-l spusese niciodată. „De ce ştiu?" Alungă din minte această întrebare şi se grăbi spre uşa deschisă a magaziei.

Rianne îi făcea nerăbdătoare semne.

– Hai, intră, Leslie!

Odată ce Leslie pătrunsese în încăpere, Rianne închise încet uşa cu un clic. Leslie se uită în jur să vadă unde putea să se aşeze. Până la urmă, se lăsă pe o grămadă de saltele de gimnastică puse una peste alta.

– Unde sunt Carla şi Ash?

Rianne ridică din umeri.

– Se comportă ca nişte persoane responsabile?

Leslie îşi imagină că şi ea ar trebui să facă acelaşi lucru, dar, când Rianne o văzuse în dimineaţa aceea pe holul şcolii, îi citise de pe buze cuvintele „La magazia şcolii". Cu toată iresponsabilitatea ei, Rianne era o bună prietenă, aşa că Leslie chiulise prima oră.

– Ce s-a întâmplat?

– Mama a dat peste rezerva mea de droguri. Ochii lui Rianne, machiaţi strident, se umplură de lacrimi. Nu mi-a trecut prin cap că vine acasă şi...

– Cât de tare s-a înfuriat?

– Era lividă. Trebuie să mă duc din nou la acel psiholog. Şi... Rianne privi în altă parte ... îmi pare rău.

Leslie avu senzaţia că o greutate o apasă pe piept în timp ce întrebă:

– Pentru ce?

– Ea crede că sunt de la Ren. Că am drogurile de la el, aşa că nu pot... Nu ar trebui să mă mai suni sau să mai treci pe la mine o vreme. E doar... Nu am mai ştiut ce să spun. M-am blocat. Rianne o prinse de mână pe Leslie. Îi voi spune. E doar... ea este foarte...

– Nu! Leslie știa că vocea ei sunase aspru, dar nu era surprinsă de asta, nu chiar. Rianne nu făcea față confruntărilor. Nu erau de la el, nu-i așa? Știi că trebuie să-l eviți pe Ren.

– Știu. Rianne roși.

Leslie clătină din cap.

– E un ticălos.

– Leslie!

– Șșt! E adevărat. Nu sunt supărată pe tine pentru că o lași să creadă orice. Doar ține-te departe de Ren și de gașca lui. Leslie simți că-i este rău la gândul că prietena ei ar putea ajunge sub influența lui Ren.

– Nu ești supărată pe mine? Vocea lui Rianne tremura.

– Nu. Leslie era și ea surprinsă de acest lucru, dar era adevărul. Logica îi spunea că furia ar fi fost de înțeles, dar ea se simțea aproape calmă. Exista o limită a furiei, ca și cum ar fi fost pe punctul de a fi furioasă, dar nu era tocmai în stare să atingă această limită. Fiecare emoție simțită în ultimele trei zile dispăruse înainte de a crește în intensitate.

Îi trecu prin minte ideea absurdă că emoțiile ei aveau să se clarifice odată cu terminarea tatuajului sau poate era doar faptul că tânjea după acest tatuaj, după senzația aceea care-i topea oasele, după ceea ce simțise când acele aparatului de tatuat îi atinseseră pielea. Încercă să nu se mai gândească la asta și-și concentră atenția asupra lui Rianne.

– Nu e vina ta, Ri.

– Ba este.

– În regulă, e vina ta, dar nu sunt supărată. Leslie o îmbrățișă iute pe Rianne, apoi se retrase, ca se o privească aspru. Mă voi supăra totuși dacă te mai apropii de Ren. În ultima vreme, umblă cu niște adevărați ratați.

– Atunci, cum poți să te simți în siguranță?

Leslie ignoră această întrebare și se ridică. Simți deodată că are nevoie de aer, că trebuie să fie în altă parte. Îi dărui lui Rianne ceea ce spera a fi un zâmbet convingător și spuse:

– Trebuie să plec.

– Bine. Ne vedem la a patra oră. Rianne împinse grămada de saltele înapoi, reușind s-o facă să pară a fi oarecum ordonată.

– Nu. Plec de la școală.

Rianne tăcu.

– Ești furioasă.

– Nu. Crede-mă. Sunt doar... Leslie clătină din cap, nefiind sigură dacă putea să explice sau dacă voia într-adevăr să explice ciudatele sentimente care o dominau. Vreau să mă plimb. Să plec. Eu doar... nu sunt sigură.

– Ai nevoie de companie? Aș putea chiuli de la ore, ca să merg cu tine. Rianne zâmbi, prea bucuroasă. Aș putea să te ajung din urmă împreună cu Ash și cu Carla și apoi să ne întâlnim la...

– Nu astăzi. Leslie simți deodată cum crește în ea o dorință nestăpânită să fugă, să hoinărească, numai să plece odată.

Ochii lui Rianne se umeziră din nou.

Leslie oftă.

– Drăguțo, nu e din cauza ta. Am doar nevoie de aer. Cred că muncesc prea mult sau cam așa ceva.

– Vrei să stăm de vorbă? Pot să ascult. Rianne își șterse urmele de rimel de sub ochi, întinzându-l mai tare în timp ce făcea asta.

– Stai puțin! Cu marginea mânecii, Leslie îi șterse urmele negre. Trebuie doar să fug de aici, să scap. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Să mă gândesc ce-i de făcut în legătură cu Ren... sunt îngrijorată.

– Din cauza lui? Aș putea vorbi cu el. Poate tatăl tău...

– Nu. E ceva serios: Ren s-a schimbat. Stai departe de el. Leslie se sili să zâmbească, pentru a mai îndulci durerea provocată de vorbele ei. Conversația începea să devieze către subiecte care nu-i plăceau. Ne vedem mai târziu sau mâine, bine?

Fără să pară prea fericită la auzul acestor vorbe, Rianne încuviință din cap și ieșiră pe hol.

După ce Leslie părăsi liceul Bishop O.C., nu era foarte sigură încotro se îndreaptă până ce nu se trezi la ghișeul de bilete din gară.

– Vreau un bilet spre Pittsburgh pentru acum.

Bărbatul din spatele ghișeului mormăi ceva neinteligibil atunci când ea îi strecură banii. „Bani pentru urgențe. Bancnote." De obicei, ezita să-și cheltuiască banii pe o excursie de câteva ore ca să meargă la un muzeu, dar, în acel moment, simțea că trebuie să se afle într-un loc plăcut, să vadă ceva care ar face ca lumea să pară din nou normală.

În spatele ei, câțiva indivizi începură să se îmbrâncească. Oamenii din jurul lor începură să se înghesuie și ei, înghiontindu-se.

– Domnișoară, trebuie să vă dați la o parte. Bărbatul aruncă o privire peste ea în timp ce-i întindea biletul pe sub geamul ghișeului.

Ea încuviință din cap și se îndepărtă de larma mulțimii. Pentru o clipă, simți parcă un val de umbre care se revărsa asupra ei, prin ea. Se împiedică. „E doar frică." Se străduia să creadă acest lucru, să-și spună că-i fusese frică, dar că nu-i mai era.

Călătoria la Pittsburgh și plimbarea prin oraș erau ca într-o ceață. Ochii ei observau lucruri ciudate. Câteva cupluri – sau complet străini unul față de celălalt, după aspectul foarte diferit al hainelor, într-unul dintre cazuri – au fost jenant de intime în tren. Un băiat frumos, cu brațul tatuat complet scăpă o mână de foițe sau de bilețele de hârtie în timp ce trecea, dar, pentru un moment bizar, Leslie crezu că tatuajele i se desprindeau de pe piele, ca să se rotească până departe, duse de vânt. Era ceva fantastic. Leslie se miră o clipă de ciudățenia acestor lucruri, dar mintea ei refuza să se concentreze. I se părea ceva rău să pună la îndoială lucrurile stranii pe care le simțise și văzuse. Când încercă să facă asta, un fel de tensiune de sub pielea ei o forță să se gândească la ceva, la orice altceva.

Apoi, intră în Muzeul de Artă Carnegie și totul păru în regulă. Ciudățeniile și întrebările dispărură. Chiar lumea dispăru în timp ce Leslie rătăcea fără țintă, trecând de coloane, călcând pe pardoseala lucioasă, urcând sau coborând scările. „Trage aer în piept!"

În cele din urmă, nevoia ei de a fugi încetă complet și încetini pasul. Își lăsă privirea să alunece peste picturi până

ce ajunse la una care o făcu să se oprească. Rămase tăcută în fața acesteia. „Van Gogh. Van Gogh e bun.“

O femeie mai în vârstă trecu prin sală. Pantofii ei răsunau pe pardoseală într-un ritm constant în timp ce mergea, un ritm hotărât, nu grăbit. Câțiva studenți la Artă stăteau cu caietele de schițe deschise, fără să observe nimic în jurul lor, captivați de frumusețea picturilor de pe pereții galeriei. Pentru Leslie, să fie într-un muzeu era la fel cu a fi într-o biserică, era ca și cum aici exista ceva sacru chiar și în aerul pe care-l respira. Astăzi, acest sentiment era exact ceea ce-i trebuia.

Leslie stătea în fața tabloului, privind cu atenție câmpiile întinse de un verde crud, proaspete și deschise, și minunate. „Pace.“ Asta îți inspira tabloul: un pic de pace încremenită în spațiu.

– Liniștitor, nu?

Ea se întoarse, surprinsă că cineva se putuse apropia de dânsa atât de ușor, fără să-l simtă. Supervigilența de care dădea dovadă de obicei era absentă. Niall stătea lângă ea, uitându-se la tablou. Cămașa lui nu era băgată în pantaloni, ci atârna peste jeanșii largi, cu talie joasă, iar mânecile cămășii erau suflecate, lăsând-o să întrezărească brațele bronzate.

– Ce faci aici? întrebă ea.

– Te-am întâlnit pe tine, se pare. El aruncă o privire în spate, unde o fată mlădioasă, cu lujeri de viță pictați pe piele, stătea și se uita mirată la ei. Nu că aș vrea să-ți reproșez ceva, dar nu ar trebui să fii la ore cu Aislinn?

Leslie se uită la fata plină de vițe, care continua să-i urmărească insistent, și se întrebă dacă nu era cumva o lucrare de artă vie. Apoi înțelese că trebuia să fie din cauza luminii slabe sau a umbrelor: fata nu avea nimic pictat pe ea. Leslie clătină din cap și-i spuse lui Niall:

– Aveam nevoie de aer. De spațiu.

– Sunt și eu în acel spațiu? întrebă el făcând un pas înapoi. M-am gândit să vin să te salut din moment ce noi doi se pare că nu avem niciodată ocazia să vorbim... nu că ar trebui. Ai putea să pleci. Aș putea să plec eu dacă ai ceva...

– Vrei să mă însoțești? Ea nu-și feri privirea, în ciuda faptului că pe fața lui se citea o expresie mult prea mulțumită. Se simțea surprinzător de îndrăzneață, în loc să fie cuprinsă de nervozitate.

El îi făcu semn să o ia înainte, purtându-se mult mai politicos decât ar fi considerat ea normal. Comportamentul lui nu era chiar atât de formal, dar el părea încordat în timp ce se uita în toate părțile prin sala muzeului.

Apoi, Niall privi înapoi spre ea. Nu spuse nimic, dar exista o tensiune ciudată în felul în care se ținea departe de ea. Își tot ridica și-și lăsa apoi în jos mâna dreaptă, ca și cum nu ar fi știut ce putea face cu ea. Degetele de la mâna stângă îi erau încovoiate și strâns lipite unele de altele și își ținea brațul nemișcat pe lângă corp.

Ea își puse o mână pe brațul lui și-i spuse:

– Mă bucur că ești aici în acest moment, în loc să fii cu Keenan, măcar așa, de dragul schimbării.

Niall nu scoase nici un cuvânt, nu răspunse. În schimb, se uită în altă parte.

„Îi este frică."

În mod inexplicabil, ea se gândi la ciudatul client de la Verlaine's, aproape că reuși să și-l imagineze oftând în timp ce ea inhala cu nesaț frica lui Niall.

„Inhala frică?"

Clătină din cap și încercă să se gândească la orice altceva, ca să-i vorbească lui Niall, și ca să evite să se mai gândească la faptul că frica lui era un pic excitantă. Ea doar stătu lângă el și lăsă tăcerea să se adâncească până când deveni stânjenitor de evident. Părea că ceilalți vizitatori ai muzeului se uitau lung la ei, dar, de fiecare dată când ea încerca să-i surprindă, imaginea pe care o vedea parcă se destrăma la margini, ca și cum i s-ar fi pus o ceață pe ochi, o ceață care distorsiona tot ceea ce vedea. Se uita cu atenție la tablou, văzând doar amestecuri neclare de culoare și formă.

– Te întrebi vreodată dacă lucrul la care te uiți e la fel cum îl văd toți ceilalți?

El pășea chiar mai rezervat lângă dânsa.

– Uneori, sunt sigur că nu e la fel... dar asta nu-i chiar atât de rău, nu-i așa? Să vezi lumea altfel decât ceilalți?

– Poate. Ea îl privi, îi văzu încordarea și își dori să ajungă cumva la inima lui – să-l îngrozească sau să-l calmeze, nu era nici ea sigură cum.

– Viziunile creatoare sunt cele care generează de fapt opere de artă – făcu el un gest spre tablourile din galerie – care arată restului lumii un alt punct de vedere. Acesta-i un lucru minunat.

– Sau un fel de nebunie, zise ea. Voia să spună cuiva că nu vedea lucrurile așa cum ar trebui, că nu le percepea cum ar trebui. Voia să ceară cuiva să-i spună că nu era pe punctul de a înnebuni, dar să ceară unui străin să o liniștească în privința acestui lucru era destul de jenant – chiar dacă percepțiile ei erau distorsionate.

Fata își încrucișă brațele la piept și ieși din sala muzeului ferindu-se cu grijă să-i privească pe cei care o urmăreau sau pe Niall, care o urma cu o expresie de suferință întipărită pe chip. În ultimele zile, avusese impresia că oamenii se comportau straniu sau poate că era doar faptul că începuse din nou să acorde atenție lumii. Poate că era o trezire la realitate din depresia cu care se luptase. Voia să creadă acest lucru, dar bănuia că se minte pe sine: lumea din jurul ei devenise ciudată, iar ea nu era foarte sigură că își dorea să știe de ce.

CAPITOLUL 9

Cu o precauție care părea deplasată într-un muzeu, Niall o privi pe zâna care-i urmărea. Fete ale Verii cu corpul acoperit de lujeri de viță își foloseau deghizarea ca să pară muritoare. Una dintre Surorile Scrimshaw se strecură nevăzută prin încăpere, uitându-se atent în gura muritorilor în timp ce aceștia vorbeau. O altă zână al cărei corp nu era nimic altceva decât un fum care plutea trecu în zbor prin sală. Zâna adulmeca rămășițe invizibile din aer și le înghițea, gustând respirația muritorilor, hrănindu-se cu aromele de cafea sau de dulciuri pe care aceștia le expirau. Nimeni nu gusta nimic din teritoriile altora. Acesta era un loc în care zânele se respectau reciproc, fără a ține seama de apartenența la vreo curte sau de tot soiul de conflicte personale. Era un spațiu neutru, un spațiu sigur.

Iar Niall folosea în avantajul lui această siguranță, ca să nu respecte regulile impuse de curtea sa. I se arătase lui Leslie, îi vorbise pe răspunderea lui. Nu putea să-și explice de ce făcuse acest lucru. Era o dorință irezistibilă de a fi alături de ea, mai puternică decât cea simțită la Verlaine's. Nu o ascultase pe regina lui, deși nu fusese un ordin direct, poziția ei era cât se poate de clară. Dacă Keenan nu

avea să intervină pe lângă Aislinn, consecințele puteau fi grave.

„Aș putea să-ți explic faptul că... că... că ce?“ Nu putea să spună nimic care să fi fost adevărat. El doar o văzuse pe Leslie, o urmărise în timp ce rătăcea fără țintă și i se arătase – își îndepărtase deghizarea chiar acolo, în galerie, unde orice muritor l-ar fi putut zări, acolo unde o mulțime de zâne îl văzuseră într-adevăr.

„De ce acum?“

Pornirea de a se duce la ea, de a i se arăta era ca o comandă pe care el nu putea să o refuze și, ca să fie sincer, nici nu voia să o refuze. Dar el știa mai bine. Până astăzi, se descurcase bine păstrând distanța, dar acest lucru nu compensa numărul stânjenitor de martori ai acțiunilor sale. Ar fi trebuit să-și ceară iertare, să se întoarcă înainte de a depăși anumite limite care ar fi provocat furia reginei sale. În schimb, el întrebă în cele din urmă:

– Ai văzut expoziția temporară?

– Nu încă. Era distantă acum, după tăcerea lui atât de lungă.

– Este un tablou din perioada mișcării prerafaelite pe care aș vrea să-l vezi. Ai vrea să mă însoțești? El își făcuse un obicei din a admira un tablou prerafaelit ori de câte ori i se ivea ocazia. În timpul domniei sale, Sorcha, Regina Înaltei Curți, simțise un atașament exagerat față de această mișcare, și imaginea ei apăruse pe câteva dintre pânzele prerafaeliților: Burne-Jones aproape că reușise să o pună în valoare așa cum merita în tabloul său, Scările de aur. Se gândi să-i spună asta și lui Leslie și se opri. Era vizibil

pentru ea acum. Nu ar fi trebuit să vorbească deloc cu ea, despre nimic.

Se îndepărtă puțin de ea:

– Probabil că nu ești interesată. Pot să...

– Ba nu, chiar sunt interesată. Nu știu ce sunt prerafaeliții. N-am făcut decât să mă plimb pe aici și să mă uit la tablouri. Nu este... nu știu prea multe despre istoria artei, știu doar că... ea se înroși ușor ... mă emoționează.

– Asta-i tot ce contează cu adevărat, nu-i așa? Îmi amintesc în parte acest termen, pentru că știu că arta lor mă emoționează și pe mine. Își puse ușor o mână pe spatele ei, luând-o de mijloc, îngăduindu-și să ajungă la ea, să o atingă. Mergem?

– Desigur. Ea făcu doi pași mai departe, ca să se desprindă de el, ținându-se la distanță de mâna lui. Deci, cine sunt acești prerafaeliți?

Asta era o întrebare la care putea răspunde.

– Erau artiști care au hotărât să nu mai respecte regulile academiei lor de artă, să creeze o artă nouă bazându-se pe propriile lor criterii.

– Rebeli, nu? râse ea, simțindu-se dintr-odată relaxată și liberă, fără vreun motiv. Iar minunatele picturi și coloanele sculptate fabulos erau mai puțin uluitoare în comparație cu dânsa.

– Rebeli care au schimbat lumea având credința profundă că puteau face asta. O conduse pe Leslie pe lângă un grup de Fete ale Verii – nevăzute pentru ea – care șușoteau și arătau spre el îmbufnate. Credința este ceva impresionant. Dacă ai credință în ceva, poți... Se opri în timp ce zânele se strângeau mai aproape de ei.

„Keenan nu va fi prea încântat."

„Fără muritoare, Niall. Știi prea bine."

„Numai dacă Keenan ar fi de acord cu aceasta..."

„Ea este prietena lui Aislinn."

„Niall! Las-o în pace!" Această ultimă mustrare fusese rostită cu o asprime asemănătoare cu cea a unei dojeneli materne.

– Niall? Leslie se uita mirată la el.

– Ce e?

– N-ai mai spus nimic... Îmi place vocea ta. Îmi mai povestești ceva? Ea nu era atât de îndrăzneață de obicei, cel puțin nu fusese în lunile în care o urmărise și nici în urmă cu câteva minute. Artiștii?

– Da, desigur. Ei nu respectau legile. Și-au făcut propriile lor reguli. Refuză să se mai uite la zânele care-i urmăreau și șușoteau ca să-l prevină. Vocile lor erau furioase și speriate și, cu toate că el știa prea bine acest lucru, era tulburat din acest motiv. Uneori, regulile trebuie să fie schimbate.

– Sau încălcate? Respirația lui Leslie era neregulată. Zâmbetul ei era periculos.

– Uneori, încuviință el.

Nu era posibil ca ea să înțeleagă ce ar fi însemnat pentru el sau pentru ea să încalce regulile, dar el nu le încălca de fapt cu adevărat. Doar le deforma. Îi oferi lui Leslie brațul lui în timp ce mergeau spre galeria următoare. Mâna ei tremură în momentul în care îl luă de braț. „Regele meu m-a trimis aici ca să veghez asupra ei. El știe că eu pot face asta. Pot fi atent și mă pot încadra în limita regulilor."

„Totul va fi bine.“ De cele mai multe ori, Keenan îl ruga pe Niall să aibă grijă de Leslie. În ciuda consecințelor periculoase ale relațiilor lui Niall cu muritoarele, Keenan avea încredere în el. Nu vorbiseră prea des despre felul în care se pierdeau muritoarele după ce petrecuseră prea mult timp în compania lui Niall și nici nu discutaseră despre cât de multe muritoare distrusese el sub influența lui Irial. Keenan spusese doar:

– Am încredere că vei face ceea ce trebuie.

Niall intenționase să o țină pe Leslie în siguranță, departe de imoralitatea afecțiunii lui. „Și o voi face.“ Dar astăzi, toate bunele sale intenții dispăruseră când văzu cât era de frumoasă și singură. După ziua de azi, avea să continue să o urmărească nevăzut.

„Pot face asta: să merg cu ea, să vorbesc și să fiu auzit de ea. Doar conversația asta.“

El avea să păstreze distanța, nu era nimic rău în asta. Și nu însemna că avea să-i spună ce era el sau cât de des mergea el alături de ea fără ca fata să știe. Putea să meargă alături de ea fără să o sărute.

– Vrei să luăm câte un sendviș înainte să mergem să vedem expoziția? întrebă ea.

– Un sendviș... pot face asta. Da.

„E încă în limitele regulilor. Să iau masa cu ea nu e periculos.“ Ar fi putut fi dacă el i-ar fi oferit mâncare pentru zâne, dar asta era mâncare pentru muritori, pregătită și servită de mâinile unor muritori. Nu era periculoasă.

Mâna ei se încordă pe brațul lui, apăsându-l, ținându-l strâns. Ea îi șopti:

– Mă bucur foarte mult că te-am întâlnit.

– Și eu. Cu toate astea, el își trase brațul. Poate că i-ar fi putut fi prieten, dar nimic mai mult – asta era ceva interzis pentru el. Ea era ceva interzis.

Și din acest motiv era și mai atrăgătoare pentru el.

*

După vreo două ore care trecură mult prea repede, Niall se scuză și se retrase, jenant de recunoscător atunci când garda de seară a lui Leslie ajunse devreme. Timpul petrecut în compania ei era chinuitor – minunat, dar chinuitor prin zădărnicia lui –, reamintindu-i de ceea ce nu putea să-i aparțină.

După ce părăsi muzeul, el întâlni câteva zâne rănite destul de rău, aproape fără cunoștință din cauza vreunui drog pe care îl găsiseră în casa lui Irial. Nu era deloc surprinzător să vezi asemenea lucruri atât de aproape de locurile pe care le frecventa acum Irial, dar nu era vorba doar despre zâna ale cărei vânătăi străluceau în nuanța lor specifică. Muritori – prea mulți muritori – treceau pe acolo cu pielea plină de vânătăi urâte, pe cale de vindecare. Poate că muritorii nu ar fi recunoscut în acele vânătăi urmele unor palme cu gheare acolo unde ar fi trebuit să fie degete, dar Niall vedea formele reale ale vânătăilor.

„De ce?“

O zână a iernii trecu pe lângă el aruncându-i priviri speriate. Zâne solitare se adunau în grupuri mici când se apropia de ele. Până și nepăsătoarele spirite ale apelor, cu înfățișare de cal, care stăteau în fântânile din oraș, îl priviră atent. Odată, chiar meritase asemenea suspiciuni, dar evitase Curtea Întunericului. Alesese să se refacă, să caute să repare greșelile pe care le făcuse.

Dar, la vederea muritorilor răniţi şi a zânelor îngrijorate, gândurile lui Niall se întoarseră la amintiri pe care ar fi vrut să le alunge definitiv: „Teama din ochii imobili în timp ce micuţa fată cu părul roşu atârna fără vlagă în braţele lui, epuizată după acele prea multe ore în mâinile lui, râsul delicios al lui Irial în vreme ce o platformă se prăbuşea sub picioarele fetelor care dansau, bucuria pe care o simţea Gabriel când îi teroriza pe locuitorii altui oraş pe când Irial le turna mai mult de băut, un vin ciudat şi ierburi necunoscute pe care le punea în porţiile lor de mâncare, dansurile halucinante, protestele muritoarelor care reuşiseră să se smulgă din îmbrăţişarea lui..." Iar el le savura din plin pe toate.

Până ce Niall ajunse în Huntsdale şi se îndreptă spre mansarda în care locuiau cei de la Curtea Verii, gândurile sale deveniră mult prea apăsătoare ca să se mai poată bucura de petrecere. În schimb, se aşeză în faţa ferestrei mari a camerei din faţă privind lung la rondul gălbui de iarbă din parcul de peste drum. Acolo, ei sărbătoreau renaşterea Curţii Verii, bucurându-se pentru noul – deşi instabil – acord încheiat cu Curtea Iernii. Vara venise nefiresc de devreme în acest an – un dar din partea Reginei Iernii, o ofertă de pace sau poate o dovadă de iubire. Nu avea importanţă. Era minunat. Asta ar fi trebuit să-l liniştească, dar nu-l liniştea.

Oftă. Ar fi trebuit să-i amintească lui Keenan despre starea vegetaţiei. „Gândeşte-te la îndatoririle tale. Gândeşte-te la responsabilităţile tale." Îşi petrecuse o viaţă căindu-se pentru faptele sale. Orice greşeală îl făcea să se simtă atât de indispus, încât i-ar fi trebuit mai multe zile ca să-şi revină.

Îşi aşeză fruntea pe unul dintre ochiurile lungi de geam de la camera principală. Peste drum, zânele dansau în parc. Şi, ca întotdeauna, Fetele Verii se învârteau printre ele, ţâşnind înainte şi înapoi prin mulţime, dansând în felul acela numai al lor, ca nişte dervişi, călcând pe viţe şi pe fuste. Gărzile lui Keenan, care erau la datorie, le supravegheau, având grijă de siguranţa lor, iar cei care îşi terminaseră orele de veghe dansau împreună cu ele, distrându-le şi întreţinând atmosfera.

„Se pare că e pace."

Pentru pace luptase Niall, asta urmărise el de secole, dar acum stătea singur în mansardă – un privitor tăcut. Se simţea departe, separat de curtea lui, de regele lui, de Fetele Verii, de toţi cu excepţia unei fete muritoare. Dacă ar fi putut să o ducă pe Leslie la dans, să se rotească în toiul petrecerii cu ea în braţele lui, ar fi fost şi el acolo.

Dar ultimul Rege al Verii lămurise condiţiile în care acceptase loialitatea lui Niall. „Nici o muritoare, Niall. Acesta e preţul şederii tale la curtea mea." Nu era chiar atât de îngrozitor. Muritoarele erau încă tentante pentru el, dar, prins între amintirile lui şi jurământul pe care-l făcuse, Niall învăţase să reziste. Nu avea nevoie să danseze la petreceri sau în patul său – şi oricum îi fusese de ajuns.

Până a apărut ea. Până la Leslie.

CAPITOLUL 10

Până la sfârșitul săptămânii, Leslie se simți mai epuizată decât ca de obicei. Mai făcuse și câteva ture în plus la serviciu, ca să-și poată permite acoperirea cheltuielilor pentru mesele zilnice și ca să-i mai rămână bani și pentru tatuajul ei. Pusese deoparte bacșișul acela ridicol de mare, nefiind prea sigură dacă trebuia să-l păstreze. Dacă într-adevăr era un bacșiș, poate avea să facă o afacere bună mai târziu, dacă reușea să găsească un loc în care să înceapă ceva pe cont propriu, ca să facă rost de ceva mobilă. „Motiv pentru care nu e un bacșiș. Așa de mulți bani nu vin gratis." Pentru moment, avea să continue cu ceea ce făcea înainte: să-și câștige singură banii, să-și plătească tot ceea ce avea nevoie. „Ceea ce înseamnă că o să fiu falită." Știa că Rabbit ar fi așteptat-o cu banii, dar asta ar fi însemnat să admită că avea nevoie de credit, iar ea nu era încântată nici de acest plan.

„Mai bine să fii obosit decât dator, totuși."

Dar să fie obosită ar fi însemnat să uite cum să-și controleze cuvintele. Răutatea ei ieși la suprafață după ore în timp ce ea și Aislinn o așteptau pe Rianne să termine terapia cu psihologul. În aparență, un psihoterapeut

particular nu era o tocmai suficient. Mama lui Rianne înștiințase și școala de acest lucru, iar sora Isabel o acostase pe Rianne chiar după ce sunase clopoțelul.

Aislinn ținea sub observație toată strada. Își încrucișase brațele, o mână fiindu-i așezată pe brățara groasă de aur pe care o avea pe partea de sus a brațului. Leslie o văzuse atunci când se schimbaseră pentru ora de sport. Acum, brățara era ascunsă sub bluza lui Aislinn. „Ce tot face de obține toate aceste giuvaiericale?" Leslie nu credea că Aislinn era atât de proastă, încât să se vândă pe bani, dar, în ultimul timp, se părea că averea lui Keenan era pe mâinile lui Aislinn.

Fără să gândească prea mult, Leslie spuse:

– Deci, te uiți după al doilea păpușel tras de sfori sau după jucătorul de pornire?

Aislinn se uită lung la ea.

– Ce-ai spus?

– E rândul lui Keenan sau al lui Seth să te ducă acasă?

– Nu e chiar așa, zise Aislinn. Pentru o clipă, păru că aerul din jurul ei strălucea și că arșița se ridica din pământ.

Leslie se frecă la ochi și se apropie.

– Aș prefera să cred că așa este, decât să cred că îl lași pe Keenan să te folosească numai pentru că are bani. O strânse pe Aislinn de braț acolo unde aceasta avea brățara.

– Oamenii observă. Oamenii vorbesc. Știu că Seth nu mă place, dar e un tip pe cinste. Nu strica totul din cauza blondului și a banilor lui, bine?

– Doamne, Les, de ce întotdeauna trebuie să fie vorba despre sex? Doar pentru că tu cedezi de obicei atât de

ușor... Aislinn se opri cu o expresie stânjenită. Își mușcă buza. Îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa.

– Cum? Leslie se împrietenise cu Aislinn aproape din prima clipă în care o cunoscuse, dar prietene nu însemna că ea îi spunea lui Aislinn totul, nici vorbă despre așa ceva. Fuseseră apropiate înainte, dar, în aceste zile, Leslie avusese nevoie de limite. Ea nu mai știa cum să înceapă conversația pe care ar fi trebuit să o aibă cu câteva luni în urmă. „Hei, Ash, ai cumva notițele de la Literatură? A, fiindcă tot veni vorba, am fost violată, știi, și am acum aceste coșmaruri îngrozitoare." Încercase să se adune, plănuise să se mute departe, să o ia de la capăt, iar când își imagina că încearcă să vorbească despre asta, despre viol, simțea ca și cum ceva o tăia în bucățele. Pieptul o durea. Stomacul i se strânse. Ochii în cap o ardeau. „Nu. Nu sunt pregătită să vorbesc."

– Îmi pare rău, repetă Aislinn apucând-o de mână pe Leslie, palma ei fiind neplăcut de caldă.

– E în regulă. Leslie se strădui să zâmbească și-și dori ca aceste emoții să dispară. Insensibilitatea ei se transforma treptat în emoție. Tot ceea ce vreau să spun e că tu ai o relație frumoasă cu Seth. Nu-l lăsa pe Keenan să o strice.

– Seth înțelege de ce îmi petrec timpul cu Keenan. Aislinn își mușcă din nou buza și aruncă o privire pe stradă. Totuși, între noi nu este ce crezi tu. Keenan e un prieten, un prieten foarte important pentru mine. Asta este.

Leslie încuviință cu un gest din cap, urând faptul că nu puteau vorbi deschis despre viețile lor, urând faptul că până și relațiile ei cele mai strânse de prietenie se bazau pe adevăruri spuse pe jumătate. „Oare mă privește cu milă?" Ideea că ar putea să vadă asta în ochii lui Aislinn era îngrozitoare. „Am supraviețuit. Supraviețuiesc încă." Așa că rămase acolo, așteptând împreună cu Aislinn, și schimbă acest subiect cu altul despre care amândouă puteau vorbi sincer.

– Ți-am spus? În sfârșit, îmi fac tatuajul pe care l-am ales. Mi-am făcut deja conturul. Mai am o singură ședință – mâine – și e gata.

Expresia de pe chipul lui Aislinn era ceva între ușurare și dezamăgire.

– Ce model ai ales?

Leslie îi spuse. Era ușor să-și amintească: putea vedea acei ochi fixând-o cu privirea, îi putea descrie fără să se străduiască prea mult. Cu cât se gândea mai mult la opera de artă de pe pielea ei, cu atât se simțea mai puțin încordată.

În timp ce Seth străbătea strada, pentru a se întâlni cu Aislinn – arătând ca o reclamă ambulantă pentru cât de sexy puteau fi piercingurile faciale –, Leslie și Aislinn aveau o conversație plăcută despre tatuaje.

Seth o cuprinse pe Aislinn pe după umeri și o privi pe Leslie întrebător. Cu sprânceana în care-și făcuse piercing ridicată, el întrebă:

– Ți-ai făcut un tatuaj? Să-l vedem.

– Nu e terminat. Leslie abia reuși să se stăpânească să nu tremure de plăcere la ideea că urma să-și finalizeze tatuajul, dar, în mod surprinzător, nu era deloc încântată că trebuia să-l arate cuiva. Am să vi-l arăt în câteva zile.

– Rabbit trebuie să fi fost mulțumit. Piele virgină, nu? Seth avea pe buze un zâmbet absent și începu să meargă

mișcându-se lent, cu pași rari, aceasta fiind viteza cu care părea să facă orice.

– Desigur. Mi-am făcut conturul săptămâna trecută. Leslie începu să meargă mai repede, ca să-i ajungă pe Seth și pe Aislinn, care ținea pasul cu Seth, fără să se oprească, părând tot atât de nepăsătoare ca el. Ei aveau o sincronizare perfectă care se datora faptului că erau foarte potriviți împreună. „Așa ar trebui să mă simt mereu: relaxată, liniștită." Leslie voia să creadă că, într-o bună zi, viața va fi la fel și pentru ea.

Aislinn îl ținea de mână pe Seth și pășea înainte, făcându-și loc printre oamenii care treceau pe stradă. În timp ce mergeau, Seth vorbi puțin despre tatuajele prietenilor săi, despre saloanele de tatuaje din Pittsburgh în care uneori Rabbit era invitat să facă o demonstrație de măiestrie artistică. Era una dintre cele mai plăcute conversații pe care Leslie o avusese vreodată cu el. Până de curând, îi vorbise foarte răspicat. Ea nu-l întrebase de ce, dar bănuia că avea legătură cu Ren. Seth nu era foarte tolerant cu traficanții de droguri.

„Vinovată prin asociere." Ea nu putea de fapt să-l învinuiască pe Seth: Aislinn era prea delicată pentru a fi expusă celor din anturajul lui Ren. Dacă Seth crezuse că prietenia lor cu Leslie ar fi pus-o pe Aislinn în pericol, avea și motive pentru care să nu fie de acord cu ea. Leslie îndepărtă repede acest gând din minte, bucurându-se că putea să pălăvrăgească un pic cu Aislinn și cu Seth.

Trecuseră abia de două străzi când Keenan și Niall ieșiră dintr-un gang și se îndreptară spre ei. Leslie se întrebă cum de știuseră că Aislinn trecea pe acolo chiar în acel moment, dar tăcerea apăsătoare care se lăsă după apariția lui Keenan făcea ca orice întrebare să pară o imprudență.

Seth se încordă când Keenan întinse mâna spre Aislinn și spuse:

– Trebuie să mergem! Acum!

Niall rămăsese deoparte, ținând sub observație strada. În afară de un scurt „Bună" pe care i-l adresase lui Seth, Keenan se purta ca și cum el și Aislinn erau singurele persoane de față. El nu se uita la nimeni și la nimic altcineva decât la Aislinn, și felul în care o privea era foarte asemănător cu felul în care o privea Seth: ca și cum Aislinn era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse vreodată.

– Aislinn? Keenan făcu un gest bizar și în același timp foarte elegant cu mâna, ca și cum ar fi invitat-o pe Aislinn să meargă în fața lui.

Aislinn nu reacționă și nici nu se mișcă. Apoi, Seth o sărută în fugă și-i spuse:

– Du-te! Ne vedem diseară.

– Dar Niall... Aislinn se încruntă în timp ce le arunca priviri cu subînțeles lui Niall și lui Leslie.

– Avem un oaspete în oraș. Trebuie să-l găsim... Cu un gest grosolan, Keenan își dădu la o parte părul care-i atârna peste față, eleganța gesturilor sale dispărând tot atât de repede cum se ivise. Ar fi trebuit să plecăm acum câteva ore, dar tu erai la cursuri.

Aislinn își mușcă buza și se uită la fiecare. Apoi, începu:

– Dar Niall... și Leslie... și... nu pot pur și simplu să-i las pe amândoi aici, Keenan. Nu e... corect.

Keenan se întoarse spre Seth.

– Tu ai putea să rămâi cu Niall și cu Leslie, nu-i așa?

– Chiar asta intenționam. Am înțeles, Ash. Du-te acum cu Rază de Soare. Seth se opri și-i adresă lui Keenan un rânjet prietenos, care părea total nepotrivit în această situație. Și ne vedem diseară. E în regulă. El îi aranjă o șuviță de păr după ureche și-și mai lăsă puțin mâna să zăbovească acolo, palma lui cuprinzându-i obrazul lui Aislinn în timp ce vârfurile degetelor lui îi atingeau urechea. Voi fi în regulă. Leslie va fi în regulă. Du-te!

Când Seth se dădu un pas înapoi, Keenan îi făcu un semn din cap și o luă pe Aislinn de mână. Orice ar fi fost ceea ce împărtășeau cei trei era indiscutabil mai straniu decât voia Leslie să recunoască, și faptul că Niall era preocupat de supravegherea minuțioasă a străzii începea să o enerveze. El părea că nici nu o bagă în seamă. Cele câteva momente de conversație amicală cu Aislinn și cu Seth nu însemnau că ea ar fi vrut să fie prinsă în drama lor, oricare ar fi fost aceasta.

– Eu am plecat, Ash. Ne vedem la școa...

Aislinn o luă pe Leslie de talie.

– Ai putea să rămâi cu Seth? Te rog!

– De ce? Leslie se uită întâi la Seth, apoi la Aislinn și din nou de la unul la altul.

– Seth este cam mare ca să mai aibă nevoie de bonă.

Dar Niall se întoarse spre ea, această mișcare atrăgându-i fetei atenția asupra cicatricei de pe obrazul lui. Leslie încremeni, neștiind ce să facă: să-l privească sau să se uite în altă parte.

Niall spuse:

– Sigur că ai putea să ne însoțești pentru o vreme.

Leslie se întoarse spre Aislinn, privind-o contrariată; fuseseră destule mesaje de genul „nu te apropia“ de la Aislinn, dar tot ce făcea Aislinn era să-l privească pe Keenan. Iar acesta le zâmbea încurajator. „Poate că el este motivul pentru care Aislinn vrea să-l țină pe Niall departe de mine.“ Leslie începu să tremure, fiind cuprinsă deodată de frică. Poate că era Keenan prietenul lui Aislinn, dar era ceva la el care o făcea să se simtă stânjenită, cu atât mai mult astăzi.

– Te rog, Les, ai putea? Ca o favoare pentru mine? o întrebă Aislinn.

„E îngrozită.“

– Desigur, spuse Leslie în timp ce o cuprindea un val de amețeală, ca și cum ceva în inima ei fusese mai întâi întins și apoi tras. Forța acestei senzații o împiedica să se miște, o făcea să se clatine, înțelegând că i se va face rău dacă ar fi încercat să se miște în continuare. Începu să enumere în minte tot ceea ce băuse și mâncase sau ceea ce atinsese cu buzele în vreun fel. „Nimic neobișnuit.“ Rămase nemișcată, concentrându-se să respire, până ce simți că senzația aceea de rău sau ce o fi fost dispare.

Nici ceilalți nu schițară vreo mișcare. Păreau că nici măcar nu observaseră.

Seth spuse:

– Suntem în regulă. Du-te, Ash!

Apoi, Aislinn și Keenan se urcară într-un Thunderbird argintiu care era parcat la colțul străzii și plecară, lăsând-o

pe Leslie împreună cu Niall și cu Seth. Niall se rezemă cu spatele de zid fără să-i privească pe ea sau pe Seth, doar așteptând... ceva.

Leslie se lăsă de pe un picior pe altul urmărind un grup de patinatori de peste drum. Aceștia profitau de faptul că pe partea aceea a străzii traficul nu era prea intens și făceau acrobații alunecând în curbă – nu pentru că nu ar fi putut să se ducă în altă parte, dar erau mulțumiți să fie acolo unde se aflau. Era plin de farmec acel sentiment de pace. Uneori, Leslie avea senzația că vâna acest lucru – la salonul lui Rabbit, la petrecerile prietenilor ei. Avea doar nevoie de sincronizarea potrivită ca să poată ajunge la el.

Seth făcu câțiva pași, iar Niall se desprinse de zid privind-o pe Leslie cu o expresie înfometată. Ceva era diferit, lăsat liber. Se apropie de ea ușor, iar fata era sigură că toată prudența lui era pentru a evita ca ea să fugă.

– Niall? Seth se oprise și-i strigă: Crow's Nest?

– Aș prefera să mergem la club. Niall nici măcar nu se uită la Seth. În schimb, se uită la ea cu o expresie de melancolie, ca și cum se gândea la ceva legat de ea. Fetei îi plăcu mult prea mult.

– Trebuie să plec, spuse ea. Nu mai așteptă un răspuns, se întoarse doar și plecă.

Dar Niall apăru în fața ei înainte să facă mai mult de șase pași.

– Te rog! Chiar mi-ar face plăcere să ne însoțești.

– De ce?

– Îmi place să fiu lângă tine.

Iar ea simți cum o cuprinde un val de încredere, așa cum mai simțise doar în puține momente de când își făcuse tatuajul.

– Vino cu mine, insistă el!

Ea nu voia să plece. Obosise să tot fugă de fiecare dată când se temea de ceva. Acea fată fricoasă nu era persoana care fusese înainte, nu așa voia ea să fie. Își alungă frica, dar nu putu să răspundă.

El îi susținu privirea în timp ce își cobora capul spre ea. Totuși, nu o sărută – doar se aplecă spre ea, atât de aproape că ar fi putut să o sărute, și întrebă:

– Mă vei lăsa să te iau în brațe... ca să dansăm, Leslie?

Ea tremura, încrederea ei începând să se învârtă dusă de un val de dorință pentru liniștea pe care aproape că putea să o guste, liniște pe care fu dintr-odată sigură că avea să o simtă dacă se va strecura în brațele lui Niall. Încuviință cu un semn din cap.

– Da!

CAPITOLUL 11

Niall știa prea bine. Știa că nu are voie să ajungă atât de aproape de tentație. Trebuia să-i protejeze pe muritorii reginei în timp ce Keenan și Aislinn îl căutau pe Regele Întunericului. Era ușor să-l protejeze pe Seth: muritorul era aproape ca un frate pentru el, singurul frate pe care Niall îl avusese vreodată. Cu Leslie era mult mai dificil: Niall știa că nu ar fi trebuit nici măcar să se gândească să seducă o muritoare pe care trebuia să o protejeze.

„Asta face parte din îndatoririle mele la fel ca în oricare altă zi. Gândește-te la Curte. Gândește-te la jurăminte."

Dar era greu să se gândească la Curtea Verii... sau la Curtea Întunericului când era vorba despre așa ceva. Niall fusese o persoană de încredere pentru ambii regi, iar acum era trimis ca gardă pentru muritorii Reginei Verii. Totul se schimbase atunci când Keenan o găsise pe Aislinn, muritoarea care fusese menită să-i fie regină, și, în ciuda faptului că Niall se bucura pentru regele său, pentru prietenul său, simțise dintr-odată o absență în viața lui. După secole în care fusese consilierul lui Keenan, Niall nu mai avea nici un țel. Avea nevoie de o direcție. Fără asta, avea să devină... nu unul de-al soarelui. Asta îl îngrozea,

aceste prea frecvente frânturi de amintiri în legătură cu ceea ce fusese el înainte de a fi luat la Curtea Verii.

Să fie în preajma lui Leslie devenise un fel de recompensă și pedeapsă în același timp. Dorința sa neașteptată și intensă de a fi alături de ea de o vreme încoace și mai ales în ultima săptămână complica o situație deja incertă. O privi din nou, iar Seth observă.

– Crezi că e o idee bună? Seth se uită sugestiv spre Leslie.

Niall își păstră prudent expresia indiferentă. Seth îl cunoștea foarte bine.

– Nu, nu cred că ar fi o idee bună.

Leslie părea că nu-și dă seama de nimic, pierdută în propriile ei gânduri, iar Niall și-ar fi dorit să i le împărtășească și lui. El nu avea pe nimeni căruia să-i fi putut împărtăși sincer așa ceva. Până nu-i văzuse pe Aislinn și pe Seth, nu înțelesese – nu recunoscuse – cât de mult tânjise după acest lucru. Până și legătura dintre Aislinn și Keenan era frumoasă, în timp ce Niall era ținut tot mai mult la distanță de toată lumea. Dacă Niall ar fi sărutat-o pe Leslie, dacă ar fi cuprins-o cu brațele și și-ar fi lăsat garda jos, nimic nu i-ar mai fi despărțit. Ea ar fi fost a lui, dorindu-și ca trupurile lor să fie doar unul, dorindu-și să-l urmeze oriunde.

Era atât tentația, cât și încurcăturile cu muritorii. Muritoarele deveneau dependente de mângâierile unor zâne precum Gancanagh sau Irial, așa cum fusese acesta pe vremuri. Firea lui Irial se schimbase cu mult înainte ca Niall să existe. Faptul că devenise Regele Întunericului îl

transformase, îi dăduse puterea de a ține sub control efec - tul atingerii sale. Niall nu avusese însă nici o scăpare: fusese lăsat cu amintirile despre muritoarele care tânjiseră și muriseră pentru că le lipsise îmbrățișarea lui. De secole, aceste amintiri erau destul pentru a-l face să-și controleze pornirile.

„Până la Leslie."

Niall abia putea să o privească în vreme ce mergeau. Dacă Seth nu ar fi fost cu ei... Niall își simți pulsul accelerându-i-se datorită imaginilor din mintea lui, la gândul că Leslie va fi în brațele sale. Nu pentru prima dată, el se bucura de compania lui Seth. Calmul muritorului părea că-l ajută pe Niall să se dezmeticească. „Ca de obicei."

Niall se îndepărtă puțin mai mult de Leslie sperând – poate în mod irațional – că distanța avea să-i susțină autocontrolul.

Keenan îi tot sugerase lui Niall că ar fi bine să înceapă o relație așa cum își dorea el, acum, când curtea era puternică – și puterea ei creștea cu fiecare zi tot mai mult –, dar Niall nu-și făcea iluzii că i s-ar permite să aibă o relație cu o muritoare, în special cu una pe care Aislinn voia să o știe în siguranță. Regele lui nu i-ar cere să se împotrivească reginei lor.

„Ar face asta?"

Iar Niall nu intenționa să trădeze încrederea regelui și a reginei sale, cel puțin nu din toată inima. Ei îi ceruseră să aibă grijă de muritori, și asta intenționa să facă. Putea să reziste tentației.

Dar tot trebuia să-și țină pumnii strânși. Dorința de a-i simți pielea pe pielea lui era puternică, de nestăpânit, așa cum nu mai simțise de secole. O privi lung, căutând vreun indiciu care să-l ajute să răspundă la întrebarea: de ce ea, de ce acum?

*

Leslie realiză că Niall se uita din nou la ea.

– Asta îți cam dă fiori, știi?

El păru amuzat, capătul cicatricei lui încrețindu-se în timp ce abia schiță un zâmbet.

– Te-am supărat cumva?

– Nu. Dar e ciudat. Dacă ai ceva de spus, spune.

– Aș spune dacă aș găsi cuvintele potrivite, zise Niall. Își puse mâna pe spatele ei, în dreptul taliei, și o împinse ușor înainte. Vino! Clubul este un loc mult mai sigur în care să te relaxezi decât aici, afară – făcu un semn către strada pustie –, unde tu ești atât de vulnerabilă.

Seth tuși încetișor, ca să-și dreagă vocea, și-l privi încruntat pe Niall. Apoi, îi spuse lui Leslie:

– Clubul e chiar după colț.

Leslie mări puțin pasul, încercând să se distanțeze de Niall și de mâna lui de pe spatele ei. Faptul că mergea mai repede nu ajuta la nimic: el ținea pasul cu ea.

Când trecură de colțul străzii, iar ea văzu clădirea întunecată în fața lor, simți cum o cuprinde panica. Nu era nici o reclamă, nici un afiș, nu era nimeni pe afară, nimic care să indice că imobilul din fața lor nu era o clădire abandonată. „Ar trebui să fiu speriată de moarte." Nu era totuși și nu putea înțelege de ce.

Niall spuse:

– Ia-o spre paznic!

Ea se uită mai bine. În fața clădirii stătea un individ musculos, cu un tatuaj sofisticat care-i acoperea jumătate din față. Spirale și linii dispăreau sub un păr la fel de negru precum cerneala. Cealaltă parte a chipului său nu era tatuată. Singura podoabă era un piercing mic și negru ca un colț de rinocer în buza lui superioară, piercing a cărui pereche de culoare albă se afla în colțul opus al gurii acestuia, pe partea tatuată a feței sale.

– Keenan e de acord ca ea să se afle aici? Bărbatul făcu un gest spre ea, iar Leslie realiză că încă nu-și luase ochii de la el – în parte pentru că nu își putea imagina să piardă ocazia de a vedea un asemenea individ stând în fața ușii.

– E o prietenă de-a lui Aislinn și avem în oraș oaspeți nedoriți. Regi. Niall se opri, și fața i se încreți într-un zâmbet fals. Aislinn e cu Keenan.

– Deci Keenan și Ash sunt de acord cu asta sau nu? întrebă bărbatul tatuat.

Niall îl prinse de antebraț și-l strânse.

– Ea este invitata mea, și clubul ar trebui să fie aproape gol, nu?

Paznicul clătină din cap, dar deschise ușa și făcu un semn unui tip scund și musculos, cu cele mai incredibile șuvițe împletite pe care le văzuse Leslie vreodată. Erau groase și bine făcute, atârnând ca o coamă în jurul feței lui. Pentru o clipă, ei îi trecu prin minte că era cu adevărat o coamă.

– Avem un musafir nou, îi spuse paznicul tipului plin de șuvițe după ce acesta ieși. Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

Tipul cu șuvițe se apropie și începu să adulmece pufnind pe nări.

Gura lui Niall se strâmbă în ceva ce semăna cu un mârâit.

– E invitata mea.

– A ta? Vocea tipului cu șuvițe era răgușită, aspră, de parcă ar fi consumat toată viața țigări și alcool.

Leslie deschise gura ca să protesteze împotriva tonului de stăpân al vocii lui Niall, dar Seth o prinse de încheietura mâinii. Ea îi aruncă o privire, iar el clătină din cap.

Bărbatul cu șuvițe zise:

– Mândria mea e în...

Seth tuși încet, ca și cum își dregea glasul.

– Du-te și spune-le, rosti paznicul în timp ce deschise ușa și îi făcu semn celui cu șuvițe să intre înapoi. Două minute.

Ei rămaseră acolo, simțindu-se stânjeniți pe moment, iar lui Leslie tensiunea i se păru insuportabilă.

– Dacă asta e o idee proastă...

Dar ușa se deschisese deja din nou, iar Seth fu primul care păși în interiorul clădirii întunecate.

– Vino! Niall intră.

Ea făcu doar câțiva pași, apoi se opri incapabilă să se gândească la ce trebuia să spună sau să facă. Cei câțiva clienți ai clubului purtau toți costume care de care mai bizare și mai împodobite. O femeie trecu pe lângă ea cu

lujeri de viță atârnând de-a lungul brațelor sale; vițele arătau ca și cum erau înflorite.

„La fel ca pictura vie de la muzeu."

Un alt cuplu purta peruci cu pene, în loc de păr, în timp ce alții aveau fețe albastre și dinți diformi, nu precum dinții vampirilor care făceau parte din costumațiile vândute de Haloween, ci fiecare dinte era crestat precum dinții rechinilor.

Niall stătea lângă ea, din nou ținându-și mâna pe spatele *ei*. În lumina ciudat de albastră a clubului, ochii lui păreau nespus de luminoși, iar cicatricea era ca o tăietură neagră pe obraz.

– E în regulă dacă nu suntem și noi costumați la fel ca ei? șopti ea.

El râse.

– Nu-ți face griji. Asta e ceea ce poartă ei în fiecare zi.

– În fiecare zi? Sunt precum grupurile acelea care reconstituie evenimente din trecut? Un grup de actori poate?

– Ceva de genul ăsta. Seth trase un scaun înalt. Ca și restul mobilei, scaunul era din lemn lăcuit. Nimic din interiorul clubului slab luminat nu părea să fie făcut din altceva decât lemn, piatră sau sticlă.

Spre deosebire de exteriorul ce părea că se năruie, interiorul clubului era departe de a fi în pragul ruinei. Podeaua lucea ca marmura șlefuită. De-a lungul uneia dintre laturile încăperii era un bar lung, de culoare neagră. Nu era din lemn sau din metal, dar arăta prea dur pentru a fi sticlă. Când luminile care se roteau luminară barul, Leslie

zări o succesiune de culori – nuanțe de violet și de verde – sclipind în interiorul său. Simți cum i se taie respirația.

– Obsidian, rosti o voce iritantă la urechea ei. Îi ține calmi pe clienți.

O chelneriță într-un costum mulat, cu solzi argintii și strălucitori care-i acopereau complet picioarele și brațele, stătea lângă ea. Ea se mișcă pe lângă Leslie și-i adulmecă părul.

Leslie se trase de lângă ea.

Deși nici Niall și nici Seth încă nu comandaseră, chelnerița îi servi cu băuturi: un vin de culoare aurie pentru Niall și o sticlă cu bere pentru Seth.

– Aici nu contează vârsta legală? Leslie se uită prin încăpere. Toți clienții în costumele lor ciudate aveau băuturi în față, deși unii dintre ei păreau mai tineri decât ea. Tipul cu șuvițe era împreună cu un grup de alți patru băieți cu șuvițe decolorate. Ei toți împărțeau o carafă care părea să fie plină cu același vin auriu din care avea și Niall.

O carafă cu vin?

– Acum, cred că înțelegi de ce prefer să vin aici. Seth nu se poate relaxa tot așa de bine la Crow's Nest și, în plus, acolo nu găsești vinul meu preferat – Niall ridică paharul și bău puțin – pe care nu-l găsești în nici un alt club.

– Bine ai venit la The Rath[1], Leslie! Seth se rezemă de spătarul scaunului și făcu un semn către ringul de dans unde dansau câțiva clienți care arătau aproape normal. Mai ciudat decât ai putea vedea oriunde... dacă ai noroc.

Muzica se auzi dintr-odată mai tare, iar Niall își goli din nou paharul.

– Poţi să te relaxezi pe deplin, Seth. Câteva dintre fete...

– Du-te să dansezi, Niall! Dacă nu avem nici o veste de la Ash în următoarele două ore, va trebui să o ducem pe Leslie la lucru.

Lângă ea, Niall aştepta. Îşi lăsase jos paharul pe jumătate plin şi arăta cu un gest ringul de dans.

– Hai să dansăm!

La cuvintele lui, Leslie auzi o şoaptă care o îndemna să refuze şi, în acelaşi timp, simţi cum o copleşeşte un val de nerăbdare care o împingea parcă să se ducă spre micul grup de clienţi costumaţi care dansau aproape ca nişte nebuni. Muzica, mişcările lor, vocea lui – toate acestea o chemau, o atrăgeau ca şi cum ar fi fost o marionetă cu prea multe sfori. Acolo, în îmbulzeala aceea care se mişca încoace şi-n colo, în mişcarea continuă a corpurilor, ea avea să găsească plăcere. O mare de senzualitate şi de hohote de râs plutea în aer, în jurul celor care dansau, iar ea voia să înoate în ea.

Ca să câştige ceva timp pentru a-şi stăpâni nervii, ea puse mâna pe paharul lui Niall. Când îl duse la buze, era gol. Se uită mirată la pahar, ţinându-l de piciorul fragil şi răsucindu-l pe toate părţile.

– Noi nu bem aşa ceva când suntem furioşi sau ne e teamă de ceva. Niall îşi puse mâna peste mâna ei astfel încât acum ţineau amândoi paharul.

Nu era furie sau frică ceea ce simţea ea, era un dor nespus. Dar nu avea de gând să-i spună lui asta. Nu ar fi putut.

Chelneriţa apăru de undeva din spatele lor. Tăcută, aplecă o sticlă grea peste paharul pe care Niall şi Leslie îl ţineau împreună. De aproape, vinul părea dens ca mierea de albine. Spirale de culori fluorescente sclipeau în timp ce lichidul umplea paharul. Era ispititor, avea o aromă mai dulce şi mai pătrunzătoare decât oricare altă băutură de care Leslie auzise vreodată.

Mâna ei era încă sub mâna lui când Niall duse paharul la buze.

– Ai vrea să împărţim acelaşi pahar, Leslie? În semn de prietenie? Ca să sărbătorim?

El o privi în vreme ce sorbea lichidul auriu.

– Nu, nu va face asta. Seth împinse berea lui în faţa ei. Dacă vrea să bea ceva, va trebui să bea din paharul meu sau servită de mine.

– Dacă vrea să bea din paharul meu, Seth, e alegerea ei.

Niall lăsă paharul jos, încă ţinându-i mâna pe piciorul paharului.

Băutura, dansul, Niall – prea multe tentaţii erau în faţa lui Leslie. Voia să le aibă pe toate. Deşi comportamentul lui Niall era atât de ciudat, ea îşi dorea nespus această cădere în vârtejul plăcerii. Fricile care o ţineau încătuşată de când fusese violată slăbiseră în intensitate în ultimul timp. „Decizia de a mă tatua a făcut asta. M-a eliberat." Leslie îşi linse buzele.

– De ce nu?

Niall ridică paharul până ce marginea acestuia îi atinse buzele, destul de aproape ca rujul ei să mânjească sticla,

dar nu îl înclină, nu-i turnă încă printre buze acel vin dulce și ciudat.

– Într-adevăr, de ce nu?

Seth oftă.

– Gândește-te o clipă, Niall. Chiar vrei să suporți consecințele?

– Acum, mai mult decât orice altceva, dar... Niall trase paharul îndepărtându-l de buzele fetei, iar mâinile lor se strânseră pe pahar până ce pata de ruj ajunse în dreptul gurii lui. ...tu meriți mai mult respect, nu-i așa, Leslie?

El goli paharul și-l puse pe masă, dar fără să-i lase mâna.

Leslie voia să fugă. Mâna lui încă o ținea pe a ei pe pahar, dar nu mai părea preocupat de ea atât de intens. Încrederea ei începu să se clatine. Poate că Aislinn avea motive întemeiate să-i țină pe cei din familia lui Keenan departe de ea: Niall era când fascinant, când ciudat. Își trecu limba peste buzele care i se uscaseră dintr-odată, simțindu-se respinsă, părăsită și furioasă. Își trase mâna din mâna lui.

– Știi ce? Nu sunt prea sigură ce joc e ăsta, dar nu sunt deloc interesată de el.

– Ai dreptate. Niall își coborî privirea. Nu intenționez să... Nu vreau... Îmi pare rău. Nu sunt eu însumi în ultima vreme.

– Nu mai contează. Ea se trase puțin înapoi.

Dar Niall îi luă ambele mâini în mâinile lui, cu grijă, astfel ca ea să și le poată retrage dacă ar fi vrut.

– Dansează cu mine! Dacă vei fi în continuare nefericită, te vom conduce acasă. Eu și Seth.

Leslie se uită din nou la Seth. Acesta stătea pe un scaun, într-un club de care ea nici nu știuse că există, înconjurat de oameni în costume neobișnuite, care se comportau bizar și totuși era calm. „Spre deosebire de mine."

Seth se trase puțin de inelul din buză, învârtindu-l apoi în gură, așa cum făcea când se gândea la ceva. Apoi, făcu un semn spre platforma unde se dansa.

– Dansul e în regulă. Doar să nu bei nimic din ce-ți oferă el... sau ce-ți oferă oricine altcineva, bine?

– De ce? Făcuse un efort ca să poată pune această întrebare, în ciuda faptului că simțea dintr-odată o aversiune față de întrebări, față de ce putea afla.

Nici Niall și nici Seth nu răspunseră. Ea se gândi să insiste asupra acestui lucru, dar muzica o chema, invitând-o să se lase purtată, să uite de îndoielile ei. Luminile albastre care veneau dinspre fiecare colț al clubului se învârteau pe ringul de dans, iar ea voia să se învârtă împreună cu ele.

– Te rog, dansează cu mine. Pe chipul lui Niall se citea dorință, un dor nespus și tot felul de oferte care nu se puteau rosti.

Leslie se gândi că nici o întrebare sau răspuns nu ar fi putut să o facă să respingă acea expresie.

– Da.

Și la auzul acestui cuvânt, Niall o luă în brațe și o roti, apoi o duse pe ringul de dans.

CAPITOLUL 12

După vreo câteva melodii, Leslie era recunoscătoare pentru numeroasele ore în care servise la mese. Picioarele o dureau, dar nu atât de mult cum ar fi durut-o dacă nu ar fi fost în formă. Niciodată nu întâlnise pe cineva care putea să danseze așa cum dansa Niall. El conducea dansul și o făcea să execute niște mișcări care-i stârneau râsul și o învăță niște pași ciudați, care cereau mai multă atenție decât ar fi crezut ea că era nevoie pentru un dans obișnuit.

Pe tot parcursul dansului, fu neobișnuit de atent cu ea. Mâinile lui nu înaintară dincolo de zonele permise. Ca și la muzeu, era aproape distant în timp ce o ținea în brațe. Dacă nu ar fi existat câteva aluzii galante, ea ar fi putut bănui că-și imaginase doar acea expresie delicioasă a chipului său atunci când o invitase la dans.

Niall se opri în cele din urmă.

– Trebuie să vorbesc cu Seth înainte de a... Își ascunse fața între gâtul și umărul fetei, iar ea îi simți respirația aproape dureros de fierbinte pe gât ...ceda dorinței mele incontrolabile de a-mi pune mâinile pe tine așa cum trebuie.

– Nu vreau să mă opresc din dans... Se simțea nespus de bine, veselă, liberă și nu voia să riște ca acea plăcere să ia sfârșit.

– Atunci, nu te opri! Niall făcu un semn din cap unuia dintre indivizii cu șuvițe care dansau aproape de ei. Ei vor dansa cu tine până mă voi întoarce.

Leslie întinse mâna, iar tipul cu șuvițe o trase în brațele lui și începu să se învârtă cu ea prin încăpere. Ea râdea.

O trecu apoi unui individ cu șuvițe, care o învârti în continuare către altul. Fiecare dintre ei arăta exact la fel precum cel de dinainte. Mișcările lor se înlănțuiau incontinuu, fără nici o pauză. Era ca și cum lumea începuse să se învârtă neobișnuit de repede. Era fantastic. Cel puțin două melodii trecuseră, și Leslie se întrebă câți indivizi cu șuvițe erau de fapt sau dacă nu cumva ea dansa doar cu doi care se schimbau între ei. Nu era sigură dacă ei erau cu adevărat identici sau dacă iluzia era rezultatul rotirii sale cu viteza aceea incredibilă. Dar apoi, făcu un pas greșit și se împiedică. Muzica nu se oprise, dar luase sfârșit mișcarea aceea amețitoare.

Tipii cu șuvițe se opriră, iar ea văzu că în realitate erau cinci.

Un străin păși pe ringul de dans în fața ei, mișcându-se lent, cu grație, ca și cum el ar fi auzit o altă melodie decât cea pe care o asculta ea. Ochii lui erau înconjurați de umbre întunecate. El arăta ca și cum era înconjurat de umbre, de parcă luminile albastre licăreau departe, fără să-l atingă. Un lanț de argint îi strălucea pe bluză. La capătul lanțului

se legăna atârnată o lamă de ras. Își flutură mâna într-un gest indiferent spre cei cu șuvițe și spuse doar:

– Hoo.

Ea clipi nedumerită când înțelese că se uita fix la el.

– Te cunosc. Ai fost odată la Rabbit... Ne-am mai întâlnit.

Mâna ei alunecă în spate, mai jos de gât, acolo unde se afla tatuajul ei încă incomplet...

Deodată, simți sub pielea ei o pulsație în ritmul unei bătăi de tobă. El îi zâmbi fetei ca și cum putea să audă bătaia aceea iluzorie. Doi dintre cei cinci indivizi cu șuvițe își arătau amenințător dinții. Ceilalți mârâiau.

„Mârâiau?“

Ea se uită mai întâi la ei, apoi la el.

– Irial, nu? Ăsta-i numele tău. De la Rabbit...

El păși în spatele ei, o cuprinse cu mâinile de mijloc și o trase spre pieptul lui. Nu înțelegea de ce dansa cu el, de fapt, de ce încă mai dansa. Voia să plece de pe ringul de dans, să-i găsească pe Niall, pe Seth și să plece, dar nu putea să se îndepărteze de muzică.

„Sau de el.“

Mintea îi juca feste cu imagini ciudate – rechini care înotau spre ea, mașini pe cale de a se răsturna în calea ei, colți înfigându-i-se în piele, aripi întunecate care o cuprindeau, ca să o mângâie. Undeva, într-un colțișor al minții, ea era conștientă că trebuie să se îndepărteze de el, dar nu o făcea, nu putea să o facă. Avusese aceeași senzație atunci când îl văzuse prima dată: ca și cum ar fi fost gata să-l urmeze oriunde ar fi vrut el. Nu era un sentiment plăcut.

Irial o strângea la pieptul lui, ținând-o strâns lipită de el în timp ce-și potrivea mișcările după mișcările trupului ei. Ea nu voia să-i placă, dar îi plăcea. Pentru prima dată în câteva luni, vâjâitul fricii care era întotdeauna aproape de suprafață se potoli complet, ca și cum nu ar fi fost niciodată. Liniștea aceasta era destul pentru ca ea să-și dorească să fie alături de Irial. O făcea să se simtă bine – firesc, ca și cum urâțenia de care era invadată și cu care se lupta constant ca să nu o simtă dispăruse undeva departe atunci când el o luase în brațele sale. Mâinile lui erau pe pielea ei, sub marginea bluzei. Ea nu-l cunoștea, dar nu putea găsi nici un cuvânt care să-l facă să se oprească. Sau să înceapă.

Râzând încetișor, el își puse mâinile pe șoldurile ei, degetele lui apăsându-i cu putere pielea.

– Fermecătoarea Fată a Umbrelor. A mea aproape în întregime...

– Nu sunt sigură că știu cine crezi tu că sunt, dar nu sunt eu aceea. Ea se trase înapoi cu un efort ridicol de mare. Se simțea ca un animal încolțit. Și nu sunt a ta, spuse ea împingându-l.

– Ești a mea – îi prinse mâna în mâna lui în timp ce ea îl împingea furioasă – și voi avea grijă de tine așa cum trebuie.

Camera păru că se schimbă, că se balansează, iar ea nu voia decât să fugă. Clătină din cap cu efort și spuse:

– Nu, nu sunt. Lasă-mă!

În clipa următoare, Niall era lângă ei. Nu rosti decât:

– Oprește-te!

Irial își apăsă buzele peste buzele lui Leslie într-un sărut prelungit, cu gura deschisă.

Nu-i plăcea, dar nu s-ar fi retras din brațele lui pentru nimic pe lume. Furia ei se transformă în ceva teritorial. O cuprinse o dorință duală: de a rezista fiind pretinsă ca proprietate și de a pretinde că el era al ei. Irial păși înapoi privind-o lung ca și cum ei ar fi fost singuri acolo.

– Curând, Leslie.

Îl privi doar, nefiind sigură dacă dorea să-l împingă deoparte sau să-l tragă mai aproape de ea. „Asta nu sunt eu. Eu nu sunt... cum?" Nu găsea cuvinte pentru asta.

Niall îi privea, și lângă el stăteau toți tipii cu șuvițe și un grup mai mare pe care ea nu-l observase mai devreme. „De unde apăruseră toți?" Clubul păruse în mare parte gol mai devreme; acum, era plin. Și nici unul dintre cei de acolo nu părea prea binevoitor.

Niall încercă să o tragă în spatele său, șoptindu-i:

– Vino, îndepărtează-te de el!

Dar Irial își strecură mâinile în jurul taliei lui Leslie. Degetele lui alunecară sub marginea bluzei ei, ca să-i atingă pielea. Privirea i se încețoșă de plăcere simțind acea atingere întâmplătoare – nici furie, nici frică, doar dorință.

Irial îi spuse lui Niall:

– Doar nu credeai că e a ta. La fel ca în vremurile bune. Tu le găsești, iar eu le iau.

Leslie clipi, încercând să se concentreze, încercând a-și aminti ce ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se teamă. Ar fi trebuit să fie furioasă... sau așa ceva. Nu ar fi trebuit să privească spre gura lui Irial. Se împletici în timp ce încerca să se îndepărteze de el.

Niall era nervos. Leslie putea să jure că ochii lui fulgerau cu adevărat. El se apropie de Irial cu pumnii strânși, de parcă ar fi vrut să-l lovească. Dar nu-l lovi. Doar îi strecură printre dinți:

– Nu te apropia de ea! Tu ești...

– Vezi-ți de treaba ta, băiete! Tu nu ai nici o putere asupra mea sau asupra a ceea ce-mi aparține. Am înțeles cât se poate de clar care sunt sentimentele tale în această privință. Irial o trase pe Leslie mai aproape până ce ajunse exact în același loc în care fusese atunci când dansase cu el, în brațele lui și înspăimântător de incapabilă – fără să dorească – să se miște.

Chipul ei era roșu ca focul, dar nu se putu mișca preț de câteva secunde.

– Nu, spuse ea străduindu-se să vorbească. Lasă-mă!

Apoi, Niall făcu un pas înainte.

– Las-o în pace! Ochii lui chiar fulgerau. Este o prietenă a curții noastre, a lui Aislinn, a mea. Niall se apropie de Irial cât de mult se putea fără să-l atingă.

„Curte?"

– Iubita mea cerută de familia ta? Irial o smuci, astfel că erau acum față în față, iar el o privea ca și cum pe pielea ei ar fi fost scrise niște secrete. Ea nu a fost cerută de ai tăi.

„Cerută?" Leslie se uită la el, la Niall, la străinii din jurul ei. „Asta nu este lumea mea."

– Dă-mi drumul, zise ea. Vocea ei nu era puternică, dar era prezentă.

Iar el o lăsă. Îi dădu drumul și se îndepărtă de ea atât de iute, încât trebui să-l apuce de braț, ca să nu cadă pe podea. Se simțea umilită.

– Scoate-o de aici, spuse Niall. De undeva din mulțimea care era în spatele lui, Seth se apropie. Se întinse să o ia de mână, o mișcare neobișnuit de prietenoasă pentru el, și o trase departe de Irial.

– Curând, iubito, rosti din nou Irial în vreme ce făcu o plecăciune în fața ei îndoindu-se din talie.

Leslie tremura. Dacă picioarele ar mai fi ținut-o, ar fi ieșit în fugă din club. În schimb, tot ce putea face era să plece împleticindu-se alături de Seth.

Capitolul 13

Leslie și Seth trecuseră de mai multe străzi până când ea se simți în stare să se uite la el. Nu erau prieteni – asta fusese alegerea lui –, dar ea totuși avea încredere mai mare în el decât în mulți alți băieți. Fata îi aprecia încă punctul de vedere.

Erau aproape de Comix Connection când ea se hotărî să vorbească.

– Îmi pare rău.

Îl privise în timp ce rostea aceste cuvinte, dar se uită imediat în altă parte la vederea furiei de pe chipul lui. Își ținea degetele strânse, dar pumnii lui nu erau încordați. Nu i-ar fi făcut nici un rău – Seth nu era așa –, dar ea totuși se feri când el se întinse spre ea și o prinse de încheietura mâinii.

– Pentru ce îți pare rău? El ridică o sprânceană.

Ea se opri din mers.

– Pentru că am făcut o scenă, pentru că m-am purtat ca o mare târfă în fața ta și în fața lui Niall, pentru...

– Oprește-te! Seth clătină din cap. Nu a fost vina ta. Irial a fost problema. Doar... doar ferește-te de el dacă-l

vezi vreodată venind în calea ta, bine? Dacă poți, e de ajuns doar să pleci. Nu fugi, doar scapă de el.

Fără să spună vreun cuvânt, ea încuviință cu un gest din cap, iar Seth își retrase mâna. Ca și la Rath, Leslie era sigură că el știa lucruri despre care nu avea de gând să vorbească. „E vorba de vreo bandă?" Nu auzise de găști în Huntsdale, dar asta nu însemna că nu existau. Orice ar fi știut Seth, el nu vorbea, iar ea nu știa cum să întrebe. În schimb, spuse doar:

– Unde mergi acum?

– Noi mergem acasă la mine.

– Noi?

– Ai vreun alt loc sigur unde să mergi înainte de a pleca la lucru? Vocea lui era amabilă, dar ea era sigură că asta nu era cu adevărat o întrebare.

– Nu, zise ea întorcându-și fața la vederea acelei expresii mult-prea-cunoscătoare a chipului său.

Nu mai spuse nimic altceva, dar ea văzuse compătimirea din ochii lui. Și, în acel moment, fu sigură că el – deci și Aislinn – știa ce lucruri murdare se întâmplau acasă la ea. Știau deci că ea îi mințise pe ei și pe toți ceilalți.

Fata trase aer adânc în piept și spuse:

– Ren e probabil acolo, deci... știi și tu, casa mea nu e tocmai cel mai sigur loc.

Seth încuviință din cap.

– Ești întotdeauna bine-venită să tragi la mine acasă dacă ai nevoie.

Ea încercă să pară amuzată de această idee.

– Nu e...

El își ridică o sprânceană.

Iar ea oftă și încetă să mai mintă.

– Voi ține minte asta.

– *Vrei* să vorbim?

– Nu. Nu astăzi. Poate mai târziu. Clipi ascunzându-și lacrimile. Ash știe deci?

– Că Ren te lovește sau despre ce s-a întâmplat cu furnizorul lui?

– Da. Simțea că-i vine să vomite. Despre ambele lucruri, cred.

– Știe. Știi, ea a fost acolo, la locul nepotrivit. Nu la fel, nu ca și... El se opri. Nu o îmbrățișă și nu făcu nici unul dintre acele gesturi emoționante de apropiere pe care le-ar fi făcut mulți, gesturi care ar fi făcut-o să-și piardă încrederea.

– Sigur. Leslie își încrucișă mâinile la piept, simțind că problemele din lumea ei își aveau soluția undeva în adâncul sufletului și știind că nu putea să le rezolve.

„De când știu ei oare?"

Seth înghiți sonor înainte de a adăuga:

– Va afla și de Irial, de asemenea. Poți să stai de vorbă cu ea.

– Așa cum vorbește ea cu mine? Leslie îi susținu privirea surprinsă.

– Nu e treaba mea de altfel, dar... Își mușcă inelul din buză și-l roti în gură. Se uită la ea preț de câteva clipe înainte de a spune:

– V-ați simți amândouă mai bine dacă ați începe să fiți sincere una cu alta.

Panica începu să crească în interiorul ei, un balon negru care o făcea să-și simtă gâtul înțepenit. „Așa cum simțise când mâinile lor... Nu." Ea nu se gândea la asta, nu ar fi trebuit să se gândească la asta. În ultimul timp, senzațiile îngrozitoare fuseseră atât de departe. Își dorea să fi rămas așa, departe de ea. Își dorea să fie cuprinsă de insensibilitate. Începu să meargă mai repede, aproape să fugă, picioarele ei bătând trotuarul cu un răpăit constant.

„Dacă aș putea scăpa de aceste amintiri..." Nu putea, dar era mai bine să creadă că inima ei gonea din cauză că fugea, și nu din cauza terorii ascunse în amintirile ei. Începu să fugă.

Și Seth fugea alături de ea fără să șovăie, nu în urma sau în fața ei, ci potrivindu-și pașii după ai ei. Nu încercă s-o oprească și nici să o facă să vorbească. Doar fugea alături de ea, de parcă să alergi pe străzi era ceva absolut normal.

Ajunseră la capătul depoului feroviar, acolo unde locuia el, înainte de a se gândi că trebuie să se oprească. Respirând adânc, ea se uită lung la una dintre clădirile înnegrite de foc de peste drum. Stând acolo, pe iarba care nu ar fi trebuit să crească în zona aceea murdară a depoului, ea se întări singură pentru conversația pe care nu voia să o aibă. Întrebă numai:

– Deci cum... ce... cât de mult știi?

– Am auzit că Ren ți-a întins o cursă, ca să scape de necazuri.

„Mâini, vânătăi, râs deșănțat, mirosul dulce și grețos al cocainei, vocile, vocea lui Ren, sângerare. Lăsă amintirile să o inunde. Eu nu m-am înecat. Eu nu am fost zdrobită."

Seth nu se uită în altă parte și nu se clinti.

Și nici ea. Poate că țipa când coșmarurile o copleșeau, dar nu neapărat, nu atunci când era trează.

Fata își lăsă capul pe spate și se strădui să-și controleze vocea.

– Am supraviețuit.

– Așa e. Cheile lui Seth zornăiră în timp ce le scutura, ca să dea peste cheia de la ușă. Dar, dacă fiecare dintre noi ar fi știut cât de prost stăteau lucrurile înainte ca Ren să-i lase... El se opri, părând mâhnit. Noi nu am știut nimic. Eram atât de prinși cu... tot felul de lucruri și...

Leslie se întoarse cu spatele la el. Nu... nu putea... să spună nimic. Stătea în continuare cu spatele la el. Ușa se auzi deschizându-se, dar nu se trânti, ceea ce însemna că el stătea acolo așteptând.

Tuși ușor, ca să-și dreagă glasul, dar vocea ei părea la fel de îngrozită precum era.

– Vin imediat. Am nevoie doar de o secundă.

Aruncă o privire în direcția lui, dar el privea în gol, în spatele ei.

– Vin și eu imediat, spuse ea din nou.

Singurul răspuns fu zgomotul care se auzi când ușa se închise ușor în urma lui.

Se așeză pe jos, în fața vagonului de tren în care locuia Seth și începu să studieze cu atenție desenele care decorau pereții acestuia. Erau de diferite feluri, de la desene animate la desene abstracte amețitoare, ale căror contururi încercă să le urmărească, dar nu le putu distinge clar, concentrându-se asupra culorilor, artei ori asupra oricărui

alt lucru numai ca să nu se mai gândească la amintirile pe care nu voia să le înfrunte.

„Am supraviețuit. Încă fac asta. Și nu mi se va mai întâmpla din nou.“

Suferea însă, știind că prietenii ei, oameni pe care-i respecta, știau ce-i făcuseră ei. Logica spunea că nu ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar era.

„Este dureros.“ Dar nu voia să se lase copleșită. Se ridică în picioare și-și trecu o mână peste una dintre sculpturile metalice care parcă crescuseră pe lângă tren precum plantele. O strânse tare până ce marginile tăioase ale metalului îi intrară în palmă, până ce sângele începu să i se scurgă printre degete și să picure pe pământ, până ce durerea din palmă o făcu să se gândească la prezent, nu la momentele de atunci, nu la alte suferințe care să o facă să se ghemuiască plângând în hohote.

„Gândește-te la acest sentiment, la acest loc. Își deschise mâna, privind tăietura lungă din palmă și celelalte tăieturi mai mici din degetele ei. Gândește-te la prezent.“

Acum, era în siguranță. Era mult mai în siguranță acum decât în alte zile.

Deschise ușa și intră, strângându-și mâna din nou, ca sângele să nu-i picure pe podea. Seth era așezat pe unul dintre ciudatele scaune curbate din partea din față a vagonului de tren. Șarpele lui boa stătea încolăcit în poala lui, o parte mai groasă din corpul reptilei atârnând până pe podea precum tivul destrămat al unei pături.

– Mă întorc imediat, spuse ea în timp ce trecu de el spre următorul vagon, acolo unde se aflau mica lui baie și

dormitorul. Aproape că-și închipuia că Seth nu observase felul în care își ținea ea mâna.

Apoi, el strigă:

– Sunt pansamente în cutia albastră de pe podea, dacă ai nevoie. Ar trebui să mai fie și ceva antibiotice.

– În regulă. Fata își spălă mâna în apa rece și luă și niște hârtie igienică pe care o puse pe rană. Nu voia să-și șteargă mâna încă sângerândă de prosoapele lui Seth. După ce se bandajă, se întoarse.

– Te simți mai bine? Se juca din nou cu inelul din buză.

Aislinn spusese că obiceiul lui Seth de a-și mușca inelul din buză era doar un șiretlic pentru a trage de timp – nu că Aislinn ar fi fost genul care să răspândească secrete încoace și-n colo, dar ea părea să găsească fascinant tot ce era în legătură cu Seth. Leslie zâmbi puțin gândindu-se la ei. Aislinn și Seth împărtășeau ceva real, ceva special. Poate că așa ceva nu era ușor de găsit, dar era posibil.

– Puțin, spuse Leslie așezându-se pe canapeaua ponosită a lui Seth. Ar fi trebuit probabil să curăț și ăăă... sculptura metalică.

– Mai târziu. El făcu un semn către pătură pe care o pusese la capătul canapelei. Ar trebui să tragi un pui de somn. Aici sau acolo – arătă el spre holul care ducea la camera lui –, oriunde te simți confortabil. Este un zăvor la ușă.

– De ce ești atât de drăguț? Se uită fix la el urând faptul că trebuia să întrebe asta, dar având nevoie să afle.

– Tu ești prietena lui Aislinn. Ești și prietena mea acum. Arăta ca un înțelept trăsnit, șezând în ciudatul lui

scaun, cu un șarpe boa în poală și cu o grămadă de cărți vechi lângă el. În parte, era o iluzie creată de detaliile supranaturale, dar nu în întregime. Felul în care o urmărea pe ea, felul în care pândea ușa. El știa ce fel de oameni așteptau acolo, afară.

Ea încercă să trateze totul cu ușurință.

– Deci, suntem prieteni, hm? Când s-a întâmplat asta?

Seth nu râse. Se uită fix la ea pentru o clipă, mângâind șarpele pe cap în timp ce acesta aluneca spre umărul lui. Apoi, spuse:

– Atunci când mi-am dat seama că tu nu ești o ratată, ca Ren, ci ești victima lui. Ești un om bun, Leslie. Oamenii buni merită să fie ajutați.

Nu putea cu nici un chip să trateze asta cu ușurință. Leslie se uită în altă parte.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic vreme de câteva secunde. În cele din urmă, ea luă pătura și se ridică.

– Ești sigur că nu te deranjează să rămân dincolo?

– Încuie ușa. Asta nu-mi va răni sentimentele, iar tu vei dormi mai bine.

Ea încuviință din cap și se duse în cealaltă încăpere. Când ajunse în hol, se opri și rosti:

– Mulțumesc.

– Încearcă să dormi. Mai târziu, va trebui să stai de vorbă cu Ash. Sunt și alte lucruri... Se opri și oftă. Ea ar trebui să fie cea care să ți le spună. Bine?

– Bine. Leslie nu-și putea imagina ce fel de lucruri ar fi putut Aislinn să-i zică, lucruri care să fi fost îngrozitoare

sau mai ciudate decât cele de care Leslie aflase deja, dar se simțea iritată de tonul vocii lui Seth. Adăugă:

– Mai târziu. Nu în noaptea asta.

– Curând, insistă Seth.

– Da, curând. Promit. Apoi, fata închise ușa camerei lui Seth și puse zăvorul, urând faptul că se simțea silită să facă asta, dar fiind conștientă că avea să se simtă mai în siguranță cu zăvorul pus.

Se lungi în patul lui Seth fără să tragă cuvertura, ci înfășurându-se în pătura pe care i-o dăduse băiatul. Stătea culcată acolo, în camera aceea întunecată și încerca să se concentreze să se gândească la Niall, la cât de atent o ținuse în timp ce dansa cu el, la râsul lui delicat lângă gâtul ei.

Dar nu Niall a fost cel pe care-l visă când adormi, ci pe Irial. Și acela nu era un vis. Era un coșmar care rivaliza cu cele mai rele pe care le avusese: ochii lui Irial privind-o pătrunzător de pe chipurile bărbaților care o violaseră, de pe chipurile celor care o țintuiseră la pământ ca să facă lucruri pentru care cuvântul „viol" părea mult prea blând.

Era vocea lui cea care își găsea ecou în mintea ei în vreme ce ea se lupta să se trezească și nu putea.

– În curând, dragostea inimii mele, șopti el cu gurile celorlalți bărbați. Curând, vom fi împreună.

CAPITOLUL 14

În vreme ce Regele Verii îl căuta în altă parte, Irial pleca spre locul în care era cel mai probabil să-i găsească pe favoriţii curţii, la Rath and Ruins. „Mai bine să-l las pe Keenan să fiarbă puţin înainte de întâlnire." Cu cât intrau mai mult în panică Regele şi Regina Verii, cu atât mai emoţionaţi ar fi fost, iar lui Irial i-ar fi prins bine o masă bună. Între timp, el avea să se bucure urmărindu-l pe Niall arătându-şi posesiv colţii pentru Leslie, aşa cum nu prea se obişnuia la Curtea Verii.

Era de înţeles faptul că Gancanagh se simţea deja atras de Leslie. Legătura ei din ce în ce mai strânsă cu Irial era destul ca să o facă ispititoare pentru oricine de la Curtea Întunericului. Poate că refuzase Niall cu foarte mulţi ani în urmă Curtea Întunericului, dar încă exista o legătură între el şi cei de la această curte. Era curtea de care aparţinea de drept, indiferent dacă alegea sau nu să o accepte.

„Ca şi Leslie." Poate că ea nu ştia acest lucru, poate că nu-l înţelegea, dar ceva în interiorul ei recunoscuse în Irial perechea potrivită. Ea îl alesese. Nici măcar călătoriile cu Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel nu erau atât de satisfăcătoare ca ideea că micuţa muritoare avea să fie în

curând a lui, precum certitudinea că el urma să o folosească drept canal care să-l ajute să absoarbă pe nerăsuflate toate emoţiile muritorilor. Dozele mici şi aromele de hărţuire pe care el deja fusese în stare să le extragă prin intermediul ei erau un început grozav, care promitea mult pentru ce avea să urmeze în curând. Curtea Întunericului se hrănise doar prin intermediul zânelor de atât de multă vreme, încât a se hrăni prin intermediul muritorilor păruse ceva pierdut pentru ei – până ce Rabbit începuse să facă transferurile de cerneală. Atât de multe lucruri aveau să se schimbe în bine odată ce transferul de cerneală s-ar fi încheiat. „Şi s-ar putea ca ea să fie destul de puternică să-i facă faţă." Acum, el trebuia doar să aştepte, să rabde tot acest timp, să-şi umple orele care mai rămăseseră până când ea avea să fie a lui în întregime.

Alene, Irial căută să-l enerveze pe Niall:

– Nu ar fi trebuit să ai un paznic sau ceva de genul asta, băiete?

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Expresia lui Niall şi tonul vocii lui erau dispreţuitoare, dar emoţiile îi erau în curgere liberă. De-a lungul anilor, Gancanagh nu încetase să-şi facă griji în legătură cu Irial, mai ales atunci când acesta era mulţumit – deşi Niall nu ar fi spus asta niciodată cu voce tare – şi ceva anume făcuse ca această îngrijorare să devină mult mai accentuată decât de obicei. Irial îşi spuse în sinea lui să nu uite să-i ceară lui Gabriel să cerceteze această problemă.

– Un rege înțelept are gărzi, adăugă Niall. Neliniștea lui avea acum o doză de groază în adevăratul sens al cuvântului.

– Vrei să spui un rege slab. Regele Întunericului nu are nevoie de atâta dădăceală. Irial se concentră asupra noii sale descoperiri: Niall se lăsase prea ușor provocat de data asta, iar Irial îl îndrăgea mult prea mult. În cel mai bun caz, era un răsfăț dulce-amărui să guste emoțiile lui Niall.

Una dintre chelnerițe, un spirit cu niște ochi în care străluceau semiluni, se opri. „Una dintre rudele lui Far Dorcha." Zâna morții nu hoinărea de obicei printre membrii atât de fericiți ai Curții Verii. Aici era o altă distracție grozavă. Îi făcu semn să se apropie.

– Draga mea?

Ea se uită la puii de lei, la gărzile-măceș și la fața strălucitoare a lui Niall fără să fie neliniștită, ci doar ca să-și dea seama unde erau. Spiritele puteau să-și poarte de grijă în aproape orice conflict: nimeni nu scăpa de îmbrățișarea morții, nu dacă moartea te dorea cu adevărat.

– Irial? Vocea spiritului alunecă prin aer la fel de reconfortantă pe limba lui precum o picătură de lună, la fel de apăsătoare ca pământul dintr-un cimitir.

– Vrei să-mi aduci și mie niște ceai fierbinte – Irial făcu un gest scurt cu primele două degete – cu numai un strop de miere în el?

După ce făcu o reverență adâncă în fața lui, ea se îndepărtă plutind pe lângă grupul de zâne și dispăru în spatele barului.

„Ar fi minunată acasă." Poate că ar fi dornică să umble.

Zâmbind alene spre grupul de zâne care îl priveau furioase, Irial o urmă. Nimeni nu se puse în calea lui. Nu ar fi îndrăznit să facă asta. Poate că nu era el regele lor, dar era rege. Ei nu l-ar... nu l-ar fi putut... ataca sau împiedica, indiferent cât de multe dintre simțurile lor delicate ar fi ofensat.

Micul spirit puse ceaiul lui Irial pe placa lucioasă de obsidian, același material din care era făcut barul. El își trase un scaun și-l așeză astfel încât să stea cu spatele la gărzile de la Curtea Verii. Apoi, își îndreptă atenția asupra spiritului.

– Scumpo, ce cauți tu aici, în mulțimea asta?

– Aici e acasă. Ea îi atinse încheietura mâinii cu degete jilave ca un mormânt.

Spre deosebire de restul zânelor din club sau de pe străzi, spiritul era imun la puterea lui Irial: el nu i-ar fi putut provoca nici un fel de teamă. Dar ea putea să extragă teamă din alții: ceea ce-i speria la dânsa era un fel de frumusețe dezagreabilă de care toți se temeau... și după care tânjeau câteodată.

– Crezi că aici e locul tău sau asta a fost alegerea ta? insinuă el incapabil să reziste tentației de a o hărțui – și de ce nu, dacă ea reprezenta o asemenea achiziție pentru zânele lui.

Ea râse și ceva destul de asemănător cu senzația că niște viermi îi alunecă prin vene îl asaltă.

– Ai grijă, spuse ea cu vocea aceea ca o felie de lună. Sunt puțini cei care nu au auzit de obiceiurile curții tale.

El se încordă pentru o clipă, privind-o atent prin culorile curcubeului care pâlpâiau în barul de obsidian. Printre razele violet care erau reflectate de piatră și luminile albastre ale barului, ea arăta mult mai înfricoșător decât multe dintre zânele lui în zilele lor cele mai bune. Și-i aducea lui frică, cu toate lucrurile pe care le știa. De-a lungul secolelor dominate de cruzimea Beirei, apetitul greu de satisfăcut al Curții Întunericului nu fusese greu de ascuns. Violența, depravarea, teroarea, dorința carnală, mânia – toate mâncărurile lor preferate se găseau din abundență, plutind chiar în aerul pe care-l respirau. Aceste noi zile de pace din ce în ce mai stabilă distruseseră aceste lucruri și impuneau o vânătoare mult mai atentă.

Spiritul se aplecă și-și apăsă buzele pe urechea lui. Chiar dacă el știa prea bine ce se întâmplă, imaginile unor șerpi se încolăceau pe pielea lui în timp ce ea șopti:

– Secrete din mormânt, Irial. Noi nu uităm și nici nu trecem cu vederea așa cum fac cei plini de veselie. Apoi, se trase îndărăt, luându-și cu ea și senzația pe care o provocau târâtoarele și, oferindu-i lui Irial un zâmbet sincer și răscolitor, mai adăugă: și nici nu suntem atât de guralivi.

– Într-adevăr. O să-mi aduc aminte de asta, draga mea. El nu privi în spate, dar știa că toți cei de față urmăriseră scena, la fel cum știa și faptul că nici unul dintre ei nu ar fi întrebat spiritul ce spusese. Să afle secretele unei zâne a morții însemna pentru orice zână să riște să plătească un preț prea mare. El spuse doar:

– Oferta rămâne valabilă în caz că vei vrea vreodată să pleci.

– Sunt mulțumită aici. Fă ce trebuie să faci înainte să sosească regele. Am obligații de îndeplinit. Se îndepărtă, ca să șteargă barul cu o cârpă care arăta ca o bucată dintr-un giulgiu.

„Ea ar fi într-adevăr un premiu pe cinste."

Dar privirea pe care i-o aruncase spunea clar că ea găsea întreaga situație mai mult amuzantă decât convingătoare. Rudele lui Far Dorcha nu s-ar fi putut organiza în interiorul unei curți, însă nici nu aveau nevoie de așa ceva. Zânele morții intrau nestingherite în orice casă, fiind departe de certurile și nebuniile de la curți, părând să-și bată joc de toate acestea. Dacă ar fi amuzat-o destul, poate ar fi binevoit să-i viziteze casa într-o bună zi. Faptul că alesese să rămână la curtea lui Keenan spunea multe despre tânărul rege.

Oricum, asta nu schimba ceea ce-i trebuia lui Irial, ceea ce urma să găsească: hrana zilnică. El mai rămase acolo, tachinându-le pe celelalte chelnerițe, incitând privirile feroce ale puilor de lup și pe bărbații-măceș. În cele din urmă, chelnerițele începură să-l privească printre gene, foarte obosite; gărzile rămăseseră în alertă și erau pline de furie, uitându-se urât la el. Tentațiile combinate ale întunericului – violența și dorința carnală – spre care erau atrași membrii grupului tot nu erau destule pentru a-i oferi o masă în toată regula, dar îi astâmpăraseră foamea.

El oftă, urând faptul că-i simțea lipsa ultimei Regine a Iernii – nu neapărat lipsa ei, ci lipsa hranei pe care i-o oferise ea în toți acei ani. Prețul ei fusese dureros, chiar și după standardele Zânelor Întunericului, dar, de la moartea

ei, el nu mai avusese parte decât rareori de o masă decentă. Schimbul de cerneală cu Leslie avea să modifice acest lucru.

„Poate voi obţine şi de la Curtea Verii o bucată bună de haos.“

Cu acest gând fericit, el se ridică şi-şi înclină capul în faţa spiritului care stătea acum atentă, în aşteptare:

– Draga mea!

Cu o expresie la fel de lipsită de emoţii precum cea pe care o avea când sosise, ea făcu o reverenţă.

Irial se întoarse spre Niall şi spre gărzile care îl priveau cu mânie.

– Spune-i regişorului că o să ne vedem mâine.

Niall încuviinţă, silit de credinţa faţă de regele său să treacă peste cuvinte, silit de lege să tolereze prezenţa unui alt regent, numai dacă asta nu ar fi fost o ameninţare pentru regele şi regina lui.

Şi ura acest lucru.

Irial îşi împinse scaunul la loc şi se apropie de Niall. Făcându-i cu ochiul, îi şopti:

– Cred că mă duc să văd dacă pot găsi bucăţica aceea bună care a fost mai devreme aici şi cu care am dansat. Drăguţă fiinţă, nu?

Emoţiile lui Niall izbucniră, gelozia amestecându-se cu simţul proprietăţii şi cu dorinţa mistuitoare. Deşi nu lăsă să se vadă asta în faţa lui Niall, Irial putea să guste amestecul acesta. „E ca scorţişoara.“ Niall fusese întotdeauna o distracţie pe cinste.

Râzând, Irial ieşi din club simţindu-se aproape satisfăcut de ziua aceea care se dovedise a fi surprinzător de bună.

Capitolul 15

Până la plecarea lui Irial, Niall fusese sigur că Regele Întunericului va încerca să o vadă din nou pe Leslie – chiar şi numai pentru a-l provoca pe Keenan. „Sau pe mine.“ Irial nu s-ar fi răzbunat pe Niall pentru că refuzase oferta de a-i fi succesor, dar amândoi ştiau că era o insultă de neiertat. Leslie era de două ori vulnerabilă: pentru că era prietena lui Aislinn şi pentru că era... ce era pentru el? Nu era iubita lui, dar poate prietena lui – asta era ceva ce-i putea fi el. Niall putea să se bucure de compania ei, putea să fie aproape de ea; el putea avea tot ce şi-ar fi dorit – cu excepţia unui singur lucru. „Dacă ar fi ferită de rău...“ Cel mai bun lucru la care putea spera Niall era ca drumurile lui Leslie să nu se mai încrucişeze vreodată cu drumurile lui Irial. „Să speri nu e destul.“

Agitaţia de la uşă anunţă sosirea lui Aislinn şi a lui Keenan.

– Unde este Seth? Keenan nu traversase camera înainte de a pune această întrebare care avea cea mai mare importanţă pentru curte. Este în siguranţă?

Aislinn nu era lângă Keenan. Se oprise intenţionat la puii de lei, ca să-i permită lui Keenan să vorbească mai

întâi cu Niall. Era un șiretlic stângaci, dar avea să-i dea regelui un răgaz.

– I-am spus să plece de aici împreună cu Leslie. Bine păziți, dar... Niall se opri în timp ce Regina Verii se apropie, cu pielea strălucind de supărare. Regina mea!

El se înclină scurt în fața ei.

Ea îl ignoră, având ochi numai pentru Keenan.

– Începe să devină enervant, Keenan.

– Eu... Regele Verii oftă. Dacă Seth ar fi în primejdie, eu aș vrea să-l protejez...

Ea se întorse spre Niall.

– Este în pericol?

Niall își păstră neschimbată expresia feței în timp ce le spunea:

– Din fericire, Seth nu a atras atenția Regelui Întunericului, dar Leslie a făcut-o.

– Leslie? repetă Aislinn. Era albă la față. Asta e a treia oară când o întâlnește, dar nu m-am gândit... el nici nu i-a dat atenție la salonul lui Rabbit și era indiferent la Verlaine's, iar ea a spus că el nu a fost... Sunt o proastă. Eu... Nu mai contează. Clătină din cap și reveni la subiect. Ce s-a întâmplat?

– Seth a scos-o pe Leslie de aici. Gărzile i-au urmat, dar... El nu se mai uită la Aislinn, ci la Keenan, sperând că secolele în care fuseseră alături aveau să cântărească mai greu în favoarea lui. Lasă-mă să stau mai aproape de ea până ce Irial va pleca din nou. Eu nu pot să mă ating de el, dar el are...

Niall nu putea să o spună, nici măcar acum, după tot ce se întâmplase, nu-i plăcea să recunoască faptul că Irial mai avea și momente în care era binevoitor.

O expresie de compasiune trecu o clipă pe fața lui Keenan, dar nu-l întrebă nimic. Nu-i atrase atenția lui Niall că pășește pe un teren nesigur. Doar făcu un semn cu capul, aprobator.

Aislinn vorbi politicos:

– Ea este deja interesată de tine, Niall. Nu vreau să-și piardă viața de muritoare din cauza unei pasiuni trecătoare.

Era un avertisment. Niall știa asta, dar el fusese zână de mult timp, cu mult înainte ca Aislinn să se fi născut. Sperând că Keenan nu va interveni, el întrebă:

– Care sunt condițiile tale?

– Condițiile mele? Ea se uită la Keenan.

– Condițiile în care se poate duce la ea, clarifică Keenan.

– Nimic nu e simplu vreodată, nu-i așa? Aislinn își aranjă șuvițele aurii cu umbre întunecate, arătând ca un fel de zeitate atotputernică, așa cum le considerau odată muritorii pe zânele de la curte.

– Voi fi de acord cu orice îmi vei cere dacă mă vei lăsa să o protejez. Niall se uita la Aislinn, dar vorbea și cu Keenan în același timp. Nu cer atât de mult.

Aislinn făcu câțiva pași îndepărtându-se de ei. Pentru o nouă regină a zânelor, ea se descurca excepțional de bine, dar Keenan și Niall fuseseră împreună la curte de secole. Existau anumite deprinderi, legi, tradiții pe care Aislinn nu putea să înceapă a le înțelege atât de repede.

Niall îl privi pe regele său în vreme ce Aislinn stătea cu spatele la ei. Keenan nu-i oferea nici o garanţie. În schimb, el îi vorbi încetişor lui Aislinn:

– Poţi pune condiţii privind prezenţa lui Niall în viaţa ei. El vrea să o protejeze pe fată, să aibă grijă să nu i se întâmple nimic. Eu îi voi permite să se ducă la ea.

– Deci eu trebuie doar să decid cât de mult se poate implica el în viaţa ei? Aislinn se uită de la Niall la Keenan, privirea ei atentă lăsând să se înţeleagă că ştia foarte bine că acea conversaţie avea anumite nuanţe ce ei îi scăpau.

– Exact, spuse Keenan. Nici unul dintre noi nu ar lăsa de bunăvoie un copil în mâinile celor de la Curtea Întunericului, dar, dacă Irial nu a adus nici un afront curţii noastre, nu e treaba noastră prin lege. Eu nu pot să fac nimic, cu excepţia cazului în care ar încălca legile.

Apoi, regele său plecă după ce-i spusese lui Niall ceea ce trebuia să ştie, ceea ce el deja ştia: Keenan nu avea de gând să acţioneze. Regele Verii nu era de acord cu preferinţele lui Irial, cu actele sale de cruzime sau cu orice se întâmpla în întunericul de la curtea lui Irial, dar asta nu însemna că era dispus să înceapă o luptă cu cealaltă curte, excepţie făcând cazul în care aceasta ar fi fost îndreptăţită prin lege. Acestea erau condiţiile lui, indiferent dacă le enunţase sau nu în timpul negocierilor.

Curtea Întunericului – ca oricare altă curte – avea puterea de a decide. Dacă Leslie ar fi aparţinut Curţii Verii, altfel ar fi stat lucrurile. Dar ea nu aparţinea nimănui şi astfel era miza unui joc corect pentru orice zână care o dorea. Cu ani în urmă, Keenan le interzisese zânelor lui să colecteze muritori. Donia luase aceeaşi decizie atunci când

se urcase pe tronul Reginei Iernii. Cu toate acestea, Curtea Întunericului nu avea asemenea scrupule. Muzicienii care erau tentanţi în mod special „muriseră tineri“ pentru lumea muritorilor. Artiştii plecaseră spre scene necunoscute. Lucrurile şocante, neobişnuite, ispititoare... dispăruseră pe furiş dintre plăcerile zânelor întunericului. Era o veche tradiţie, una pe care Irial o îngăduise întotdeauna zânelor de la curtea lui. Dacă el o voia doar pentru sine, Leslie nu avea apărare.

Niall căzu în genunchi în faţa reginei sale.

– Lasă-mă să-i spun despre noi. Te rog. Am să-i spun, iar ea îţi va jura credinţă. Ar fi în siguranţă atunci, inaccesibilă pentru el.

Regina Verii îşi muşcă buza. Aproape că bătea în retragere în faţa lui.

– Nu vreau ca prietenii să-mi fie supuşi. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea...

– Tu nu ştii cum e Curtea Întunericului. Eu ştiu, îi spuse Niall reginei sale. Şi nu dorea să ştie nici Leslie. Jenat, îşi atinse cicatricea de pe obraz. Zânele lui Irial îi făcuseră asta, ca să-i amintească de ei în fiecare zi.

– Vreau ca ea să stea departe de toate astea. Aislinn făcu un semn spre zânele care ţopăiau în club. Să aibă o viaţă normală. Nu vreau ca lumea aceasta să fie viaţa ei. A suferit deja atât de mult...

– Dacă o ia cu el, o va răni mult mai rău decât ai putea începe să înţelegi. Niall îi văzuse pe muritorii pe care zânele de la Curtea Întunericului îi duseseră la reşedinţa lor, îi văzuse după ce părăsiseră colina zânelor: inerţi în

spitalele muritorilor, murmurând vorbe de neînțeles și înfricoșați în fiecare oraș sau urlând în sanatorii.

Aislinn se uită în cealaltă parte a încăperii descoperind cu precizie locul în care Regele Verii stătea așteptând. Își mușcă nervoasă buza de jos, iar el știu că se gândea la rugămintea lui Niall.

Niall insistă:

– Dacă Irial a hotărât să o revendice, tu și Keenan sunteți singurii care îl puteți opri. Eu nu-l pot atinge. El este rege. Dacă ați invita-o la curtea voastră înaintea lui, dacă i-ați cere să vă jure vouă loialitate...

– Se descurcă mai bine în ultima vreme, îl întrerupse Aislinn. Pare mai fericită și mai stăpână pe ea, mai puternică. Nu vreau să o întorc din drum și să-i complic viața cu această harababură... Poate că el doar se joacă cu noi.

– Ai risca în legătură cu acest lucru? Niall era înspăimântat de faptul că regina lui era atât de nechibzuită. Te rog, regina mea, lasă-mă să mă duc la ea! Dacă tu nu o vei aduce la curtea ta, lasă-mă să o protejez!

Keenan nu se apropie – stând la distanță, arătând cât se poate de clar că regina era cea care trebuia să hotărască –, dar vorbi:

– Poate că e ceva ce nu știm în legătură cu ea, vreun motiv pentru care Irial o urmărește. Și, dacă nu ar exista, Niall ar fi totuși acolo ca să încerce să o țină departe de el, poate să o distragă ca să nu se ducă de bunăvoie la Irial.

Keenan îi susținu privirea lui Niall. Deși Aislinn nu putea să vadă, Keenan încuviință din cap spre Niall; regele îi acordase permisiunea, fusese de acord să acționeze. Dar Niall avea încă nevoie ca Aislinn să-și dea acordul.

– Ea e prietena ta, dar și eu... am început să o îndrăgesc. Lasă-mă să o protejez până ce o va lăsa în pace! Amintește-ți ce greu a fost pentru tine când Keenan te urmărea! Iar ea nu-l vede pe el, spre deosebire de tine care ne vedeai pe noi.

– Vreau să fie în siguranță, departe de Irial – Aislinn se uită din nou la Keenan, privindu-l pe Regele Verii cu niște ochi în care se citea ceva din vechea sa frică –, dar nu vreau să o văd prinsă în capcana acestei lumi.

– Chiar crezi că ai de ales? întrebă Keenan, vocea lui lăsând să se înțeleagă că el nu credea acest lucru. Tu ai vrut să păstrezi legătura cu lumea muritorilor. Acest lucru înseamnă să-ți asumi niște riscuri.

– Există întotdeauna și alte soluții. Regina Verii își îndreptă umerii. Oscilațiile din voce, licărul de frică din ochii ei dispăruseră acum. Nu voi alege eu pentru ea.

Keenan nu o contrazise, cu toate că Niall îl cunoștea destul pentru a înțelege că și el era de părere că opțiunile lui Leslie erau din ce în ce mai puține. Diferența era că lui Keenan nu-i păsa: numai că el nu se putea implica în viața fiecărui muritor care era hărțuit de o zână. Această muritoare nu era atât de importantă pentru Keenan, nu în mod deosebit.

Cu toate acestea, pentru Niall ea conta mai mult decât oricare alta din viața lui. El întrebă:

– Care sunt condițiile, regina mea?

– Nu ai voie să-i spui... despre mine, despre zâne sau ce ești tu, de fapt. Trebuie să aflăm mai multe înainte de a face asta... Dacă ar fi o cale să o protejăm de lumea noastră, să o lăsăm să creadă în continuare altceva, am fi de

acord. Aislinn îi urmări cu atenție expresia feței, în mod evident pentru a-i vedea reacția, încercând să evalueze înțelepciunea condițiilor sale.

Oricum, Niall avea secole de experiență. El se uită lung la ea, fără să clipească.

– Sunt de acord.

– Ai permisiunea să-i distragi atenția, să-ți petreci timpul cu ea, dar fără sex. Nu ai voie să te culci cu ea. Dacă interesul lui Irial dispare, tu vei ieși din viața ei, spuse Aislinn.

Keenan interveni după aceste vorbe:

– Să nu începi vreun război fără acordul meu. Poate că ea e importantă pentru tine și pentru Aislinn, dar nu voi merge la război pentru o muritoare.

„Ea e mai mult decât o simplă muritoare." Niall nu era sigur de ce era așa și nici dacă ar fi avut vreo importanță. Totuși, el încuviință din cap.

Apoi, Keenan, pe jumătate zâmbind, adăugă:

– Fii doar sincer cu tine însuți, Niall! Amintește-ți cine și ce ești tu!

Niall aproape că rămase cu gura căscată în fața regelui său, dar petrecuse prea mult timp antrenându-se să-și ascundă emoțiile. El doar răsuflă ușurat. Aluziile lui Keenan erau în conflict direct cu dorințele exprimate de Aislinn.

„El știe ce sunt eu. Sunt dependent de muritoare, sunt cel care le părăsește când ele sunt gata să spună sau să facă orice pentru a căpăta încă o atingere, încă o privire..."

Fără să înțeleagă aceste lucruri, Aislinn îl privi cu atenție pe Niall, strălucind atât de orbitor încât nici un muritor nu s-ar fi putut uita la ea fără să sufere de durere.

Mici oceane sclipeau în ochii ei, delfini spărgeau valurile acestor oceane tăind suprafața albastră.

– Acestea sunt condițiile mele. Condițiile noastre.

Niall luă mâna lui Aislinn și o întoarse, ca să-și apese buzele pe palma ei.

– Ești o regină generoasă.

Aislinn îl lăsă să-i țină mâna pentru o clipă, apoi îl trase la picioarele ei și întrebă:

– De ce am senzația că am omis ceva important?

– Pentru că ești, de asemenea, o regină înțeleaptă, doamna mea. El își apleca încet capul în fața ei, astfel că ea nu-i putea vedea expresia feței.

Apoi, el părăsi clubul nedorind să piardă timp prețios ascultând toate celelalte condiții pe care ea i le-ar fi putut impune: limite de timp, alianțe pe care ar fi putut el a le face cu alte curți și cu zâne solitare, jurăminte pe care el i le-ar fi putut face lui Leslie și care nu ar fi dezvăluit ce erau ei, dar care ar fi protejat-o mai mult, să renunțe la Curtea Verii ca să jure credință altei curți pentru siguranța lui Leslie, să-și ofere propria viață în schimbul siguranței lui Leslie.

Keenan ar fi trebuit să menționeze unele dintre aceste condiții în timpul negocierii. El ar fi trebuit să-l lege pe Niall mai mult de ei. „De ce nu făcuse asta?" El ar fi trebuit să susțină intenția lui Aislinn, în schimb, el îi sugerase lui Niall să o seducă pe Leslie. Niall ar fi putut să susțină că nu înțelesese sensul vorbelor și gesturilor lui Keenan, Keenan ar fi putut să susțină că el nu sugerase de fapt asemenea lucruri. Toate acestea se adunau totuși pentru a forma un fel de minciună, o înșelătorie care-l făcea pe Niall să se simtă tulburat.

CAPITOLUL 16

Atunci când Leslie se trezi încă urmărită de coşmarurile ei, avu la început acea senzaţie îngrozitoare de a nu şti unde se afla. Apoi, îl auzi pe Seth vorbind probabil la telefon din moment ce nu se auzea nici o voce care să-i răspundă.

„Era în siguranţă. La Seth şi era teafără.“

După o oprire în micuţa baie, ea se duse în prima cameră.

Seth îşi închise telefonul şi o privi.

– Ai dormit bine?

Ea încuviinţă.

– Mulţumesc.

– Niall vine încoace.

– Aici? Îşi trecu o mână prin păr, încercând să-l descâlcească. Acum?

– Da. Seth afişă o expresie uimită, nu prea diferită de cea pe care o avusese atunci când ea îi ceruse sfatul la The Rath. El e un bun... e o persoană în care poţi avea încredere când e vorba despre lucruri importante. Mi-e ca un frate – un frate bun, nu ca Ren.

– Şi? Ura asta, dar se simţea stânjenită. Doar gândul la acel fiasco cu Irial şi cu Niall o făcea să se simtă neliniştită.

– El te place.

– Poate că mă place, dar după tot ce s-a întâmplat... Se strădui să înfrunte privirea insistentă a lui Seth. Nu contează. Ash mi-a sugerat cât se poate de clar mesajul „nu te apropia de el“.

– Are motivele ei. Îi făcu semn arătându-i un scaun.

– Crezi că este un om bun? întrebă ea ignorându-i invitaţia de a se aşeza.

– Este, dar el e... Seth se juca cu unul dintre degete, mângâindu-şi linia curbă a urechii şi având pe faţă o expresie contemplativă ...într-o lume complicată.

Leslie nu ştia ce să spună. Se aşeză pentru câteva clipe alături de Seth, păstrând tăcerea, gândindu-se la tot ce se petrecuse, la toate ciudăţeniile. Indiferentă la remarcile lui Seth, ea nu era prea dornică să-l vadă pe Niall, nu chiar acum. Oricum, nu ar fi avut de ales: avea nevoie de hainele ei de lucru, iar acestea erau la ea acasă.

– Trebuie să mă duc acasă.

– Pentru că vine Niall aici?

– Nu. Nu sunt sigură. Poate.

– Aşteaptă-l! Te va însoţi. Seth îşi păstrase tonul lui obişnuit şi totuşi în vocea lui se simţea faptul că nu era de acord cu plecarea ei. Nu trebuie să te simţi constrânsă, Les, priveşte-l doar ca pe cel care te-ar putea duce în siguranţă acolo unde trebuie să fii.

– Nu! Îl privi furioasă.

– Nu ar fi mai bine să te însoţesc?

– Acolo trăiesc, Seth. Nu pot să nu mă mai duc acasă sau să iau pe cineva cu mine tot timpul.

– De ce? El păru mult mai naiv decât ştia ea că este.

Iritată, Leslie își înghiți replica și spuse doar:

– Nu pare să fie real. Nu oricine are norocul să... Ea se opri, nedorind să se certe, nedorind să fie dezagreabilă în timp ce el încerca doar să-i fie prieten. Nu mai contează de ce. Deocamdată, mă duc acasă. Trebuie să mă schimb pentru lucru.

– Poate are Ash pe aici niște haine care...

– Nu mi-ar veni bine, Seth. Se ridică și-și apucă geanta.

– Sună-mă pe mine sau pe Ash dacă ai nevoie de ceva! Bagă-ți și numărul meu în memoria telefonului. Așteptă până ce ea își scoase celularul și îi dictă numărul.

Leslie apăsă tastele telefonului și îl strecură înapoi în buzunar. Ca să prevină alte obiecții din partea lui, spuse:

– Trebuie să plec, altfel voi întârzia la lucru.

Seth deschise ușa și se uită atent afară, în curtea goală a depoului. Păru că face semn cu mâna cuiva, un fel de „vino-ncoace", dar ea nu văzu pe nimeni.

– Ați mâncat cu toții ciuperci sau ceva de genul ăsta, Seth? Ea încercă să pară că vrea să-l tachineze, nedorind să-l înfrunte, nu după ce-i arătase atâta amabilitate.

– Nici vorbă de ciuperci. Seth zâmbi. Și nici nu m-am drogat vreodată.

– Deci, toată lumea se holbează ca tine în gol?

El ridică din umeri.

– Comunicare cu natura. Conectare cu lumea nevăzută.

– Uh-huh. Tonul îi era sarcastic, dar ea zâmbea.

El îi puse mâna pe umăr, ca un frate – nu ca să o rețină, ci ținând-o ferm pe umărul ei.

– Stai de vorbă cu Ash cât mai curând, bine? Te va face să înțelegi multe lucruri.

– Începi să mă sperii, admise ea.

– Bine. Făcu din nou un semn spre capătul curții, apoi o privi. Amintește-ți ce ți-am spus despre Irial. Scapă de el dacă-l întâlnești.

Apoi, intră înapoi în vagoanele în care locuia, înainte ca ea să se poată gândi ce să zică.

Când intră la ea în casă, Leslie nu fu prea surprinsă să vadă mulțimea de ratați care stăteau cu Ren în bucătărie.

– Surioară! o strigă Ren într-un fel care-i spunea fetei că acesta era în culmea euforiei cauzate de droguri.

– Ren! Îi răspunse la salut cu un zâmbet care, după multe eforturi, reuși să fie binevoitor. Nu se uită prea mult la cei care erau cu el. Nu pentru prima dată, își dori să fi existat o cale mai ușoară de a constata dacă erau doar alți prieteni de-ai lui cu care se droga sau dacă vreunul dintre ei era traficant – nu că ar fi avut vreo importanță. Atunci când oamenii erau drogați, puteau fi imprevizibili. Atunci când nu erau drogați, dar simțeau o dorință nebună pentru ceea ce obișnuiau să consume, era mai rău.

Fratele ei complicase lucrurile folosind prea multe droguri și, prin urmare, frecventând prea multe cercuri ale celor dependenți de droguri. Cu toate acestea, astăzi nu era nevoie să ghicești ce foloseau: mirosul dulce și grețos al cocainei umplea bucătăria ei la fel cum o umpluseră pe vremuri aromele mâncărurilor gătite.

O fată slăbănoagă, cu părul lins rânji la Leslie. Fata stătea călare pe un individ care nu părea a fi deloc drogat. Nu avea nici privirea tulbure, precum cea a fetei. Fără să o piardă din ochi pe Leslie, el scoase pipa din mâna sfrijită a

fetei şi puse mâna acesteia pe vintrele lui. Ea nu şovăi şi nici nu-şi luă ochii de la pipa pe care el o ţinea astfel încât fata să nu poată ajunge la ea.

„El este cel de temut."

– Vrei să tragi un fum? îi arătă el pipa lui Leslie.

– Nu.

El se bătu uşurel pe picior:

– Vrei să stai?

Ea privi în jos, văzu mâna costelivă a fetei mişcându-se acolo şi începu să dea înapoi:

– Nu.

El se întinse deodată spre ea ca şi cum ar fi vrut să o prindă de încheietura mâinii.

Ea se întoarse şi o luă la fugă pe scări spre camera ei, apoi închise uşa pe fundalul râsetelor şi invitaţiilor grosolane care răsunau prin toată casa.

Odată ce termină să se pregătească pentru a merge la lucru, Leslie deschise geamul şi scoase un picior afară. Nu era o distanţă enormă până la pământ, dar, dacă ar fi aterizat greşit, s-ar fi putut răni destul de grav. Fata oftă. Nu putea să servească pe la mese cu o gleznă luxată.

„Aş putea să intru înapoi, să fug jos, pe scări şi să ies."

Cu mare atenţie, îşi aruncă geanta pe pământ.

– Să-i dăm drumul!

Stătea cu picioarele atârnate pe fereastră, apoi se întoarse astfel încât abdomenul ei ajunse pe pervazul ferestrei, iar ea era cu faţa spre casă. Încet, se trase înapoi, sprijinindu-se cu picioarele de peretele lateral şi prinzându-se cu mâinile de rama de lemn a ferestrei.

„Urăsc asta."

Se lăsă să cadă, încordându-se din toate puterile pentru impact. Dar nu păţi nimic. În schimb, cineva o prinse în braţe înainte să atingă pământul.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă! Fata era cu spatele la cel care o ţinea în braţe. Începu să se zbată cât o ţineau puterile şi îl văzu.

– Linişteşte-te! Tipul care o ţinea o lăsă încet jos şi făcu un pas înapoi. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine un ajutor. E o distanţă cam mare pentru o fiinţă micuţă cum eşti tu.

Ea se întoarse spre el şi trebui să-şi dea capul pe spate ca să-i vadă faţa. Era un bărbat complet necunoscut, mai în vârstă, nu de vârsta unui bunic, ci mai în vârstă decât majoritatea celor din anturajul lui Ren. Înfăţişarea lui era şi ea diferită. Lanţuri grele de argint atârnau agăţate de ambele încheieturi ale mâinilor. Jeanşii lui erau uzaţi şi rupţi în dreptul gambelor, cât să descopere o pereche de bocanci milităreşti foarte uzaţi. Tatuaje zoomorfice cu câini îi acopereau antebraţele. Ea ar fi trebuit să se teamă, dar nu se temea. În schimb, se simţea liniştită, calmă, ca şi cum orice emoţii ar fi tulburat-o pe dinăuntru se sfârşiseră acum, pentru a putea lua legătura cu lumea din jurul ei.

Ea făcu un semn spre tatuajele de pe braţele bărbatului.

– Drăguţe.

El zâmbi într-un fel ce se putea numi prietenos.

– Fiul meu mi le-a făcut. Rabbit Are un magazin...

– Tu eşti tatăl lui Rabbit? Ea se uită lung la el. Nu avea nici o trăsătură distinctivă a familiei pe care să o poată observa, mai ales când realiză că era, de asemenea, tatăl lui Ani şi al lui Tish.

Bărbatul totuşi îi zâmbi larg.

– Îl cunoşti?

– Pe el şi pe surorile lui.

– Seamănă cu mamele lor. Toţi trei. Eu sunt Gabriel. Încântat să te cunosc... Se încruntă deodată, făcând-o să se tragă înapoi câţiva paşi şi să se împiedice – nu din cauza fricii, nici măcar în acel moment, ci din precauţie.

Dar privirea lui furioasă nu era îndreptată spre ea. Traficantul pe care-l văzuse în casă şi care-i dădea fiori apăruse în faţa lor, de după colţ. El spuse:

– Intră înapoi în casă!

– Nu! Îşi recuperă geanta care-i căzuse pe gazon. Mâinile ei tremurau în timp ce ţinea geanta în mână şi încercă să nu se uite nici la traficantul care venea spre ea, nici la Gabriel. Teama o năpădi. Aşa cum era, apărută cu întârziere şi mocnită, teama aceasta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi alergat.

„Gabriel o fi venit aici ca să-l vadă pe Ren? Rabbit nu-i vorbise niciodată despre tatăl său; nici Ani, şi nici Tish. O fi şi el vreun traficant de droguri? Sau doar un dependent?"

Gabriel păşi în faţa traficantului.

– Fata pleacă acum!

Traficantul se întinse spre Leslie. Şi, fără să se gândească, ea îl prinse de braţ, îşi încleştă degetele în jurul încheieturii de la mâna lui, ca să i-o ţină nemişcată şi departe de corpul ei.

„Aş putea să-l strivesc. Şovăi o clipă asupra acestor gânduri, asupra calmului ciudat care o făcea să se relaxeze, asupra încrederii bizare. Aş putea să o fac. Să-l dobor. Să-l umplu de sânge."

Strânse degetele doar puţin mai mult, simţind osul de sub piele fragil în palma ei. „Stă în puterea mea să fac ce vreau cu el."

Traficantul nu era deranjat de faptul că-l strângea, nu încă. El vorbea, tocmai îi spunea lui Gabriel:

– E totul în regulă, omule. Ea locuieşte aici. Nu e o...

– Fata pleacă acum! Gabriel se uită la Leslie şi zâmbi. Nu-i aşa?

– Desigur, spuse ea privind liniştită la degetele ei încleştate în jurul încheieturii traficantului. Strânse mai tare.

– Căţea! Asta doare! Vocea traficantului se făcu mai stridentă.

– Nu înjura în faţa fetei! E nepoliticos. Gabriel pufni dezgustat. Nu mai există maniere în ziua de azi.

„Ceva e în neregulă aici."

Leslie strânse din nou. Traficantul îşi dădu ochii peste cap. Ea simţi cum se crapă oasele şi văzu ceva alb prin pielea zdrobită.

„Eu nu sunt destul de puternică pentru a face asta."

Dar stătea acolo ţinând încheietura traficantului în mâna ei, strângând în continuare. Acesta leşinase de durere şi căzuse. Îi dădu drumul.

– Unde mergi? Gabriel îi întinse o cârpă nefolosită. Ea îşi şterse mâna privind la bărbatul rămas nemişcat la picioarele ei. Nu era tristeţe sau milă ceea ce simţea. Nu era... nimic. Totuşi, ar fi trebuit să simtă ceva. Ştia asta, chiar dacă nu o simţea.

– De ce te afli aici?

– Ca să te salvez, desigur. El rânji dezvelindu-şi dinţii, câţiva arătând de parcă el avusese grijă să-i pilească pentru

a ieşi în evidenţă. Dar tu nu ai avut nevoie de nimeni ca să te salveze, nu-i aşa?

– Nu. Ea îl atinse pe traficant cu piciorul. Nu am avut nevoie. Nu de data asta.

– Atunci, lasă-mă să te duc acolo unde mergi, din moment ce nu a fost nevoie de serviciile mele de salvator. El nu o atinse, dar puse o mână în spatele ei ca şi cum ar fi avut intenţia să o sprijine de mijloc.

„Nu minte.“ Cuvintele lui i se păreau sincere, nu în întregime, cam greu de crezut, într-adevăr, dar în nici un caz mincinoase.

Leslie încuviinţă şi se îndepărtară de casa ei.

O parte din ea considera că ar trebui să fie furioasă, înspăimântată sau jenată, dar ea nu putea simţi aceste lucruri. Ştia sigur că într-un fel se schimbase, la fel de sigur cum ştia că Gabriel nu minţise cu adevărat.

El o conduse nu departe de casă, la un Mustang de un roşu strident, un model clasic decapotabil, cu scaune colorate în negru şi roşu şi cu tot felul de decoraţiuni ţipătoare la exterior.

– Urcă! Gabriel îi deschise uşa, iar ea văzu că ceea ce crezuse iniţial că erau nişte flăcări desenate pe aripile maşinii erau de fapt o mulţime de animale de curse, câini stilizaţi şi cai cu musculatură ciudată învăluiţi în ceva asemănător cu nişte fuioare de fum. Pentru o clipă, fumul păru că se mişcă.

Gabriel văzu la ce se uita fata şi făcu un semn din cap.

– Ei, asta am făcut-o cu mâna mea. Băiatul poate că arată ca mama lui, dar a moştenit îndemânarea mea.

– E minunat, spuse ea.

Trânti uşa după ce intră ea şi se duse pe partea cealaltă, pe locul şoferului. După ce băgă cheia în contact, îi zâmbi fetei, având exact aceeaşi expresie pe care ea o văzuse pe chipul lui Ani înainte de a face ceva total nechibzuit.

– Na! Minunat e cât de repede merge. Prinde-ţi centura, fetiţo.

Ea îşi puse centura, şi maşina ţâşni cu un scrâşnet de roţi care abia se auzi din cauza zgomotului infernal al motorului care fusese cu siguranţă modificat. Ea râse datorită tremurului nervos al motorului, iar Gabriel îi oferi încă un zâmbet în stilul lui Ani.

Fata se lăsă purtată în goana aceea nebună şi şopti:

– Mai repede.

De data asta, Gabriel fu cel care râse.

– Doar să nu le spui fetelor că a trebuit să mergi cu maşina înaintea lor, bine?

Ea încuviinţă, iar el acceleră până ce acul vitezometrului ajunse la ultima gradaţie, reuşind să o ducă la lucru mult prea devreme – şi zâmbitoare.

CAPITOLUL 17

– Leslie? Leslie! Sylvie îi făcea semn cu mâna, stând în fața ei. Drace. Ce fumezi?

– Poftim? Leslie înclină puțin paharul cu apă minerală, turnând încet, ca să nu se verse. Se gândea la Niall, la coșmarurile ei cu Irial, la promisiunea de a sta de vorbă cu Aislinn, la mulțimea aceea costumată ciudat, la întâlnirea aceea fantastică avută cu tatăl lui Rabbit, la felul cum îl atacase pe traficant lângă casă – toate aceste gânduri se amestecau și se învârteau în mintea ei până ce ajunse să nu mai fie sigură ce se întâmplase cu adevărat. „I-am rupt oare brațul?"

– Ai grijă să dormi sau să te odihnești cumva la noapte! Ești un dezastru! Sylvie scoase un sunet de dezgust. Apoi, făcu un semn spre sala principală. Perechea din zona a treia așteaptă nota de plată. Acum!

– Am înțeles. Leslie puse băuturile pe tavă și se în-dreptă din nou spre zarva din restaurant.

Restul schimbului ei trecu ca prin negură. Leslie zâm-bea și se trecuse parcă pe pilot automat. „Adu băutura. Nu mai sta la taifas. Zâmbește. Adu-ți mereu aminte să zâmbești. Pare sincer." Era obosită, cu totul epuizată, dar

trebuia să-și termine tura. Masă după masă, comandă după comandă, trebuia să termine. Așa funcționa totul în viață: trebuia doar să continui să te miști și totul avea să treacă la un moment dat.

Când își încheie tura, își schimbă bacșișul și-și strânse bancnotele – „fondul pentru tatuajul meu" – în buzunar, spunându-și în sinea ei că nu trebuia să-i lase la vedere, unde tatăl ei sau Ren ar fi putut să-i zărească. Fata o luă pe Trestle Way, prea obosită ca să-și mai facă griji în legătură cu cine mai era pe stradă. „Vreau doar să mă întind în pat." Trecuse deja de câteva străzi când se ciocni de Ani și de Tish.

– Leslie! Ani scoase un țipăt. Ea era la capătul pute-rilor, incapabilă să vorbească destul de tare ca să poată fi auzită. O, Doamne, arăți îngrozitor!

Tish o înghionti pe sora ei.

– Obosită. A vrut să spună că arăți obosită. Nu-i așa, Ani?

– Nu. Arată, știi tu, ca și cum ar avea nevoie să se ducă undeva să se relaxeze. Ani nu părea prea doritoare să-și ceară scuze, ca întotdeauna. Noi mergem la Crow's Nest. Mergi și tu?

Leslie își adună puterile, ca să poată zâmbi.

– Nu cred că aș putea merge atât de departe în noaptea asta... Hei, l-am cunoscut pe tatăl vostru ceva mai de-vreme. E simpatic.

În timp ce mergeau, Leslie le povesti totul, selectând anumite detalii – fără a pomeni de faptul că Gabriel o dusese cu mașina la lucru și nici despre imposibila ei violență. Leslie simți cum genunchii încep să-i tremure făcând-o să se împleticească pe când se îndreptau spre

strada Harper. „Sunt prea obosită pentru așa ceva." Trase de câteva ori aer în piept și se opri. Aproape de ea erau câțiva oameni ghemuiți de groază, cu spatele la zid, ca și cum ceva înfiorător s-ar fi uitat lacom la ei. Unul dintre ei plângea, cerșind îndurare. Leslie nu mai putea să se miște.

– Sunt doar niște vagabonzi, Les. Or fi consumat droguri proaste sau ceva de genul ăsta. Vino! Cele două surori continuară să meargă, îndemnând-o și pe ea să țină pasul cu ele.

– Nu! Leslie clătină din cap. Era altceva. Ea încercă să vadă ce anume. Era cu siguranță ceva acolo, ca o umbră care stătea deasupra celorlalte umbre.

Ea începu să meargă în direcția umbrelor, ca și cum o sfoară ar fi fost fixată undeva în mijlocul stomacului ei, iar acum s-ar fi înfășurat pe un ghem, trăgând-o tot mai aproape. Un bărbat dansa ca ieșit din minți pe o verandă – ceea ce era destul de ciudat –, dar acesta părea să mai fie și acoperit în întregime cu spini precum niște tulpini verzi și lucioase de trandafiri.

Ani își trecu un braț pe după mijlocul lui Leslie.

– Vino, fetiță somnoroasă ce ești! Hai să ne distrăm! Ai să o poți lua de la capăt odată ce te vei mișca din nou.

– L-ați văzut? se împletici Leslie din nou.

Tish începu să bată din palme.

– Oo, așteaptă să vezi noile ținte pentru săgeți pe care le-a cumpărat Keenan pentru club! Am auzit că tot ce-a spus prietena lui a fost că voia să încerce să arunce la țintă și, deodată, bum!, a doua zi erau deja la club trei ținte noi.

– Nu e prietena lui, murmură Leslie aruncând din nou o privire în spatele lor, spre verandă. Bărbatul plin de spini îi făcu semn cu mâna.

– Așa o fi. Ani o trase pe Leslie după ea. Cum îți spuneam, sunt niște ținte noi.

Trecuse mai mult de o jumătate de oră de când Leslie era la club, când Mitchell – fostul ei prieten, cu gura mare – apăru. Fără a fi nimic surprinzător, acesta era beat.

– Lezzie, fetițo! Îi adresă fetei un zâmbet nemilos. Unde ți-e jucăria din noaptea asta? Sau – și își coborî puțin vocea – acum ai grijă de problema asta folosind doar aparate cu baterii?

Prietenii lui idioți izbucniră în râs.

– Termină, Mitchell, spuse ea. Să aibă de-a face cu el nu era niciodată ceva plăcut. După plecarea mamei ei, Leslie și Ren făcuseră câteva alegeri prostești, căutând o consolare în tot felul de senzații tari. Consolarea lui Ren o costase foarte mult pe Leslie, dar, chiar și înainte de asta, ea făcuse câteva alegeri care o costaseră. Ea încercase să uite unde se afla și cât de rău stăteau lucrurile. Asta o îndemnase să facă lucruri prostești. Mitchell fusese unul dintre aceste lucruri prostești.

De nicăieri, Niall își făcu apariția.

– Ți-e bine?

– Îmi va fi. Leslie se întoarse, ca să se îndepărteze de Mitchell, dar acesta o prinse de braț. Dintr-odată, îi apăru în minte imaginea traficantului ghemuit la pământ, cu

mâna ei pe încheietura lui. „Ar fi ceva rău. Ea se uită lung la mâna lui Mitchell pe pielea ei. Ei şi? El este cel rău."

– Nu o atinge pe Leslie! spuse Niall. Nu făcu nici o mişcare, dar încordarea corpului său era destul de clară ca oamenii din jurul lor să se îndepărteze.

– Niall? E în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Ea îşi trase braţul din mâna lui Mitchell, dar, când se întoarse cu spatele la el, acesta îi trase o palmă peste fund. Prietenii lui începură din nou să râdă, dar, de data asta, râsul lor părea puţin nervos.

Leslie se întoarse pe loc, cu pumnul strâns, furioasă în asemenea măsură, încât se simţea necuviincios de bine. Pentru o clipă, nu mai văzu nimic în faţa ochilor. Toţi oamenii din club se uitau la ea, numai că nu arătau ca nişte oameni. Gheare, spini, aripi, coarne, blană, trăsături diforme, atât de mulţi oameni care arătau nepotrivit. Asta o făcu să se oprească.

Niall făcu un pas în faţa ei şi o întrebă:

– Te simţi bine?

Ea era oricum, numai bine nu. Pulsul ei o luase razna ca şi cum ar fi consumat pilule de cofeină cu câteva doze de espresso. Vederea îi juca feste, emoţiile ei erau un dezastru şi nici nu se gândea să recunoască vreunul dintre aceste lucruri cu voce tare. În schimb, spuse:

– Mi-e bine. E în regulă. Totul e... bine. Nu trebuie să...

El o întrerupse:

– Nu ar trebui să se poarte cu tine atât de nepoliticos.

Leslie îşi puse mâna pe umărul lui Niall.

– E un nimeni. Vino!

Mitchell îşi dădu ochii peste cap. Ea spera ca el s-o lase baltă, dar era prea beat ca să aibă înţelepciunea să-şi ţină gura. El se aplecă puţin spre Niall:

– Nu e nevoie de acte de eroism ca să ajungi în pantalonii ei, omule. Ea-şi desface picioarele alea sfrijite pentru oricine. Nu-i aşa, Lezzie?

Sunetul care ieşi din gura lui Niall era mai mult animalic decât omenesc. Se repezi cu corpul înclinat curios, ca şi cum ceva anume îl oprea fizic pe loc. Mitchell se retrase. Leslie se duse după el. Se întinse şi-i apucă faţa lui Mitchell cu ambele mâini. Îl trase spre ea ca şi cum ar fi vrut să-l sărute. Când acesta fu destul de aproape ca să simtă pe buze vorbele ei, ea şopti:

– Nu! Nu în noaptea asta! Niciodată! Ea îi strânse apoi faţa cu mâinile până ce-i apărură lacrimi în ochi. Te voi mânca de viu! Ai înţeles?

Apoi, îl lăsă să plece, iar el se trase înapoi împleticindu-se. Cei care o urmăreau, cei care îi păruseră doar cu o clipă înainte acoperiţi cu pene, ciudat proporţionaţi şi falşi în multe alte privinţe rânjiră. Câţiva îi făcură semne aprobatoare cu capul. Alţii aplaudară. Ea nu se mai uită la ei. Ei nu contau. Ceea ce conta era că inima ei bătea din nou regulat.

Câţiva paşi mai încolo, Mitchell rămăsese bolborosind.

– Ea... ea... aţi văzut... căţeaua m-a ameninţat...

Chiar în acel moment, Leslie se simţi de neînvins, ca şi cum s-ar fi putut băga într-o încăierare şi ar fi rămas neatinsă, ca şi cum ar fi existat o extraenergie care vibra în oasele ei. Asta o făcea să-şi dorească să se mişte, să

hoinărească, să vadă până unde putea să întindă coarda. Începu să se îndepărteze, dar Niall îi atinse delicat brațul.

– Sunt tot felul de pericole acolo, afară. El îi prinse și-i susținu privirea. Ar fi mai sigur dacă aș merge cu tine.

Siguranța nu era tocmai ceea ce o interesa în momentul acela. Nu putea spune că se simțea în siguranță. De neînvins, stăpână pe situație, puternică – aceste cuvinte păreau mai aproape de adevăr. Orice ar fi fost acest curaj, această tărie, această diferență, ei începea să-i placă. Începu să râdă.

– Nu am nevoie de protecție, dar aș accepta compania ta.

Cu toate că Niall era mai mult tăcut în timp ce umblau pe străzile întunecate, tăcerea nu era apăsătoare sau incomodă. Presimțirile ei negre, grijile obișnuite și temerile ei păreau să fie absente. Era bine; ea se simțea bine. Alegerea pe care o făcuse, de a se schimba, de a-și decora pielea fusese un moment decisiv în viața ei.

Niall o prinse de mână în vreme ce mergeau.

– Vrei să rămâi la Seth în noaptea asta? Am o cheie.

Dorea să-l întrebe de ce-i păsa unde doarme ea, dar șansa de a rămâne într-un loc sigur era un motiv destul de puternic pentru a nu întreba nimic. Poate că se simțea invulnerabilă, dar nu era complet lipsită de logică. Așa că întrebă:

– Unde e Seth?

– În mansardă, cu Aislinn.

– Și unde ai tu de gând să rămâi? întrebă ea.

– Afară.

– Deci, tu vei dormi în curte? Ea privi în altă parte și, pe când făcea asta, îl observă cu coada ochiului. Fața lui era aproape de nerecunoscut. Ochii lui nu mai erau doar căprui: ochii lui sclipeau într-o nuanță arămie de lemn foarte vechi, aveau strălucirea unui lucru mângâiat prea des. Cicatricea lui era roșie ca o rană încă dureroasă, crestată, ca și cum un animal l-ar fi zgâriat adânc cu o gheară lungă pe față. Dar nu aceste lucruri erau cele care o făcură dintr-odată să-și țină respirația: el strălucea ușor, ca și cum ar fi fost iluminat de un foc interior.

Ca și la Crow's Nest, ceea ce văzuse cu câteva clipe înainte și ceea ce vedea acum nu era deloc același lucru. Începu să tremure, privindu-l uimită, întinzând mâna ca să atingă umbrele negre și groase care persistau în jurul lui. Acele umbre negre se îndreptară plutind spre mâna ei, de parcă ea ar fi fost un magnet.

– Leslie? Îi rosti în șoaptă numele, și vocea lui era vocea vântului gonind pe o alee, nu un sunet scos de o ființă omenească.

Ea clipi, sperând ca el să nu fie unul dintre acei oameni care să întrebe: „La ce te gândești?“ Nu era sigură ce ar fi putut răspunde. Umbrele își făcuseră drum printre degetele ei întinse, iar ea avu pentru o secundă în imagine sticla cu cerneală pentru tatuaje de la magazinul lui Rabbit: acele umbre încercaseră să se târască spre ea după ce ieșiseră din sticla fără capac.

Niall vorbi din nou:

– Vreau să rămân cu tine, dar nu pot.

Nehotărâtă, se întoarse cu fața spre el, nespus de ușurată pentru că el arăta iarăși normal. Ea se uită pe stradă. Totul părea în regulă. „Ce s-a întâmplat de fapt?“ Era pe

punctul de a-și întoarce din nou capul, ca să vadă dacă el avea să-și schimbe din nou înfățișarea, dar el îi ridică mâna și o duse la buze, apoi îi sărută apăsat partea interioară a încheieturii mâinii.

Fata uită a-l mai privi cu coada ochiului, uită totul despre umbrele care parcă se târau spre ea. Avea de ales. Ar fi putut privi urâțenia, ciudățeniile, nedreptatea sau s-ar fi putut lăsa în voia bucuriilor vieții. Ea asta voia, plăcere, în locul urâțeniei. Niall îi oferea această plăcere.

El se apropie mai mult și-și apleca ușor capul, fața lui zăbovind acum deasupra gâtului ei, acolo unde i se simțea pulsul. Fetei i se păru că-l aude spunând:

– Știi la ce aș renunța ca să fiu cu tine? Dar apoi, se retrase și distanța reveni în vocea lui. Lasă-mă să te duc la locuința lui Seth în noaptea asta! Voi sta cu tine până adormi, dacă vrei, dacă mă vei lăsa.

– Bine. Leslie se simți amețită și, clătinându-se, se sprijini de el.

Niall îi cuprinse fața în mâinile lui.

– Leslie?

– Da. Te rog! Se simțea euforică și cuprinsă de o fericire imensă. Era nemaipomenit – și voia mai mult.

Buzele lui erau destul de aproape ca să-i poată simți respirația cu fiecare cuvânt.

– Îmi pare rău. Nu ar trebui să fac asta...

– Am spus „da".

Iar el se apropie mai mult, făcând să dispară și distanța aceea mică dintre ei, și o sărută. Ea simți aceeași năvală de vânturi sălbatice pe care crezuse că le aude în vocea lui.

Simțea cum acea putere o înfășoară, ca și cum aerul s-ar fi făcut din ce în ce mai solid și ar fi atins-o din toate părțile simultan, blând și ferm în același timp. Simțea altfel pământul de sub picioare, ca și cum, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut un strat gros de mușchi de copac. Era o senzație euforică, dar, undeva în interiorul ei, panica încerca din răsputeri să iasă la suprafață. Începu să-l împingă și deschise ochii.

El o strânse mai tare și-i șopti:

– E bine. Totul va fi bine. Pot să mă opresc. Putem să ne... oprim.

Dar parcă era pe marginea unui abis, un vârtej de arome și culori pe care ea nu le cunoscuse vreodată și nici nu ar fi crezut că puteau exista. Panica dispăru, și singurul lucru la care se putea gândi era să găsească o cale de a ajunge în acel abis, de a aluneca pe acea pantă, ca să se scufunde încet. Nu era nici un fel de suferință acolo. Acolo nu era nimic altceva decât extaz, o stare plăcută de amorțire și o senzație de împlinire sufletească.

– Nu te opri, murmură ea și-l strânse mai tare.

„Nu e bine." Ea știa acest lucru, dar nu-i păsa. Mici fuioare de umbră dansau la limita câmpului ei vizual, rotindu-se ca și cum aveau să se întindă să mistuie luna. „Sau pe mine." Și, în momentul acela, ea spera că vor reuși.

CAPITOLUL 18

Pe când o conducea pe Leslie pe străzile care duceau la trenul lui Seth, Niall se întreba doar cât timp ar fi putut rezista fiind înconjurat din toate părțile de atâta oțel. Această parte a orașului era greu de suportat pentru orice zână s-ar fi aventurat pe acolo, cu excepția unui rege. Acesta era și motivul pentru care el voise să o știe pe Leslie acolo, departe de ochii iscoditori ai zânelor lui Irial. Asta nu avea să-l oprească pe Irial în persoană, dar Leslie ar fi fost în siguranță departe de restul celor de la Curtea Întunericului – și, în același timp, l-ar fi îmbolnăvit pe Niall.

„Eu merit să mi se întâmple asta totuși, această boală." El se apropiase prea mult de ea, trecuse peste anumite limite de care știa că nu trebuia să treacă. După tot acest timp, el se apropiase primejdios de mult ca să cedeze acum, știind ce era de fapt – iar ea ar fi murit din cauza asta, dacă el ar fi cedat.

– Mai ești cu mine? întrebă ea.

– Sunt. Se întoarse ca să se uite la ea și-i văzu: Bananach și câteva dintre cele mai neascultătoare zâne de la curtea lui Irial. Ei nu erau destul de aproape ca să o vadă pe Leslie, dar aveau să o vadă dacă Niall nu ar fi luat-o de

acolo. O trase în fața unei intrări întunecoase și rămase cu spatele spre stradă, ținând-o departe de privirea lor. Ea nu rezistă. În schimb, își lăsă capul pe spate, ca el să o poată săruta din nou. „Încă un sărut, doar atât."

Când se îndepărtă de ea, fu mult mai atent, bucurându-se de privirea din ochii ei sclipitori, bucurându-se la gândul că o făcuse să simtă atât de intens că aproape se prăbușise, dar păstrându-și cu fermitate strălucirea la locul ei. El voia să o întrebe ce auzise, ce văzuse mai devreme, dar asta nu era o conversație pe care să o poată începe – nu când regulile impuse de Aislinn trebuiau respectate și nu cu Bananach pe străzi, după ei.

Asupra acestui lucru ar fi trebuit să se concentreze – amenințarea pe care o reprezenta Bananach. Niall își întoarse capul, ca să o vadă mai bine pe zâna avidă după război, încercând să se gândească la niște opțiuni de retragere în siguranță. Totuși, mintea lui era confuză. Bananach era extrem de frumoasă, ca întotdeauna, capul împodobit cu pene de corb, care era de fapt imaginea ei reală, rivalizând cu farmecul părului negru și lins. Era una dintre cele mai puțin manierate zâne care rămăseseră la curtea lui Irial. Ea era cea care îl detronase pe Irial și care căutase fără întrerupere să facă din nou acest lucru – nu ca să preia puterea, ci ca să stârnească război în interiorul curții. Faptul că acum colinda străzile după pradă cu câțiva Ly Ergi după ea nu prevestea nimic bun.

„Ar trebui să mergem. Acum. Ar trebui..."

Leslie se lipi mai tare de el. Niall mai inspiră o dată parfumul neobișnuit de dulce care era numai al ei.

Muritorii miroseau întotdeauna atât de diferit. El aproape că uitase cât de mult îi plăcea asta. O sărută pe gât, astfel că ei nu i se păru ciudat că el își ținea chipul ascuns acolo. „Bananach nu ne-a văzut. Mai avem câteva clipe." Printre sărutări îi spuse lui Leslie:

– Aș rămâne cu tine pentru totdeauna dacă aș putea.

Și era foarte sincer. Chiar în acel moment, vorbise foarte sincer. El era de prea mult timp la Curtea Verii, ca să poată înțelege semnificația cuvântului „întotdeauna", iar, înainte de asta, el fusese încă și mai puțin capabil de fidelitate, dar, în acel moment, așa cum stătea strâns lipit de trupul ei muritor, sinceritatea lui era tot atât de reală ca și pasiunea de care dădea dovadă.

„Ce este rău în faptul că o las să mai stea cu mine pentru o vreme? Dacă sunt atent..." Ea doar s-ar îmbolnăvi dacă ar părăsi-o. Ar fi putut sta cu ea pentru câteva zeci de ani.

În spatele lui, simți strada cutremurând-se când își făcură apariția Gabriel și câțiva dintre Câinii lui de Vânătoare. Niall se încordă. Nu ar fi fost în stare să-i înfrunte pe toți: Bananach, Ly Ergii și Gabriel.

„Și cum să-i explic lui Leslie?"

Dar, când aruncă o privire în spate, Gabriel și ceilalți deveniseră invizibili. Leslie nu ar fi putut să-i vadă sau să-i audă. Gabriel trimise câțiva câini ale căror nume Niall nu și le mai amintea – și de care nici nu-i păsa –, iar aceștia se luară bucuroși după cei câțiva Ly Ergi. Apoi, el spuse:

– Ia-o din loc, băiete, numai dacă nu vrei să te faci folositor!

Niall îl înfruntă cu privirea pe Gabriel din moment ce-i era imposibil să răspundă.

– Ia-o de aici, Gancanagh! Gabriel se aplecă spre stânga în timp ce Bananach se repezi la el. Era măreață, mișcându-se cu o eleganță pe care puține zâne o aveau. În loc să se dea la o parte din calea ei, Gabriel rămase între Bananach și Niall.

Femeia-corb sfâșie cu ghearele o bucată de carne din antebrațul lui Gabriel, pe care erau scrise ordinele lui Irial.

Mârâitul lui Gabriel făcu să se zguduie zidurile în vreme ce se repezi la Bananach.

– Pleacă!

Niall se întoarse pe când Leslie se clătina sprijinindu-se de el, cu privirea confuză. Ea închise ochii și se aplecă puțin ca și cum ar fi fost gata să cadă. El se simți copleșit de rușine. Sărutările lor îi făcuseră rău fetei și-l zăpăciseră peste măsură. Dacă Gabriel nu ar fi fost acolo, Bananach ar fi fost pe ei în câteva clipe.

„Ce mi se întâmplă?" El ar fi trebuit să poată rezista unei muritoare, în special în preajma unei amenințări de moarte. Muritoarele fuseseră întotdeauna dependente de el, dar el nu fusese niciodată dependent de ele. Ele îl îmbătaseră, îl amețiseră atât de tare că abia se mai putea ține pe picioare, dar nu fuseseră niciodată irezistibile pentru el. O privi pe Leslie. Era drăguță, dar el mai văzuse o mulțime de fete drăguțe de-a lungul anilor. Faptul că era drăguță nu era un motiv destul de puternic ca să-și piardă mințile, așa cum se întâmpla acum. Nu mai înțelegea nimic. Trebuia

să se îndepărteze de ea. Așa nu o proteja de zânele lui Iria sau de el însuși.

O sprijini cu brațul său în vreme ce mergeau. În urma lor, auzi sunetele terifiante ale încăierării dintre Zânele Întunericului. Trecuse mult timp de când mârâielile și hârâielile lui Gabriel însemnau urări de bun-venit, dar, în noaptea asta, Câinele de Vânătoare îi salvase pe el și pe Leslie.

„De ce?“

Un țipăt bucuros al lui Bananach îl făcu pe Niall să o împingă pe Leslie sub arcada unei intrări. O simți pe Bananach cum se apropia în grabă, amenințătoare.

Spatele lui Leslie era lipit de un gard înalt de metal. Îl privea pe Niall cu aceeași sinceritate cu care îl priviseră atâtea muritoare de-a lungul anilor, buzele ei fiind întredeschise pentru un sărut pe care el știa că nu i-l va da.

– Niall?

– Doar... Nu avea ce cuvinte să spună. Se uită în altă parte, numărând fiecare respirație regulată, concentrându-se ca să o obțină. În spatele lor, îi auzi pe câinii lui Gabriel, care atacaseră. Bananach nu mai scotea strigăte de bucurie. În schimb, începu să arunce blesteme asupra câinilor. Apoi, pe stradă nu se mai auzi nimic.

Iar el auzea respirația neregulată a lui Leslie, la fel ca respirația lui, dovada că erau amândoi mult mai excitați decât ar fi trebuit să fie. „Ea nu ar trebui să fie atât de amețită după doar câteva sărutări.“ Nu era ca și cum ar fi atins-o în vreun mod mai intim. „Încă.“ Își dorea asta mai mult decât își amintea să fi dorit vreodată o muritoare.

Niall își puse mâinile pe gardul de fier din spatele lui Leslie: durerea pe care o simți îl ajută să-și alunge din minte gândurile absurde.

Se uită în spate, ca să aprecieze cât de sigur ar fi fost să facă vreo mișcare. Bananach dispăruse. Câinii de Vânătoare nu mai erau acolo. Nici o altă zână nu rămăsese pe stradă. Erau numai ei doi. Își luă mâinile de pe gard și deschise gura, ca să inventeze o scuză care să explice de ce o împinsese cu spatele la zid și o sărutase așa – o scuză care avea să oprească lucrurile înainte să ajungă prea departe.

„Există oare o asemenea formulare?“

Dar mâinile lui Leslie se strecurară sub bluza lui, ezitante, dar totuși acolo. El simțea marginile tăieturilor în palma și pe degetele ei pe măsură ce mâna îi aluneca în sus, pe spatele lui.

Niall se trase înapoi.

Pentru că nu mai putea să-și țină mâinile pe spatele lui fiindcă se îndepărtase de ea, fata își strecură mâinile pe pieptul lui, de data asta, și rămase cu ele acolo, sub bluză. Degetele ei înaintau spre inima lui.

Nici unul dintre ei nu vorbi și nici nu se mișcă un timp. Pulsul fetei încetini și reveni la normal. Patima ei se domolise. Pe de altă parte, sentimentul lui de vinovăție nu se grăbea să dispară. Nu putea să spună nimic care să facă să dispară tot ce se întâmplase, dar nici nu putea merge mai departe. Planul lui de a fi alături de ea ca prieten era un eșec teribil. El spuse doar:

– Ar trebui să mergem.

Ea făcu un gest aprobator din cap, dar degetele ei continuau să urmărească liniile de pe pielea lui.

– Ai o mulțime de cicatrici, spuse ea fără să-l întrebe nimic, dar lăsând comentariul să aștepte hotărârea lui de a răspunde sau nu.

Să răspundă la o asemenea întrebare evazivă era ceva ce el nu mai făcuse nici atunci când regele lui fusese prea tânăr ca să-și dea seama că era o întrebare îngrozitoare, nici atunci când o ducea pe oricare dintre zâne în patul său, nici atunci când noua lui regină îl văzuse pentru prima dată la antrenamentul gărzilor și îl privise cu lacrimi în ochi. Dar Leslie avea și ea cicatricile ei, iar el știa care fusese cauza lor.

Îi sărută cu grijă pleoapele și-i spuse:

– S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Mâna ei se opri, rămânând deasupra inimii lui. Orice ar fi crezut despre bătăile sale neregulate, ea nu spuse nimic.

În cele din urmă, fata întrebă:

– A fost un accident?

– Nu. A fost cât se poate de intenționat. El îi luă cealaltă mână și o puse pe cicatricea de pe obrazul lui. Nici una dintre aceste cicatrici nu a fost întâmplătoare.

– Îmi pare rău! Se ridică spre el și-l sărută pe obraz. Tandrețea ei era chiar mai periculoasă decât pasiunea.

Dacă stătea să se gândească la aceste cicatrici, putea să-și amintească acea durere, la fel de vie acum în mintea lui ca și atunci când se întâmplase. Amintirea durerii îi limpezi mintea, îl ajută să se concentreze asupra locului în care era

în acel moment și-l făcu să-și dea seama cum ar fi trebuit să fie pentru Leslie: puternic, atent, un prieten. Spuse:

– Am supraviețuit. Nu asta e ceea ce contează? Să supraviețuiești?

Ea se uită în altă parte.

– Așa sper.

– Ai o părere mai proastă despre mine acum?

Ea păru șocată:

– Nu! Dumnezeule, nu!

– Unii ar avea, în locul tău.

– S-ar înșela. Oricine te-a rănit... Clătină din cap, expresia ei fiind acum sângeroasă. Sper să fi avut de suferit pentru asta.

– Nu au avut. Privi într-o parte. Dacă ea ar fi știut cât de rău îl zdrobiseră, l-ar fi compătimit? L-ar fi crezut mai puțin bărbat pentru că nu fusese destul de puternic ca să scape de ei? Scăpase de ei mai târziu. Pe atunci, ar fi devenit bucuros o umbră – preferând să dispară decât să mai îndure vreo clipă durerea aceea, acele amintiri. Ar fi fost mult mai ușor să cedeze, să sfârșească. În schimb, ultimul Rege al Verii îl găsise, îl luase la Curtea Verii și-i acordase timpul necesar să-și redobândească mândria și să-și refacă starea sufletească.

– E groaznic să te gândești că ei sunt undeva acolo. Fata privi peste el, la străzile întunecate, căutând cu privirea niște chipuri în întuneric, așa cum o mai văzuse făcând în atâtea nopți, când el mergea nevăzut alături de ea. Nu știu niciodată. Nu-mi amintesc câteva dintre fețele lor... Eram drogată când ei... Știi tu.

– Te-au violat, spuse blând. Și, într-adevăr, știu exact ce vrei să spui.

Mâna ei urmări din nou linia uneia dintre cicatricile lui, de data asta mult mai ezitant. Expresia stupefiată a chipului ei confirma faptul că-l înțelesese.

– Tu?

El dădu din cap.

– A fost cu o veșnicie în urmă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Dispare oare vreodată? Panica?

Și se uită la el cu atâta speranță, dorindu-și ca zâna să poată minți. Dar el nu putea. Spuse doar:

– O să treacă. Peste câteva zile, peste câțiva ani, aproape că nu-ți vei mai aminti nimic.

– Tot e ceva, nu?

– Va fi aproape totul, în câteva zile. O sărută delicat, doar atingând-o ușor cu buzele, fără să caute să-i trezească pasiune, ci doar să o liniștească. Și, uneori, întâlnești pe cineva care nu te vede altfel dacă îi spui asta. Asta înseamnă totul.

Tăcută, își lăsă fața pe pieptul lui, iar el o strânse în brațe și recunoscu în sinea lui cât se poate de sincer: „Pentru această muritoare aș nesocoti ordinele reginei mele, mi-aș abandona regele și curtea care m-au protejat în toți acești ani. Aș face toate aceste lucruri." Dacă o lua în brațele lui, avea să o păstreze. Nu ar fi lăsat-o să sufere așa cum suferiseră celelalte muritoare atunci când le părăsise. Avea să o păstreze cu sau fără permisiunea curții sale. Irial nu ar fi putut să o ia, iar Keenan nu ar fi stat între ei.

Capitolul 19

Leslie se trezi în toiul nopții și-l văzu pe Niall întins lângă ea, febril, cu pielea udă și lucioasă din cauza transpirației. Nu se clintea deloc, era perfect nemișcat. Pieptul lui nu părea să se miște deloc.

Îl apucă de umăr și-l scutură.

– Niall?

El clipi uitându-se la ea și nu-i luă prea mult să se ridice și să se uite împrejur.

– Ești cumva rănită? E cineva aici?

– Nu. Pielea de sub mâna ei era fierbinte la atingere, mult mai fierbinte decât ar fi fost posibil. Ești bolnav, Niall. Stai aici!

Fata se duse la baie și luă un prosop mic, pentru mâini. După ce-l îmbibă cu apă rece, se întoarse la el. Niall își închisese ochii și stătea întins pe patul enorm al lui Seth. Dacă nu ar fi arătat ca și cum ar fi fost pe moarte, ar fi oferit o priveliște minunată ochilor. Ea se așeză în genunchi pe pat și îi șterse fața și pieptul cu o prosopul rece ca gheața. El nu reacționă deloc. Ochii lui rămaseră închiși. Bătăile inimii lui bufneau surd și destul de rapid, după cum îi simțea pulsul zvâcnindu-i la gât.

– Crezi că ai putea să mergi până în camera din față? Aș putea să chem un taxi, șopti ea începând să caute cu privirea peste tot prin cameră telefonul ei mobil.

– Un taxi care să mă ducă unde?

– La spital. Prosopul ud era deja fierbinte la atingere, iar corpul lui nu se răcise deloc.

– Nu. Nu vom merge acolo. Rămâi aici sau du-te la mansardă. El deschise ochii și o privi. Nu ar fi putut confunda acea privire pentru nimic în lume.

Ea oftă, dar își menținu vocea blajină în timp ce spuse:

– Dragule, ești bolnav. Știi ce-i în neregulă cu tine?

– Sunt alergic.

– La ce? Ai cumva vreo doză pentru o injecție? Îi ridică bluza de pe podea și căută în buzunarul din față. Nu era nimic în el. Aruncă bluza. „Unde în altă parte?“ Pe noptiere nu era nimic. Se aplecă și pipăi buzunarele jeanșilor lui – care erau încă pe el.

Niall o prinse de mână.

– Nu te-am adus aici ca să facem sex și nu mă simt deloc bine din cauza asta, dar – o trase în față până ce ajunse pe pieptul lui – asta nu înseamnă că sunt imun la atingerea ta.

Punând o mână pe perete, ca să se sprijine, el se ridică.

– Ajută-mă să ies! Am nevoie de aer. Trebuie să-mi limpezesc mintea înainte să spun ceva ce nu pot să spun.

– Ceva ce nu poți să spui? Ea veni totuși lângă el oferindu-i sprijinul ei. Își trecu fără vlagă un braț pe după umerii ei, iar ea îl cuprinse pe după mijloc.

Mai mult vorbind cu ea însăși, Leslie spuse:

– Seth. Ash. Toți au secrete. Privi în sus, spre Niall. Ar trebui să tot întreb până ce voi reuși să scot câteva răspunsuri de la cineva. Ea își concentră toată atenția ca să-l poată ajuta să treacă prin toate compartimentele trenului și să ajungă la ușă. El sâsâi când întinse o mână și atinse ușa. Amândoi se împiedicară când el sări înapoi.

– Ești teafăr?

– Nu, spuse el. Nu prea. Dar voi fi.

Neștiind ce să spună sau ce să facă, Leslie se uită în jur. Văzu unul dintre scaunele de lemn ale lui Seth.

– Vino! spuse ea.

Niall se sprijini greoi pe umerii ei în timp ce fata trăgea după ea scaunul, departe de tren, în întunericul curții. Era jenant, dar avea destul antrenament în execuția acestor mișcări, pentru că ea era cea care-și ajuta tatăl să ajungă în camera lui când era beat. Niall se așeză pe scaun. Ea tocmai se desprinse de el când Keenan își făcu apariția. Părea că se materializase de undeva din întunericul depoului. Nu fusese vizibil până atunci și deodată era în fața lor, și furios.

– Ce a fost în capul tău? întrebă Keenan.

Niall nu răspunse.

Leslie se încordă, cuprinsă de un impuls să o ia la fugă atunci când el se apropie. Nu era sigură de unde apăruse el și de ce era acolo. Nu putea să nu se întrebe cum de sosise atât de brusc sau de ce se simțea atât de tulburată de prezența lui. Tot ce știa era că Keenan o înspăimânta și că voia ca el să plece.

– Nu știam că are o alergie la... Leslie îi aruncă o privire lui Niall... la ce ești alergic, de fapt?

– La fier. Oțel. E alergic la fier și la oțel. Cu toții suntem. Keenan se încruntă. Asta nu ajută la nimic, Niall.

Leslie se apropie mai mult de Niall, simțindu-se, fără îndoială, stânjenită de ostilitatea din vocea lui Keenan. „Sărat pentru furie, ca gustul de apă sălcie pe care-l simt în gură." Îi atinse umărul lui Niall și constată că pielea lui era mult mai rece acum.

– Nu e locul aici, murmură Niall.

Dar Keenan continuă:

– Dacă Irial o vrea...

Leslie își pierdu cumpătul.

– Eu sunt chiar aici, ticălosule. Și cum îndrăznești să vorbești așa cu el? Ai crede...

– Leslie! Niall își puse mâna peste mâna ei.

– Nu! Cum de permiți așa ceva? Își întoarse privirea la Niall pentru o secundă, apoi se uită din nou la Keenan. Nu vorbi despre mine ca și cum nu aș fi aici. Nu te purta ca și cum un prieten de-al tău psihopat s-ar da la mine, asta însemnând...

– Ai putea să taci din gură măcar de data asta? Keenan se apropie de ea. În ochii lui păreau să strălucească niște mici flăcărui. Habar nu ai despre ce vorbești.

– Fă pași! Leslie încercă să ridice mâna, ca să-l plesnească și să facă să-i dispară acea expresie de pe față, care părea plină de bunăvoință, dar Niall o apucase strâns de ambele mâini.

– Nu sunt sigur de ce o vrea pe ea, dar... Keenan ridică din umeri. ...dacă e importantă pentru el, vreau să știu de ce. Faptul că îți faci singur rău pentru ea ar supăra-o pe Aislinn, iar mie nu mi-ar fi de nici un folos.

Leslie rămase cu gura căscată în timp ce Keenan vorbea: vorbele lui păreau cu totul diferite de cele pe care le rostea în prezența lui Aislinn, el părea altă persoană decât cea care frecventase cursurile de la Bishop O.C. în acele câteva săptămâni din toamnă. Părea bătrân, mult mai bătrân decât ar fi fost posibil să fie, și crud.

– Fii mai atent și distrează-te, prietene Gancanagh! Apoi, după ce o mai măsură o dată, scurt, pe Leslie din cap până-n picioare, fapt care o făcu să se simtă atât de expusă încât își dorea să se ascundă undeva, Keenan plecă.

Leslie rămase privind curtea întunecată a depoului. În ciuda întunericului, zări conturul vag al siluetei lui Keenan în vreme ce acesta se îndepărta cu pași mari.

Lângă ea, Niall urmărea tăcut umbrele.

Leslie stătea alături de el. Îi atinse fruntea, gâtul și pieptul: febra cedase. Părea că se simte bine din punct de vedere fizic – obosit, dar sănătos.

– Keenan are intenții bune, dar își face griji...

– Este crud. E josnic. Nu e persoana care pretinde că este atunci când Ash e de față. El... Se opri și-și schimbă tonul vocii. Dacă există vreun motiv pentru care ești amabil cu el, acum ar fi momentul potrivit să îmi spui care este acela.

– Nu pot. El este cam stresat acum. Aislinn îl ajută, dar sunt atâtea lucruri pe care nu ți le pot spune. Aș face-o dacă aș putea. Ți-aș spune totul. S-ar putea să nu mai vrei să mă vezi după asta, dar... O trase pe genunchii lui și o privi cu atenție.

– Dar ce? Fata îl cuprinse cu brațele. Și furia ei împotriva lui Keenan, neîncrederea ei, neliniștea – toate acestea dispărură.

Niall îi spuse:

– Sper că vei vrea să mă mai vezi după ce toate secretele noastre vor fi dezvăluite. Va fi alegerea ta, dar eu sper sincer că vei vrea totuși să fii lângă mine.

Ea nu era sigură că vrea să știe adevărul, dar trebuia să-l afle. Îi plăcea de Niall mai mult decât ar fi trebuit după atât de puțin timp, dar nu ar fi fost interesată să se implice mai mult într-o relație dacă el ar fi făcut parte din vreo rețea criminală. Era deja sătulă de astfel de lucruri în viața ei.

– Ești cumva implicat în ceva ilegal?

– Nu.

– Nu e vorba despre trafic de droguri? Se încordă în vreme ce aștepta răspunsul.

– Nu eu. Nu.

– Keenan?

Niall izbucni într-un râs zgomotos.

– Aislinn nu i-ar tolera vreodată așa ceva, chiar dacă el ar avea asemenea tendințe – pe care însă nu le are.

– Oh! Ea se gândi la toate astea: faptul că, peste tot unde mergea, Keenan era rareori singur, ciudatul club, alergia aceea stranie, toată discreția pe care Aislinn și Seth o păstrau cu sfințenie. Nici unul dintre aceste lucruri nu se potriveau cum ar fi trebuit, nu aveau nici o noimă, indiferent de modul în care le-ar fi privit.

„Ceea ce ar trebui să mă îngrozească." Dar emoțiile ei nu prea se potriveau cu această idee. „Ceea ce, de asemenea, ar trebui să mă sperie."

Îi susținu privirea lui Niall și-l întrebă:

– Cum te-a numit?

– Gancanagh. E un fel de nume de familie. Dar nu-ți pot explica mai mult acum. Niall oftă și o trase mai aproape. În noaptea asta, am să fac tot ce pot ca să răspund la orice întrebare mi-ai pune, dar Aislinn... Ea trebuie să stea de vorbă cu tine înainte ca eu să fac asta. Nici o întrebare până la noapte. Am să-i explic și ei că noi, că eu... Ea va înțelege. Ne întâlnim la Crow's Nest? Vom vorbi cu ea.

Leslie ar fi vrut să-l silească să-i spună imediat despre ce era vorba, dar putea să-și dea seama, după încordarea și tonul lui îngrijorat, că el nu avea să facă asta. Se întoarse, astfel că acum era cu fața spre el.

– Promiți să-mi spui totul? La noapte.

– Promit! Niall zâmbi.

Leslie îl sărută cu grijă. Știa că avea să-i spună, era sigură de asta, era sigură de el.

Dar el se retrase aproape imediat și o întrebă:

– Deci aș putea să văd și eu tatuajul tău neterminat? Sau e plasat într-un loc indecent?

Ea râse.

– E sus, în zona umerilor mei... Subtilă schimbare a subiectului.

Avusese totuși efect sau poate sărutul lui fusese cel care o făcuse să se simtă atât de relaxată. Chiar dacă el se oprise, ea își simțise corpul răspunzând într-un fel în care nu crezuse că avea s-o mai facă vreodată.

– Deci, pot să văd și eu tatuajul? El începu să o aplece în față, încă ținând-o în brațe.

– La noapte. Rabbit îl va termina în noaptea asta, după ce ies de la lucru. Apoi, vei putea să-l vezi – când va fi complet terminat. Fata nu era sigură de ce, dar, din momentul în care ieșise din salonul lui Rabbit, rămăsese cu o puternică aversiune față de ideea de a arăta cuiva tatuajul ei. „Nu încă."

– Un motiv în plus ca să aștept cu nerăbdare întâlnirea noastră, în cazul ăsta. Să vorbim, să admir creația de pe pielea ta și – el îi aruncă o privire care îi făcu inima să bată mai iute – să facem orice altceva te-ar face fericită.

Niall o sărută ușurel pe frunte, pe obraji, pe ochi și pe păr.

– Nu vreau să pleci, șopti ea găsind că era mult mai ușor să recunoască asta în întuneric. Dar comentariile lui Keenan. Felul în care el... Te vreau lângă mine acum! Te-am vrut aici, cu mine, de luni întregi!

El o sărută atunci de-adevăratelea, nu cu blândețe, cum o făcuse cu puțin timp înainte, ci sălbatic.

După aceea, el îi spuse:

– Voi pleca de lângă Keenan și Aislinn dacă va trebui. Mă voi îndepărta de toate și de toți doar pentru șansa de a fi cu tine....

Deși fata nu înțelegea prea mult din ceea ce se întâmpla, pricepu că el se oferea să renunțe la familia lui pentru ea. „De ce? De ce ca să fie cu mine ar însemna să renunțe la familia lui?" Își trecu degetele peste fața lui.

El îi spuse:

– Dacă mă vrei în viața ta, voi fi aici. Atât timp cât vrei tu. Să-ți aduci aminte de asta! Îmi va fi bine. Voi sta cu tine și vom fi în regulă. Indiferent de ce se va întâmpla sau ce vei afla, adu-ți aminte de asta!

Ea încuviință tăcută, deși avea impresia că se rătăcise într-o lume bizară, unde tot ce credea că-i era cunoscut dispăruse pe neașteptate. Dar, în ciuda tuturor acestor ciudățenii, faptul că era în brațele lui Niall o făcea să se simtă în siguranță, iubită, ca și cum lumea nu ar fi fost îngrozitoare. Totuși, nu putea rămâne în Huntsdale, nu putea să locuiască în continuare cu Ren și cu tatăl ei, nu acolo unde se petrecuseră lucruri atât de înfiorătoare.

– Nu pot să-ți cer să renunți la toate când eu nici măcar nu sunt sigură unde voi fi la anul. Colegiul. Și încă nu ne cunoaștem, nu destul. Și...

– Ai vrea să ne cunoaștem mai bine? întrebă încetișor.

– Da!

– Atunci, vom găsi o cale. Apoi, se ridică încet cu ea în brațe și începu să meargă spre tren. Când ajunse la vreun metru de acesta, se opri și o lăsă jos.

– Intră și culcă-te! Voi fi aici când te vei trezi. La noapte, Aislinn îți va spune totul... sau o voi face eu.

Iar când Leslie se ghemui în pat, simți că are încredere deplină în Niall, în relația lor, se simți încrezătoare că totul va fi bine. Acele fantezii ale ei de a găsi pe cineva căruia să-i pese de ea, care să o respecte ca persoană poate că nu erau atât de imposibile cum păruseră a fi.

CAPITOLUL 20

Abia se făcuse dimineață, când Irial intră la Pins and Needles, urmărindu-i pe muritorii de afară cu un nou interes. Leslie avea să-i dea destul din calitatea ei de muritoare, iar asta însemna mai mult decât ar fi fost el în stare să acumuleze hrănindu-se pe seama lor, ca să fie din ce în ce mai puternic. Asta funcționase pentru câteva dintre zânele-ciulin, funcționase în cazul lui Jenny Greenteeth și al surorilor ei. El nu putea să-și piardă puterile. El nu putea permite ca zânele lui să-și piardă puterile și să fie ucise de muritori. Asta nu era o opțiune. El o va avea pe muritoarea lui, se va hrăni – prin intermediul ei –, ca să-și poată hrăni curtea. Dacă ar fi fost destul de puternici, el și muritoarea lui ar fi putut supraviețui. Dacă ea nu era atât de puternică așa cum crezuse el, avea să moară sau să înnebunească, iar el s-ar fi stins de foame, ar fi dispărut sau, mai rău, ar fi contribuit la sfârșitul propriei sale curți.

„Dar ea este o muritoare puternică." El spera ca amândoi să supraviețuiască. Lui nu-i păsase niciodată de vreun muritor; cu excepția câtorva, numai pe jumătate

zâne, precum Rabbit, care într-adevăr contau pentru el – dar nu muritori adevărați.

– Iri! Chipul lui Rabbit fu luminat de o inexplicabilă bucurie pe care părea să o simtă ori de câte ori îl vizita Irial.

– Iepurașule![1]

Rabbit se încruntă.

– Ei, prietene, trebuie să încetezi să mă strigi așa. Ani și Tish sunt pe aici pe undeva. Știi și tu cum sunt ele.

– Știu. Irial rânji. Nu-l putea vedea pe Rabbit ca pe un adult, deși dovada era în fața lui. Ce mai fac cățelușele?

– Îmi dau destulă bătaie de cap.

– Ți-am spus eu. Totul e în sângele lor. Irial scoase cartea pe care o adusese cu el. Gabriel le transmite cele mai bune urări.

– Are el ceva ce se poate numi bun? Ar fi fost frumos dacă fetele ar fi moștenit așa ceva de la el. Rabbit luă cartea, o deschise și o răsfoi, tot atât de pasionat ca și prima dată când Irial îi dăruise niște imagini cu zânele cele mai singuratice. Simbolurile și schițele neprelucrate erau originea tatuajelor care i-ar fi legat pe muritori de Curtea Întunericului. Rabbit ar fi refăcut aceste tatuaje așa cum zânele nu ar fi reușit, imortalizând defectele și frumusețea până ce acestea ar fi prins viață pe pagină, apoi căutându-i pe muritorii care le-ar fi putut purta. Era o artă care te umplea de neliniște – o artă despre care nici unul dintre ei nu vorbea.

Apoi, Ani și Tish dădură buzna în cameră, parcă schelălăind în felul acela mereu exagerat:

– Iri!

– Ce mai face tata?

– A trimis ceva? A fost pe aici.

– A cunoscut-o pe Leslie.

– Rabbit nu mă mai lasă să merg prin cartier.

– Le-ai văzut pe noile regine? Noi o cunoaştem pe una dintre ele, pe Regina Verii.

– Nu o cunoaştem. Am întâlnit-o doar. E o diferenţă.

– Ba nu.

– Lăsaţi-l pe Irial să spună ceva. Rabbit oftă. Poate că se încruntase puţin, dar le purta fetelor de grijă aşa cum tatăl lor nu ar fi făcut-o niciodată. Cei doar pe jumătate zâne erau într-un mod aparte mult prea gingaşi ca să poată trăi la Curtea Întunericului, prea muritori, dar Înalta Curte le-ar fi distrus spiritul, le-ar fi împiedicat pasiunile înnăscute cu tot felul de restricţii nefireşti. Curtea lui Sorcha îi lua pe cei care aveau darul Vederii şi pe toţi cei pe jumătate zâne – neştiuţi de Curtea Iernii şi de Curtea Verii –, dar Curtea Întunericului încerca să-şi ţină progeniturile muritoare în afara acestui regat rigid. Rabbit răsplătise această discreţie având grijă de alte asemenea creaturi – jumătate zâne, jumătate muritori – pe care le găsise Irial.

– Am aici câteva fleacuri de la Câinii de Vânătoare. Irial le întinse geanta. Iar una dintre rudele lui Jenny a trimis aceste haine pe care vi le doreaţi.

Fetele înhăţară geanta şi fugiră.

– Bestii obositoare. Rabbit îşi trecu o mână peste faţă, apoi strigă: Nu vreau să aud de nici un club în seara asta, mă auziţi?

– Promitem, ţipă Tish de undeva din spate.

Ani intră din nou în fugă. Rânjind nebuneşte, alunecă oprindu-se la câţiva milimetri de Irial.

– Îţi place Leslie? Pot să jur că da. E foarte sexy. Vorbele ei se rostogoleau una după alta. Apoi, scoase limba la Rabbit. Atunci, vom merge mâine la club. Promiţi?

În timp ce Rabbit îşi acoperi ochii cu o mână, Irial se trezi că se oferă el:

– Le voi duce eu.

Rabbit îi făcu semn lui Ani să plece. Apoi, întoarse plăcuţa de pe uşă, cu partea pe care scria „ÎNCHIS".

– Acum, hai să încercăm!

Camera era exact aşa cum fusese întotdeauna, imaculată şi neschimbată. Rabbit se maturizase şi el, nu tot atât de repede ca muritorii, însă acum arăta mai mult ca un bărbat de peste douăzeci de ani decât ca un adolescent. Făcu un semn spre scaunul negru pe care de obicei stăteau clienţii lui.

– Ţi-e bine?

Irial strânse puţin braţul lui Rabbit şi recunoscu:

– Sunt obosit.

După ce-i înmână lui Rabbit corzile pe care i le trimisese Gabriel, Irial se aşeză pe scaun şi-şi întinse picioarele.

– Am auzit de Guin. Rabbit scoase trei ace şi tot atâtea fiole.

– Gabriel conduce patrula Câinilor de Vânătoare; ei încă se cred imuni. Zânele-muză[1] trebuie să rămână ascunse.

Irial se lăsă pe spate în scaunul pentru tatuaje şi închise ochii în vreme ce Rabbit îl lega cu corzi. El se pomenea

întotdeauna vorbind deschis cu Rabbit. Într-o lume plină de intrigi înşelătoare, existau foarte puţini oameni în care Irial putea avea încredere fără nici o reţinere. Rabbit moştenise aceeaşi loialitate de care dădea dovadă şi tatăl lui, dar, în acelaşi timp, şi acel simţ al muritorilor de a privi lucrurile în ansamblu, de a prefera discuţiile, şi nu lupta.

– Cred că schimbul de cerneală va ajuta. Rabbit ridică mâneca lui Irial. O să te doară.

– Mă va durea pe mine sau pe fată? Irial deschise ochii pentru o clipă. Am văzut-o pe ea, pe muritoare.

– Pe tine. Leslie doar va simţi tatuajul. Aşa cred. S-a descurcat bine cu conturul pe care i l-am făcut. Lacrimile şi sângele zânelor de la Curtea Întunericului sunt o combinaţie mult mai potrivită pentru o muritoare. Emoţiile ei vor fi schimbătoare, dispărând deja. Totuşi, rezistă destul de bine. Sângele tău va fi mai greu de suportat pentru ea... Irial nu-l mai asculta. Rabbit ridică flaconul de sticlă cafenie care conţinea cerneala aceea ciudată pe care el o pregătise pentru schimburi. Nu sunt prea sigur cum va reacţiona din moment ce ea eşti de fapt tu. E o fată bună.

– Voi avea grijă de ea, promise Irial. Ea urma să fie legată de el, dar el avea să se asigure că fata va avea parte de cele mai bune atenţii, că se va simţi satisfăcută. El ar putea face asta.

Rabbit legă încă un cordon în jurul braţului lui Irial, pentru a vedea unde era vena. Spre deosebire de corzile care-l legau de scaun, acest cordon era un lucru simplu: o bandă din cauciuc precum cele din spitalele muritorilor.

– Totul va fi bine. Irial îşi verifică legăturile, apoi făcu un semn de aprobare spre Rabbit. Existau puţine creaturi în prezenţa cărora ar fi avut încredere să se lase legat.

Tăcut, Rabbit localiză vena lui Irial în interiorul articulaţiei cotului.

– E mai puternică decât crezi tu, altfel nu m-ar fi ales pe mine.

Rabbit introduse un tub gros, gol pe dinăuntru, în braţul lui Irial.

– Eşti gata?

– Da. Abia dacă simţise o pişcătură, nici măcar pe departe atât de dureroasă pe cât se temuse el.

Apoi, Rabbit adăugă micul filtru, numai cât să acopere gura tubului.

Spatele lui Irial se arcui, ochii i se rostogoliră în orbite. „Asta mă va face mai puternic. Îmi va hrăni curtenii. Îi va proteja." Dar extracţia de sânge şi de esenţă era groaznică, de coşmar, ca şi cum lamele minuscule ar fi fost înfipte peste tot în interiorul corpului său, sfâşiindu-i şi smulgân - du-i bucăţi de carne din anumite părţi în care obiectele ascuţite nu ar fi trebuit să fie introduse niciodată.

– Ţine-le pe căţeluşe departe de mine, bolborosi el, simţind cum vederea i se înceţoşează. „Am nevoie". Stomacul lui Irial se strânse. Plămânii lui se contractară, ca şi cum tot aerul pe care-l respirase vreodată ar fi fost aspirat din el într-o clipă.

– Irial? Vocea lui Ani se auzi la intrare. Destul de departe ca el să nu ajungă la ea, şi totuşi prea aproape.

Mâinile lui se crispară.

– Rab...

– Ani, pleacă! Rabbit păși în fața lui Irial, ca să nu o lase să-l vadă.

– O să treacă, Iri. Trece întotdeauna. Spune-i, Rabbit, spune-i că va fi bine. Vocea lui Ani se stinse în timp ce fata se îndepărta.

– Are dreptate.

– Foame. Irial își înfipse degetul în scaun până ce pielea de pe el se rupse. Mă distrugi. Curtea mea.

– Nu. Va trece. Când Rabbit scoase tubul, se auzi un pocnet. Odihnește-te acum!

– Hrană. Am nevoie. Cheamă-l pe Gabriel!

– Nu. Nu până ce nu termin tatuajul. Nimic până atunci. Altfel nu va folosi la nimic.

Apoi, Rabbit plecă încuind ușa în urma lui, lăsându-l pe Irial incapabil să se miște din scaun.

Capitolul 21

Temându-se puțin că noaptea trecută fusese doar un vis, Leslie se uită pe fereastră. „El este încă aici." Niall făcea un fel de exerciții de întindere în curtea depoului. Asta însemna ori că era treaz de ceva vreme și se plictisise, ori că își urma întocmai rutina zilnică. El se dezbrăcase de cămașă, iar în lumina zilei, rețeaua cicatricilor care-i acopereau trunchiul era greu de privit. Linii albe și subțiri se întâlneau pentru a deveni mai groase pe alocuri, semne neregulate, mai proeminente, ca și cum ceva îi sfâșiase pielea cu ghearele. Văzând toate aceste cicatrici și mărimea lor, Leslie simți că-i vine să plângă pentru el. „Cum de mai este încă în viață?" Și totuși era viu. Era un supraviețuitor, și asta îl făcea cu atât mai frumos.

Încercând să facă zgomot cât mai puțin, Leslie deschise ușa.

– Hei!

El se opri în timpul unei extensii, rămânând atât de nemișcat că părea înghețat, ca și cum ar fi fost sculptat într-o piatră rară și întunecată. Doar vocea lui dovedea că era o ființă vie.

– Vrei să te duc la școală?

– Nu. Clătină din cap în timp ce se îndrepta spre el. Până atunci, ea nu luase nici o hotărâre, dar, privindu-l – știind că orice ar fi urmat să se întâmple ar fi putut însemna că relația lor avea să se schimbe, iar ei nu ar mai fi fost așa cum erau acum –, înțelese că nu avea rost să piardă ziua în mod necugetat. Să-și petreacă ziua la Bishop O.C... pur și simplu, nu avea nici un sens pentru ea.

– Ce faci astăzi? întrebă ea când ajunse aproape de el. Fără să se gândească, fata ridică mâna și-și lăsă vârfurile degetelor să atingă ușor cicatricile de pe pieptul lui, de parcă ar fi urmărit o hartă a haosului, linii care se intersectau, urme care brăzdau pielea ramificându-se în cute și valuri.

El încă nu făcuse nici o mișcare, rămânând tot atât de calm ca atunci când o văzuse venind spre el.

– Vrei să facem o baie în râul rece?

Se apropie de el încă puțin.

– Nu.

El înghiți.

– Dacă voi continua să-ți sugerez și alte lucruri, vei spune în continuare nu?

– Poate. Zâmbi, simțindu-se curajoasă, încrezătoare alături de el, într-un fel în care nu se simțise alături de nimeni, de mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască. Tu nu ai vrea?

– Da. Nu. Poate. Îi zâmbi cam nesigur. Aproape că uitasem ce bine m-am distrat în timpul dansului, sentimentul acela de a vrea și de a nu putea să ai.

– E în regulă dacă o să conduc eu? Se înroși de-a binelea când puse această întrebare. Nu era câtuși de puțin inocentă, dar el o făcea să se simtă ca și cum asta avea importanță, ca și cum ei doi aveau importanță.

– Aș prefera să o faci, mi-ar plăcea chiar. El își drese glasul. Nu chiar să ajung să alerg după tine...

– Șșșt!

– În regulă. El o privi cu interes. Încă nu făcuse nici o mișcare, picioarele și mâinile lui fiind în exact aceeași poziție în care erau atunci când ea se apropiase. Era bizar.

– Mergi la vreo școală militară sau ceva de genul ăsta? întrebă ea înainte să se mai poată abține. „Ce întrebare idioată!“

Dar el nu râdea de ea și nici nu se purta ca și cum ea ar fi stricat toată vraja. Răspunse foarte serios:

– Nu așa cum crezi tu, dar a trebuit să învăț o serie de lucruri, pentru că tatăl lui Keenan mi-a cerut să o fac. Antrenamentul... E bine să știi cum să te aperi și singur, cum să te protejezi pe tine și pe cei la care ții.

– Oh!

– Aș putea să te învăț și pe tine câteva scheme de autoapărare. Asta nu înseamnă – și spunând aceste cuvinte, îi susținu privirea – că vei putea fi întotdeauna în siguranță. Sunt situații în care nici un fel de antrenament nu ar putea opri ceea ce alții ar avea intenția să-ți facă.

– Atunci de ce... Lăsă întrebarea neterminată.

– Pentru că mă ajută să pot dormi noaptea, pentru că mă ajută să mă concentrez, pentru că uneori îmi place să recunosc că poate, dacă aș fi din nou în pericol, asta mi-ar fi de folos. O sărută pe frunte. Și, câteodată, pentru că mă determină să sper că asta mă va face destul de puternic ca

să fiu iubit și ca să o pot proteja pe cea pe care aș încerca să o iubesc.

– Oh! Ea rămase din nou fără cuvinte.

Niall făcu câțiva pași înapoi.

– Dar tu aveai de gând să conduci acest dans, așa că voi încerca să te conving de... după ce te-aș întreba dacă am putea să ne oprim la mansardă, ca să fac o baie.

Și, iată, așa îi liniști el temerile și-i reduse încordarea până la stadiul acela confortabil, până la senzația aceea efervescentă de care se bucuraseră amândoi înainte ca el să înceapă a vorbi despre violență și dragoste.

O oră mai târziu, Leslie mergea pe străzile din Huntsdale împreună cu Niall – sigură că, imediat ce avea să se îndepărteze de el, legătura lor aproape ireală avea să se rupă. Plimbarea de acum era atât de diferită de plimbarea lor din noaptea precedentă când se opriseră să se sărute pe sub bolți și prin cotloane întunecoase.

La un moment dat, el făcu un semn spre o clădire veche și impunătoare care se ridica în fața lor.

– Am ajuns.

Se aflau la marginea unui mic parc care ei i se părea interzis, ca și cum aerul din fața ei căpătase formă și ridicase o baricadă în jurul vegetației de acolo. Copaci de toate soiurile erau înfloriți într-o bogăție de miresme și culori diferite. Totuși, iarba era călcată în picioare, îngălbenită, ca și cum acolo ar fi avut loc un concert sau s-ar fi ținut vreun târg. Parcul era, de asemenea, curat; nu se vedeau deloc resturi sau gunoaie. În afară de asta, în parc

nu era nimeni, nu se vedea nici măcar vreun vagabond întins pe una dintre băncile acelea ciudate, din lemn, care erau împrăștiate prin tot parcul. Sculpturi vechi, din piatră sclipeau de parcă se aflau într-un muzeu, iar apa din fântână țâșnea și apoi cădea în valuri, de parcă o melodie i-ar fi dirijat revărsarea. Leslie se uită mirată la toate aceste lucruri din parcul acela straniu și ispititor întrebându-se cum de ceva atât de frumos putea exista în acel loc și, pe deasupra, nu era nici folosit.

– Putem merge acolo?

– În parc? Niall se uită mai întâi la ea, apoi la parcul pe care ea îl privea ca vrăjită. Cred că da.

– Nu e proprietatea nimănui? Ea urmărea cum curgerea apei strălucea ca o fată care se unduia în ritmurile unui dans pe care ar fi trebuit să și-l amintească, pe care castanietele ei îl știuseră odată.

Acolo este o fată. Femeia dansa cu mâinile ridicate deasupra capului, cu fața spre cer, ca și cum ar fi vorbit cu soarele sau cu luna. Leslie se apropie, aplecându-se prin aerul greu care părea să-i împiedice trecerea, care o oprea, ca să nu ajungă până la fântână. Fără să caute din ochi vreun mijloc de transport sau vreun alt motiv plauzibil pentru care i-ar fi fost oprită înaintarea, Leslie se îndreptă spre parc. Se opri prinsă între dorința de a intra și teamă, nefiind sigură că simțea într-adevăr dorință sau teamă.

– Leslie? Mai ești cu mine? Niall o prinse de mână, oprind-o să intre în parc.

Ea clipi. Imaginea fetei care dansa dispăru. Statuile păreau acum șterse și nici nu mai erau atât de multe cum i

se păruse la început. La fel și copacii care erau în floare: nici măcar nu erau atât de mulți copaci cum crezuse. În schimb, erau în parc oameni pe care, fără să înțeleagă de ce, nu-i văzuse până acum: fete dintre care multe păreau să îi urmărească pe ea și pe Niall, umblând prin parc în grupuri mici, chicotind și vorbind cu băieții care stăteau chiar în locurile în care ei i se păruse că erau doar copaci.

– Nu mai înțeleg nimic, Niall. Leslie simți cum panica începe să o cuprindă, dar era un sentiment aproape ireal – mai mult un freamăt al unei emoții care o cuprinse și apoi dispăru înainte să se materializeze. Mă simt de parcă... Nici nu mai știu ce simt în ultima vreme. Nu vreau să mă sperii și nici nu pot fi mânioasă tot timpul. Și, când simt toate astea, parcă nu ar fi sentimentele mele. Văd lucruri care nu sunt normale – oameni cu spini pe față, tatuaje care se mișcă, văd coarne. Văd întruna lucruri care nu sunt reale. Ar trebui să-mi fie frică. În schimb, mă uit în altă parte. Ceva nu e în regulă cu mine.

El nu-i făcu nici un fel de promisiuni deșarte cum că totul va fi bine sau că ea doar își imagina toate acele lucruri, în schimb, părea mâhnit, făcând-o să creadă că știa ceva mai multe decât ea.

„Ceea ce ar trebui să mă supere."

Încercă să-și adune puterile, dar instabilitatea ei emoțională crescuse și devenise atât de pronunțată încât se simțea ca un vizitator în propriul ei corp. Calmă, ca și cum întrebarea nu ar fi avut nici o importanță, fata întrebă:

– Tu știi ce-i în neregulă cu mine?

– Nu. Nu chiar. Șovăi. Știu că un individ îngrozitor e interesat de tine.

– Asta ar trebui să mă înspăimânte. Ea încuviință din cap, tot liniștită, tot neînfricată. În schimb, lui îi era frică. Simt la tine un gust de frică, gelozie și – își închise ochii pentru o clipă, savurând un firicel de emoție pe care aproape că ar fi putut-o întinde pe limbă – tristețe. Deschise apoi ochii. De ce știu aceste lucruri, Niall?

Tulburarea îl copleși, iar ea gustă și asta. Dacă aceste emoții ar fi fost reale, el nu ar fi știut mai mult decât ea în legătură cu noua ei abilitate.

– Tu poți...

– Să-ți gust sentimentele. Ea îl privi, îl simți cum se străduiește să rămână calm, ca și cum emoțiile lui ar fi fost aranjate în anumite cutii pe care ea nu le-ar fi putut deschide. Frânturi de arome – cicoare și miere, sare și scorțișoară, mentă și lămâiță – alunecau pe lângă ea ca niște umbre.

– E o selecție ciudată de cuvinte. El aștepta, nu tocmai o întrebare, dar ceva destul de asemănător.

Așa că ea îi spuse mai multe despre lucrurile pe care începuse să le simtă.

– Există momente când izbucnesc toate și momente când nu simt nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care le simt și pe care-mi dau seama că nu le pot explica. Asta ar trebui să mă îngrozească. Ar fi trebuit să mă determine să vorbesc cu cineva. Dar nu am fost în stare să o fac... până acum.

– Știi cumva când a început? Era îngrijorat. Limba ei era grea sub apăsarea unei arome persistente, ca de lămâie,

și realiză că îngrijorarea era sentimentul care venea împreună cu acea aromă.

– Nu sunt sigură, nu chiar... Încercă să se concentreze. Cuvintele îi veneau unul după altul, amestecându-se – „restaurantul, tatuajul, The Rath, muzeul, când, de ce“ –, dar, când încercă să vorbească, toate cuvintele dispăruseră.

– Irial! spuse Niall.

Furia lui sărată și gelozia cu gust de scorțișoară o năpădiră din nou până ce gâtul începu să îi ardă din cauza lor. Deschise gura simțind că nu mai are aer, aproape să se sufoce. Dar, imediat ce se gândi la Irial, totul se potoli. Se simțea din nou calmă. Aromele de pe limba ei dispărură.

Niall o luă și o duse în grabă peste drum, în clădirea cea veche.

– Ne vom petrece restul zilei împreună. El nu va veni aici. La noapte, vom sta de vorbă cu Aislinn și cu Keenan. După aceea, vei fi în siguranță. Putem face asta?

Neliniștea lui se extinse până în sufletul ei, copleșind-o, apoi alunecă ușor ca și cum ar fi găsit un tunel prin care să se scurgă. În locul acestei senzații, fata percepu liniște. Își simțea corpul la fel de moale ca atunci când se afla în scaunul lui Rabbit. „Nu e nevoie să vorbim despre asta.“ Ridică din umeri. Nu aveam oricum încă nici un plan, nu-i așa? Ieșim împreună, serviciu, întâlnirea cu Rabbit, apoi iar ieșim împreună? Desigur.

– Atunci, mai sunt doar câteva ore și va fi totul bine. O luă de mână și începu să urce pe niște scări de piatră în spirală.

– Nu sunt lifturi aici? Ea se uită în jur. Exteriorul clădirii era mai degrabă greu de descris, vechi și năruit, ca majoritatea clădirilor din Huntsdale, dar interiorul era minunat. Ca și la The Rath, obsidianul marmura și lemnul păreau a înlocui ceea ce se fabrica de obicei din metal.

– Nu e permis nimic din oțel aici, spuse el tulburat.

Ea îl urmă până ce el se opri în fața unei uși care era mult prea frumoasă ca să fie expusă trecătorilor obișnuiți. Pietre – și nu pietre prețioase șlefuite, ci pietre brute, naturale – erau încastrate în lemn pentru a crea un mozaic. Se întinse și-și plimbă mâna de-a lungul încrustațiilor de pe ușă, fără să le atingă.

– E splendidă.

Niall deschise ușa din mozaic. Interiorul camerei nu era mai puțin fermecător. Plante înalte, luxuriante dominau încăperea. Păsări nenumărate coborau prin aer, făcându-și cuiburile prin ungherele coloanelor înalte care susțineau tavanul acoperit cu viță-de-vie.

– Fii bine-venită în casa noastră, Leslie! spuse el.

Cuvintele păreau ciudat de formale, lansând avertismente că acesta nu era locul potrivit pentru ea, că ar fi fost mai înțelept din partea ei să fugă. Dar Leslie putea încă să simtă emoțiile lui Niall – el era fericit, onorat – și, printre toate aceste sentimente, mai simțea o fâșie subțire de dragoste adevărată pentru ea. Așa că păși mai departe în cameră, trăgând în piept mireasma dulce a florilor de vară care înfloreau undeva în mansardă.

– Vreau să te simți ca acasă cât timp fac eu baie. Niall făcu un semn spre un fotoliu peste măsură de pufos. Apoi,

voi prepara un mic dejun pentru amândoi. Vom sta aici. O să vedem noi ce-i de făcut.

Ea se gândi să-i răspundă, dar el părea că vorbește mai mult cu sine însuși decât cu ea. Fata se așeză în fotoliul confortabil, urmărind dansul păsărilor în aer, deasupra capetelor lor. „Cu Niall sau cu Irial, acesta e locul în care ar trebui să mă aflu." Nu era prea sigură de ce, dar pentru ea era destul de clar. Cu fiecare zi care trecea, sentimentele ei deveneau tot mai anormale, și emoțiile altora deveneau din ce în ce mai ușor de identificat pentru ea. Auzise scuzele pe care le folosise ca să inventeze tot felul de motive pentru schimbările pe care le simțea – și știa că erau niște minciuni, că se mințea singură. Putea să vadă totul acum cu o claritate distinctă. Ceva, aceeași sursă a transformării sale, o împiedica să se gândească prea mult la cauzele schimbării pe care o suferise; acest lucru îi era cumva interzis. „Dar de ce să-și facă griji?" Orice ar fi însemnat această schimbare o făcea să se simtă bine, mult mai bine, cum nu se mai simțise de foarte mult timp. Așa că închise ochii și se bucură de acea stare letargică în care căzuse în timpul conversației cu Niall.

Capitolul 22

Își petrecură ziua împreună jucând jocuri video, vorbind și mulțumindu-se să fie aproape unul de celălalt. Până la ora la care Leslie trebuia să plece la lucru, reuși să ignore complet toate grijile și avertismentele pe care parcă le auzea în șoaptă. Pur și simplu, nu simțea acele lucruri. El era îngrijorat – ea putea gusta asta –, dar ea se simțea bine.

Niall o lăsă la ușa de la Verlaine's amintindu-i iarăși să nu plece nicăieri cu Irial sau cu vreun alt străin.

– Sigur. Fata îl sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu?

– Nu cred că ar trebui să mergi nicăieri singură. Mai bine te aștept și te duc eu la salonul lui Rabbit, apoi te-aș putea duce la Crow's Nest.

– Nu. Le-aș putea suna pe Ani, pe Tish sau pe Rabbit să vină să ne întâlnim sau aș putea lua un taxi. Ea îi dărui încă un zâmbet liniștitor înainte de a intra în restaurant.

Ziua de lucru trecu ca prin ceață. Avură destui clienți ca să rămână cu o sumă frumușică pe care să o adauge la banii pe care-i avea deja în geantă. Când își termină tura, încasă banii și se îndreptă spre Pins and Needles. Oscilând între dorința de a-și termina tatuajul și dorința de a respecta promisiunea făcută lui Niall de a-l vedea – din nou –

mai târziu, aproape că o apucă amețeala. Totul era mult mai bine acum, așa cum nu mai fusese de foarte mult timp.

Atunci când intră pe ușa magazinului de tatuaje, toate ușile încăperilor care se învecinau cu sala de așteptare, în afară de una, erau deja închise. Din camera cu ușa deschisă se auzi vocea lui Rabbit:

– Magazinul e închis.

– Eu sunt! Fata intră înăuntru.

Rabbit stătea pe scăunelul lui. Chipul lui avea o expresie precautã.

– Încă ai putea să te răzgândești. Am putea face altceva cu...

– Să schimb designul când tatuajul e pe jumătate terminat? Îl privi furioasă. Asta e o prostie. Sincer, Rabbit, arta ta e minunată. Nu te-am crezut niciodată atât de nesigur.

– Nu e vorba despre asta...

– Despre ce-i vorba atunci?

– Vreau doar să fii fericită, Les. Se trase de barbișon, părând mult mai nervos decât îl văzuse ea vreodată.

– Atunci finalizează tatuajul meu, spuse ea ușurel. Se dezbrăcă de bluză. Haide! Am mai vorbit deja despre asta.

Având pe chip o expresie de nepătruns, el îi arătă scaunul.

– Tu ai ales asta. Vei fi în regulă... Eu îmi doresc să fii în regulă.

Surâzătoare, ea se așeză pe scaun, din nou cu spatele la el.

– Și voi fi. Voi avea cea mai drăguță, cea mai perfectă operă de artă pe pielea mea – alegerea mea, pielea mea. Cum aș putea să nu fiu în regulă?

Rabbit nu răspunse, dar el era deseori tăcut în timp ce era ocupat cu pregătirea celor necesare. Această procedură era meticuloasă. O făcea să se simtă bine, știind că el era preocupat de siguranța clienților lui. Nu toți specialiștii în tatuaje erau atât de conștiincioși.

Ea mai aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe Rabbit cum deschidea o sticluță ciudată.

– Ce-i aia?

– Cerneala ta. El nu o privi.

Fata se holbă la sticla cafenie: pentru o clipă, ar fi putut jura că văzuse niște firișoare de fum negru care dansau ca niște mici flăcărui aproape de gura sticlei.

– E minunată, parcă ar avea niște umbre îmbuteliate.

– Așa e. O privi scurt, chipul lui fiind mai inexpresiv ca niciodată. Dacă nu aș fi atât de legat de umbre, nu aș face asta acum.

– Ce? Tatuaje?

El ridică sticla și o aplecă ușor deasupra unor căpăcele. Câteva dintre acele căpăcele aveau deja pe fund un lichid transparent. În lumina aceea slabă, părea că cerneala se separa în diferite nuanțe de întuneric în timp ce Rabbit turna câte puțin în fiecare căpăcel.

„Minuscule lacrimi negre, precum conținutul unei cupe cufundate în abis. Ea clătină din cap. Prea multe evenimente stranii făcându-mă să mă gândesc la lucruri stranii." Ea întrebă:

– Este în acele capace un alt lichid care schimbă culorile? Ca și cum ar fi două tipuri de cerneală amestecate?

– Amestecul lor este ceea ce-mi trebuie mie pentru tatuajul tău. Întoarce-te! Rabbit îi făcu semn să se uite în altă parte.

Ea îl ascultă, mişcându-şi corpul până ce ajunse cu spatele la el. Îi şterse pielea, iar ea închise ochii, aşteptând.

Imediat, maşina începu să bâzâie, iar acele erau pe pielea ei. Abia perforau suprafaţa pielii, dar acea înţepătură uşoară schimba totul. Lumea se înceţoşă, şi percepţiile ei se ascuţiră; culori înfloriră în spatele pleoapelor care-i acopereau ochii închişi. Întunericul crescu şi se ramifică într-o mie de nuanţe de lumină, şi fiecare nuanţă în parte era o emoţie, un sentiment pe care ea îl putea gusta şi aprecia. Acele emoţii ar fi făcut-o să trăiască, i-ar fi făcut pe toţi atât de puternici.

„Hrăneşte-ne, salvează-ne, corpul în schimbul sufletului." Gândurile ei erau amestecate cu valuri de senzaţii care mai întâi tremurau în ea şi apoi se îndepărtau, ca nişte vagi impresii rămase în urma unui vis întrerupt, după ce te trezeşti. Îşi pierdu răsuflarea în urma lor, mintea ei luptându-se să ţină emoţiile pe loc, ca să le poată identifica. Acestea nu erau doar emoţiile ei: simţea chinurile unor străini de afară, din stradă – un adevărat montaj de spaime şi griji, dorinţe carnale şi furii. Apoi, o copleşiră tot felul de pofte, prea stranii ca să şi le poată imagina.

Dar, aproape imediat ce o atingea, fiecare sentiment dispărea cu iuţeală, şerpuind în jurul unei corzi care le dirija undeva în afara corpului ei, în întunericul umbrelor, în abisul din care fusese colectată cerneala pe care o avea acum în piele.

*

Irial alunecase într-un somn agitat. O simţea pe ea – pe Leslie a lui – cum se lipea din ce în ce mai mult de el, cu fiecare atingere a acelor lui Rabbit care o legau de el, făcând-o a lui, mult mai a lui decât oricare alta dintre zânele curţii sale, mai mult decât fusese vreodată cineva.

Şi părea că acele lui Rabbit perforau inima lui Irial, plămânii, ochii. Ea era în sângele lui tot atât de sigur cum sângele lui era în pielea ei. Îi simţea gingăşia, compasiunea, puterea, dorinţa de a fi iubită. Simţea vulnerabilităţile şi speranţele ei şi îşi dorea să o mângâie şi să o iubească. Era categoric ceva complet nepotrivit pentru regele Curţii Întunericului să simtă asemenea emoţii suave. „Dacă aş fi ştiut asta, aş mai fi făcut schimbul?"

El voia să se asigure că nu, dar permisese să i se facă ceva mult mai rău, ca să le ţină pe zânele lui în siguranţă.

În coşmarurile lui, ea era fata pe care el o ducea în braţe, pe stradă, Leslie a lui, cu sângele curgându-i din răni făcute de nişte bărbaţi ale căror feţe începeau treptat să devină vizibile. Nu era sigur ce era real şi ce era denaturat din cauza fricii. Ea avea totuşi să-i spună. El avea să-i străbată amintirile pe măsură ce ar fi devenit mai apropiaţi. Avea să o consoleze şi avea să-i omoare pe bărbaţii care o răniseră.

Ea urma să-l facă mai puternic, urma să-l hrănească alimentându-l cu emoţiile omeneşti la care el nu ar fi avut acces fără ea. Iar el avea să înveţe cum să ascundă cât de mult însemna dintr-odată fata asta pentru el, cât de dezgustător de muritor se simţea. „Ce mi-ai făcut, Leslie?"

Începu să râdă când pricepu care erau noile lui slăbiciuni: devenind destul de puternic ca să-i conducă, în același timp, el aparținea acum mult mai puțin decât aparținuse vreodată Curții Întunericului.

„Ce-am făcut?"

În timp ce Leslie ședea acolo – cu ochii închiși, așteptând –, auzi din nou râsul acela, dar, de data asta, nu o deranja să-l audă. O făcea să se simtă bine, chiar îi plăcea. Zâmbi:

– E un râs plăcut.

– Stai nemișcată! îi reaminti Rabbit.

Apoi, el se apucă din nou de treabă, zgomotul mașinii auzindu-se mai tare, ca și cum auzul ei s-ar fi schimbat. Fata oftă și, pentru o clipă, aproape că putu să vadă ochii negri care erau acum gravați în pielea ei – doar că acei ochi păreau că o privesc din partea cealaltă a camerei, chiar destul de aproape, astfel că ea se întrebă dacă i-ar vedea când și-ar deschide ochii.

Băgă de seamă că zgomotul se oprise, dar nu reușea să deschidă ochii în timp ce Rabbit îi curăța din nou spatele.

„Dormi acum!" Era doar o șoaptă, dar fata era sigură că o persoană în carne și oase era cea care-i vorbea, și nu Rabbit.

„Cine?"

Iar el îi răspunse, vocea aceea imaginară. „Tu știi cine sunt, Leslie. S-ar putea să nu-ți prea placă răspunsul, dar mă cunoști, iubito."

În spatele ei, auzi cum Rabbit rupea ambalajul pachetului cu pansamente și simți apoi o presiune în momentul în care tamponul era pus peste tatuajul ei.

– Odihnește-te pentru câteva minute, Leslie, îi șopti Rabbit în timp ce o ajuta să se ridice, ducând-o din nou spre scaunul înclinat acum ca un pat. Mă întorc imediat.

„Ascultă-l pe Iepuraș! Trebuie să mă trezesc, iar tu nu vrei să fii trează pentru asta. Ai încredere în mine, iubito! Vreau să fii în siguranță!"

– Să ascult pe cine?

– Ești puternică, Leslie. Doar adu-ți aminte de asta! Ești mai puternică decât crezi, îi spuse Rabbit în vreme ce o învelea cu o pătură. Mă întorc în câteva minute. Doar odihnește-te!

Ea nu prea avu de ales: se simțea dintr-odată mult mai sfârșită decât se simțise vreodată.

– Doar pentru câteva minute. Mai târziu, trebuie să ies în oraș să dansez.

CAPITOLUL 23

Irial se trezi având pe buze un strigăt abia format. Era dezlegat, dar stătea tot pe scaunul lui Rabbit. Dungi roșii îi străbăteau brațele și picioarele. O vânătaie i se lățea pe braț, acolo unde fusese băgat tubul. Încercă să se ridice, mișcarea provocându-i dureri insuportabile care-i străbătură tot corpul.

Ani își lipi buzele de ale lui sorbindu-i strigătul și pe cele care urmară.

Când se ridică – având buzele roșii de sânge, pupilele dilatate și obrajii arzând –, rămase cu gura deschisă, uitându-se la ea. Cei doar pe jumătate zâne nu trebuiau, nu puteau să se hrănească prin intermediul zânelor. Sângele muritorilor depășea cu mult atributele zânelor. Printre atributele care rămăseseră neschimbate nu se numărase niciodată acesta.

„Mai multe probleme."

– Cum? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Ani, nu poți rămâne aici dacă simți nevoia să...

– Să mă hrănesc? insinuă ea cu un zâmbet care era identic cu al lui Gabriel, hain și crud.

– Da, să te hrănești, ca și tatăl tău. Nu-i de mirare că Rabbit are atâta bătaie de cap cu voi. Irial se concentră ca să-și păstreze gândurile limpezi, ca să nu încerce să o urmărească pe Leslie, ca să lămurească mai întâi incidentul cu Ani. „Leslie nu e încă pregătită să-mi vorbească. Nu aici. Nu când eu sunt atât de slăbit."

– Durerea ta e la fel ca o porție mare de înghețată cu fructe și frișcă. Știai asta? Ani își linse buzele. Cireșe. Foarte dulce.

– Dar Tish? Îmbrăcă bluza pe care i-o dăduse Ani.

„Datoria întâi de toate. Apoi, Leslie." Într-un fel, ea nu mai părea a fi una dintre obligațiile sale.

– Nu. Doar eu. Ani se aplecă mai mult spre el. Aș putea să mai gust puțin?

Ea îl mușcă de bărbie, extrăgând sângele cu caninii ei ascuțiți.

El oftă și o împinse. „Nici un fel de violență în disciplinarea fiicei lui Gabriel."

– Pot să-i hrănesc pe muritori fără nici un schimb de cerneală. Nici un fel de transfer. Doar eu. Suspină visătoare. Dacă s-ar scurge, ar fi ca și cum ai bea curcubeie. Curcubeie. Mari și dulci curcubeie.

– Muritorii?

Ea se apleacă spre el ezitând.

– Dacă găsesc unul puternic, e totul în regulă. Doar că-i aleg pe cei care nu trebuie și se dovedesc a fi complet idioți. Nu e ceva atât de diferit de ceea ce faci tu, nu-i așa? Se lăsă pe neașteptate să cadă lângă el. E în regulă, știi. Leslie. Odihna și tot restul.

– Rabbit! răcni el. Apoi, îi trimise un mesaj mental lui Gabriel. Trebuiau să o ia pe Ani cu ei pentru o vreme.

– Ce-a făcut? Rabbit se rezemă de tocul ușii.

– S-a hrănit.

El dădu o dată din cap.

– Mă întrebam dacă din cauza asta...

– Tu te întrebai? De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai avertizat? Ar fi putut să fie rănită serios, ar fi putut intra în vreun bucluc. Irial se uită mirat la el. Și ar fi putut deveni ceea ce noi trebuie să prevenim... Nu termină ce avea de spus. Ideea că ar fi putut-o găsi pe Ani mai devreme, de a nu fi cu Leslie îi făcu stomacul să se strângă din cauza panicii, senzație pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Soluția la care se gândea era prea neînsemnată, prea târzie, iar el era încântat de ea într-un mod pervers.

Spre deosebire de Irial, Rabbit era calm, precaut, tot ceea ce Irial nu putea simți. Rabbit spuse:

– E sora mea, Iri. Nu aveam de gând să o predau pentru testări, chiar dacă tu ai fi avut un plan care ar fi putut să funcționeze.

Ani șovăi și încercă să treacă pe lângă Rabbit, ca să plece. El o prinse, ridicând-o și ținând-o departe de corpul lui, ca și cum ar fi fost sălbatică, dar privind-o cu aceeași afecțiune pe care o simțise pentru ea încă de când Ani era doar o cățelușă nou-născută.

El schimbă intenționat subiectul:

– Leslie pleacă acum.

Ca să ascundă cât de confuz era în privința sentimentelor pe care le avea pentru Leslie, Irial se concentră asupra lui Ani, care dădea din picioare prin aer și chicotea.

– Ani nu poate rămâne aici, spuse el.

– Știu. Rabbit o sărută pe Ani pe frunte. Ochii lui scânteiară în timp ce adăugă: Tata se va simți îngrozitor în compania ei.

Irial simți apropierea Câinilor de Vânătoare, un val de teroare înțepându-i pielea, dar el îl lăsă să-l învăluie, să-l inunde, ca un balsam mângâietor. Zânele de afară – nu ale lui, ci zânele verii – se dădeau la o parte din calea Câinilor de Vânătoare care tocmai treceau. Se lăsă în voia simțurilor și se hrăni cu groaza pe care le-o stârnise prezența acestora.

– Tăticule! Ani schelălăi strident, dând din nou din picioare.

Câinii rămaseră afară – toți cu excepția lui Gabriel. El îl salută pe Rabbit făcând un semn cu capul.

– Puiule!

Rabbit își întoarse privirea spre tatăl lui, apoi îl privi din nou pe Irial.

– Trebuie să te duci după Leslie acum. Tăticul o să se descurce cu Ani. Rânji apoi, dovadă că era frate cu Ani fiind asemănarea lor izbitoare. De fapt, am să-i aduc și bagajul lui Ani, ca să poată fi gata să plece odată cu haita.

Ignorând expresia plină de panică zăbovită pentru o clipă pe fața lui Gabriel, Irial îi răspunse:

– Nu o lăsa pe Ani să hoinărească în timp ce ești și tu plecat!

După ce Rabbit o scoase de acolo pe Ani, care continua să chicotească, Irial îl puse pe Gabriel la curent cu tot ce se petrecuse.

– Ce-o să mă fac cu ea? Gabriel, Câinele de Vânătoare, cel care călăuzea unele dintre cele mai înspăimântătoare creaturi ce străbăteau pământul în lung și-n lat, părea extrem de speriat. Cum o să... Ea e femelă, Irial. Nu au ele necesități diferite?

– Nu poate fi mai rea decât erai tu când erai mai tânăr. Cere sfatul uneia dintre femelele tale. Irial extrase cât de multă hrană putu din amestecul de panică, emoție și mândrie pe care le simțea Gabriel. Irial avea nevoie să se simtă rezistent înainte de a se duce să o găsească pe Leslie, avea nevoie să fie bine hrănit, astfel încât să nu extragă încă prea multe emoții omenești prin intermediul lui Leslie. „Am să o las să se obișnuiască mai întâi cu mine, să-mi vorbească." Se simțea îngrijorat pentru muritoarea lui. Dacă celelalte zâne ale întunericului ar fi simțit această slăbiciune când făcuseră schimbul de cerneală, nu i-ar fi permis-o.

Gabriel vorbea încă; Irial se strădui să-l asculte pe câine.

– ...iar ele nu sunt chiar atât de bune exemple pentru cățelușa mea. Le-ai văzut în ultima vreme? Chela și puii ei nou-născuți mai că nu i-au omorât pe trimișii de la curtea lui Sorcha la ultima lună plină.

– Lună, Gabriel. Ultima lună.

Gabriel făcu un semn cu mâna, fără să pară deloc intimidat în fața regelui său.

– Ele sunt prea dure pentru Ani. Ea e atât de micuță. Începu să se plimbe de colo-colo în timp ce îndruga vrute și nevrute despre femelele lui.

Erau cu adevărat fioroase, dar lui Irial îi fusese greu să protesteze împotriva unui lucru care-i ținea pe cei de la curtea lui Sorcha departe de el.

– Poate să fugă? Gabriel se opri când era pe punctul de a fi năpădit de un val de mândrie aproape înecăcios de dulce.

Irial închise ochii și savură năvala dulce cu aromă de portocale a emoțiilor lui Gabriel.

– Întreab-o pe ea!

– Mai ai nevoie de ceva? Gabriel întrebă ezitant, la fel de calm precum un val înainte de a se sparge.

– Nu. Doar ia-o pe Ani acasă! Cere-i lui Rabbit numărul de telefon, ca să-l poți suna în caz că vei avea nevoie de vreun sfat în privința ei!

Gabriel mârâi, dar numai o singură dată.

Irial îl privi aspru, ușurat să constate că are de-a face cu manifestările bine-cunoscute ale mândriei lui Gabriel.

– El a crescut-o. Tu nu o cunoști. Cere-i numărul!

Expresia de pe chipul lui Gabriel ar fi oprit pe oricine, zână sau muritor. Să accepte comenzi – chiar și de la regele lui – era ceva ce contravenea instinctelor sale. Irial își îndulci puțin tonul. Dacă nu ai nevoie de el, bine, dar ei ar trebui să păstreze legătura. Ea face parte din haita lui.

Gabriel își înclină ușor capul.

– Mai ai nevoie și de altcineva ca să-ți refaci forțele?

Irial îi întinse o mână câinelui care era din nou vizibil stânjenit.

– După ce te-am văzut pe tine? De ce?

Gabriel își îndreptă umerii.

– Atunci, mă duc s-o aduc pe aia mică. Fiica mea – avu el încă o izbucnire de emoții amestecate –, doar despre ea este vorba, nu?

Irial îi întoarse zâmbetul.

– Doar Ani.

– În regulă, atunci. Mă duc s-o aduc.

– Ai grijă totuși să o saluți și pe Tish, îi reaminti Irial. Apoi, trimite-o la mine! O să ieșim.

„Trebuie s-o găsesc pe Leslie. Leslie a mea, șansa mea, puterea mea, Fata Umbrelor... a mea."

Trase adânc aer în piept, încântat să constate că știa exact unde se afla ea și că ar fi putut chiar s-o vadă dacă ar fi încercat. Ea părăsise magazinul, și acum mergea pe stradă, cu pasul sigur și cu buzele arcuite în cel mai fermecător zâmbet pe care-l văzuse el vreodată.

„Curând. Voi fi acolo curând." Își trecu mâinile prin păr, netezindu-l la spate, și verifică dacă nu avea vreo pată de sânge pe cămașă. Nu avea nici una, dar pantalonii lui erau un dezastru total. Deschise ușa și strigă:

– Tish! Cinci minute.

Apoi, începu să-și caute geanta. „Muritoarea mea să mă vadă în halul ăsta... nu, nu e cea mai bună cale să o ademenesc, plin de sânge."

Capitolul 24

Leslie simți cum o cuprinde o dorință nestăpânită, care îi provoca o inexplicabilă nevoie de mișcare. Își simțea pielea întinsă și iritată. Întinse mâna în spate și smulse pansamentul pe care Rabbit i-l pusese peste tatuaj. Pansamentul era umed, nu era îmbibat cu sânge, ci cu plasmă și urme de cerneală. Bluza i se lipi de pielea umedă, țesătura murdărindu-se probabil, dar ea nu ar mai fi putut suporta să țină captiv minunatul ei tatuaj.

Aruncă bandajul la gunoi și o luă pe Crofter Avenue, spre Crow's Nest, zâmbind în sinea ei când zări reclama roșie a clubului luminată cu neon. Câțiva indivizi își pierdeau vremea pe aleea întunecată de lângă clădire; era o scurtătură peste depou, dar majoritatea oamenilor o foloseau ca loc pentru fumat. Pe când se apropia, văzu cum un individ trăgea un pumn altuia. Fata zâmbi, simțind un plăcut val de adrenalină, timp în care cei doi bărbați începură să se bată fără rezerve.

La ușa clubului, Glenn, portarul, o opri. Atenția lui fu atrasă de lupta din alee, iar gratiile din fața lui sclipiră în timp ce lumina roșie a reclamei căzu asupra lor. Clătină din cap urmărind lupta. Apoi, își îndreptă atenția asupra ei.

– Costă cinci dolari în seara asta.

– Măcar se bat afară. Scoase din buzunar o bancnotă mototolită şi întinse mâna pentru a fi ştampilată.

– Şi afară vor rămâne. Rânji către fată. Ai adus mereu probleme pe unde ai trecut zilele astea?

Ea râse, dar în sinea ei se întrebă dacă nu cumva era adevărat. În club, solistul formaţiei aproape că urla versurile melodiei. Leslie se înfioră.

– Nu cântă ca şi cum ar merita să-i asculţi.

– Ar putea fi şi mai rău. Glenn puse banii în casă şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Ascultară timp de un minut acordurile unei chitare electronice, apoi el rânji din nou. Sau nu.

– E cineva prin zonă? Leslie nu putea să distingă nimic din cauza mulţimii.

– Seth şi cu Ash sunt în cealaltă parte a încăperii, aproape de perete. Îi făcu un semn cu bărbia spre cea mai întunecată parte a clubului.

– E şi Keenan cu ei?

– Da, e şi el acolo. Glenn se încruntă, dar nu spuse mai mult.

Uşa se deschise în spatele lui Leslie. Glenn se întoarse spre cel care intrase.

– Costă zece dolari.

Leslie se aplecă spre el şi întrebă:

– Inflaţia?

– Nuu! Privilegiul portarului. Îşi lăţi buzele într-un zâmbet strâmb.

Fata clătină din cap şi vru să intre, dar Glenn puse o mână pe braţul ei.

– Ai grijă de tine! Sunt o groază de ciudaţi în oraş în noaptea asta.

Glenn aruncă o privire spre încăperea ticsită. Se aflau acolo chipurile bine-cunoscute pe care le vedea aproape în fiecare seară, dar şi o mulţime de străini erau în acea aglomeraţie. Poate din acest motiv fuseseră provocate toate încăierările: poate găştile se mutau în club.

„Nu." I se părea ciudat să se gândească la acest lucru, dar, într-un fel, bănuia că încăierările aveau legătură cu ea. Părea că nimeni în afară de ea nu ar fi putut crede aşa ceva, dar simţea că bănuiala ei putea fi adevărată.

„Sau încep s-o iau razna."

– Te simţi bine? Glenn vorbea mai tare, ca să acopere zgomotul din ce în ce mai puternice din interiorul localului, iar ea simţi un val de ceva – un aer protector – care se rotogolea spre ea dinspre bărbat. Aş putea să-l aduc pe Tim să supravegheze uşa şi...

– Nu, mi-e bine. Fata nu simţea nici un fel de nervozitate, nu în noaptea asta, şi nici nu mai voia să simtă vreodată. Mâina ei se îndreptă spre tatuajul ascuns sub bluză pe care şi-l făcuse. Totuşi, îţi mulţumesc.

Îşi croi cu greu drum prin mulţime, ca să ajungă la Seth şi la Aislinn. Ei stăteau atât de aproape unul de celălalt pe cât era posibil fiind aşezaţi pe scaune separate.

Aislinn ridică ochii.

– Hei!

Lângă ea, Seth o salută cu un semn din cap și apoi o privi pe Aislinn cu subînțeles, apoi se uită din nou la Leslie.

– Ar trebui să vorbești.

– Desigur. Leslie se așeză pe un scaun pe care Seth îl împinsese spre ea. Se aplecă spre Aislinn. Niall spune că ai ceva să-mi povestești. Să-mi mărturisești un secret și toate celelalte.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus; eu am vrut doar să fii în siguranță – Aislinn își mușcă buza –, departe de aceste lucruri. Când am auzit despre Ren...

– Nu, o întrerupse Leslie, așteptând să fie cuprinsă de panică, dar avu parte doar de un freamăt mocnit. Tu știi secretele mele. Am înțeles.

– Așa este. Aislinn trase adânc aer în piept înainte de a-l privi pe Seth în căutarea unui semn de încurajare.

Keenan se apropie de masă cu sucuri pentru Aislinn și Seth și cu un pahar cu vin pentru el. Îi întinse băuturile lui Seth și se întoarse spre Leslie.

– Niall nu a ajuns încă. Ce vrei să-ți aduc?

– Nimic. Nu avea prea mulți bani la ea, și să accepte ceva de la Keenan nu o făcea să se simtă în largul ei, mai ales după noaptea trecută.

El privi încruntat preț de o secundă mulțimea dintre el și bar.

– Suc? Ceai? Apă?

– Nimic.

– Ai vrea...

– Nimic, îl întrerupse ea fermă. Se ridică imediat cu intenția să se retragă. Trebuia să scape de Keenan. Acum. Caută-mă atunci când o să-ți dai seama ce încerci să-mi spui!

Dar Keenan se apropie mai mult de Aislinn, băgându-se între aceasta și Leslie.

„Scapă de el. E un pericol. Dușman. Nu e de-al nostru.“ Leslie se uită în altă parte, la mulțimea de trupuri. Formația era îngrozitoare, dar ea voia să se miște, să ardă câteva calorii, să scape de iritația provocată de cerneală.

– Trebuie să vorbim, Leslie. Vocea lui Aislinn păru atât de serioasă, atât de îngrijorată.

Leslie se forță să se uite la Aislinn.

– Sigur. Eu voi fi pe ringul de dans când tu vei fi pregătită.

Leslie plecă de lângă masă simțind o presiune crescândă care o îndemna să se îndepărteze de Keenan, să fugă. Mâinile ei tremurau din cauza efortului de a-și păstra calmul.

– Leslie, oprește-te! spuse Keenan în timp ce o trăgea de poalele cămășii.

Aislinn îl prinse de încheietura mâinii, dar nu putu să-l împingă.

– Ce faci?

Keenan își puse cealaltă mână pe șoldul lui Leslie și o întoarse. Îi săltă cămașa, dezgolind complet spinarea fetei, pentru Aislinn și pentru oricine era aproape.

– Priviți!

Aislinn icni.

– Ce-ai făcut, Les?

– Mi-am făcut un tatuaj. Știai asta. Leslie se smuci din strânsoarea lui Keenan. Mulți oameni au tatuaje. Poate că

ar trebui să-l întrebi pe idiotul tău de prieten ce face el. Nu apreciez să fiu tratată ca...

– Ea nu știe, Aislinn. Vocea lui Keenan sună ciudat de blând, calmă, ca și cum vocea sa ar fi fost alcătuită din adieri călduțe.

Dar Leslie simțea cum îi crește mânia cu fiecare cuvânt care îi ieșea lui de pe buze. Această mânie nici nu se diminua, nici nu dispărea.

„Pericol. Este periculos pentru noi." Se opri. „Noi?"

Pășind spre ea, Keenan păru inuman. Jocurile de lumini din club îl făceau să strălucească precum o efigie de aur trezită la viață. Vocea lui îi arse pielea când o întrebă.

– Cine l-a făcut?

Își încrucișă brațele, pe jumătate îmbrățișându-se, refuzând să cedeze nevoii imperioase de a fugi. Teama rivaliza cu mânia, dar își înclină capul să-l privească.

– De ce? Vrei și tu unul?

– Spune-mi! Keenan îi aruncă o privire cruntă, iar ea își simți stomacul strângându-i-se de teamă. Era o privire terifiantă – dar nimeni altcineva n-o văzuse. Aislinn și Seth o priveau pe ea, nu pe Keenan.

Se săturase. Mânia și frica ei dispărură iarăși. Zâmbi cu o cruzime pe care nu-și amintea s-o fi avut.

– Înapoi, Keenan! Nu sunt a ta, ca să-mi poruncești! Nu acum! Niciodată! Nu mă provoca, regișorule!

„Regișor?"

Nu erau cuvintele ei. N-aveau nici un sens. Dar se simți mai bine pronunțându-le. Se îndepărtă și se strecură prin mulțime, până când ajunse în fața scenei. Se simțea de parcă

ar fi căutat pe cineva, pe cel care avea s-o facă să se simtă mai bine. „Unde ești?" Gândul se repeta ca o incantație în mintea ei, atât de intens încât trebui s-o spună cu voce tare.

El răspunse.

– Sunt chiar aici.

Și, fără ca măcar să se uite, ea știu cine era.

– Irial!

– Cum te simți în seara asta, iubirea mea?

– Furioasă. Tu? Se întoarse cu fața către el, lăsându-și privirea să-i parcurgă trupul, așa cum el o cercetase la Rath. Arăta bine, tentant. De la vârfurile ghetelor din piele moale până la mătasea cămășii sale era superb, dar un ambalaj drăguț nu reprezenta un motiv suficient pentru a-i ierta recentul atac, pentru a-i ierta orice. Își învinse furia, rușinea, frica. Apoi, îl privi drept în ochi și spuse: Nici impresionată, nici interesată.

– Mincinoaso! Apoi, el zâmbi și își trecu degetul peste încheietura mâinii ei. Inhală profund, ca și când ar fi încercat să surprindă și să rețină o aromă iluzorie și deodată ea se calmă. Nu se temea, nu era supărată, nici unul dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă. În schimb, simțea ceva desfășurându-se în ea, o formă ca o umbră întinzându-se și contorsionându-se sub pielea ei.

Ochii ei începură să se închidă, inima începu să-i bată anapoda. „Nu." Făcu un pas îndărăt și-i spuse:

– Ar trebui să pleci.

– Și să te las să te aperi singură? Dădu din cap. Nu, de ce aș face asta? Voi avea grijă de tine când regișorul va veni după pradă în direcția aceasta într-o clipă. Băiatul e o pacoste.

– Am o întâlnire, spuse ea, deși nu era pe deplin sigură cât de bine ar merge asta acum. „Concentrează-te pe asta." Niall locuia cu Keenan, era gardianul lui, și chiar acum ideea de a-și încrucișa cărările cu Keenan o făcea să vrea să lovească pe cineva. Înlemni brusc, ca și când niște piese se îmbinaseră. Regișor?

– Băiatul. Dar nu să vorbim despre el acum. O luă de mâini. Dansează cu mine, Leslie! Voi fi cuminte. Cumsecade, chiar. Hai să ne bucurăm de momentul nostru înainte ca afacerile să intervină!

„Ar trebui pur și simplu să plec." Dar să se îndepărteze de Irial nu părea o idee prea atrăgătoare. Cu toții o avertizaseră că el însemna necaz, dar el n-o înspăimânta, nu acum. Keenan era cel care o speria. Să-l aibă pe Irial alături de ea părea corect, natural. Nu se mișcă și nici nu-i răspunse.

Cu cea mai ademenitoare voce pe care o auzise vreodată, Irial spuse:

– Haide, Leslie, crezi că l-ar deranja pe Niall dacă am dansa o dată? Mai important, te deranjează pe tine?

– Ar trebui să mă deranjeze. Dar totuși n-o deranja. Cedă o clipă nevoii stringente de a-și închide ochii, ca să se apere de extazul în spirală care începuse s-o facă să-și simtă corpul zumzăind.

– Consideră că e o scuză. Te-am speriat la Rath, nu-i așa? Vocea sa părea atât de ispititoare, calmând-o și mai mult. Doar o melodie, apoi ne vom așeza și vom vorbi. Mă voi da deoparte dacă îmi vei cere s-o fac.

Se legănă spre el ca o cobră care dansează după cântecul unui fachir. Brațele lui alunecară în jurul ei.

Muzica era încă antrenantă, ceva potrivit unei dezlănțuiri nebunești, dar Irial părea nepăsător.

– Vezi, iubire? Unde-i răul, hmm?

Dansau, dar ea nu se simțea prinsă în capcană. Se simțea amețită, dar încrezătoare, ieșind de pe ring când melodia să termină.

Irial n-o atinse. Mergea alături de ea. În cel mai întunecat colț al încăperii, el înșfăcă două sticle de apă de la o chelneriță.

– Deci, cum te simți după munca Iepurașului? Stătea în picioare între ea și restul clubului.

Desfăcu repede capacul de la sticla de apă și se lipi de perete, desfătându-se în ritmul pulsației ca bătăile unei tobe pe care o simțea sub pielea ei.

– Poftim?

Încet, se întinse către ea. Își duse mâna dreaptă în susul cămășii ei, de-a lungul șirei spinării, ca să se oprească deasupra pielii ei încă liniștite.

– Cerneala. Tatuajul nostru.

– Tatuajul nostru?

El se aplecă și mai mult și șopti:

– Știu că m-ai auzit, că m-ai văzut privind când Rabbit desena pe această piele delicată.

Își apăsă degetele pe tatuaj până ce ea tresări. Inima îi bătea ca și când ar fi alergat ore în șir, ca și când întâmplările din coșmarurile ei ar fi pășit în încăpere. „Minte. Nebun... El e... nu." Cuvintele lui aveau gustul adevărului, simțindu-le adevărate pe măsură ce-i pătrundeau în minte.

– Am simțit fiecare atingere a acului apropiindu-ne din ce în ce mai mult. Ochii mei, Leslie, pe pielea ta. Esența mea, iubirea mea îngropate în tine. Irial se dădu înapoi, oferindu-i puțin mai mult spațiu, făcând posibil ca ea să se poată uita în ochii lui. Ești Îndurarea mea, Fata Umbrelor a mea, banchetul meu. Numai a mea.

Ea alunecă pe jumătate către zid și probabil că ar fi căzut pe podea dacă el n-ar fi tras-o mai aproape.

– Teroarea pe care o simți chiar acum... spuse el blând, cu buzele rătăcind peste ale ei. Pot s-o fac să înceteze, uite-așa.

În timp ce spunea așa, el inhală, și ea se simți perfect calmă, de parcă nu discutaseră nimic deosebit.

Mintea ei nu putea procesa asta – refuza să încerce să dea un înțeles celor spuse de el. Deodată, văzu totul clar: toată ciudățenia ultimelor zile o adusese aici. „El este ceea ce s-a schimbat. El e cauza pentru care eu nu sunt... așa cum trebuie."

– Nu e posibil, îi spuse ea lui și sieși.

– Tu m-ai ales. Rabbit ți-a spus că te va schimba.

– Deci Rabbit ți-a desenat ochii, ghinionul meu. Ea se mișcă îndepărtându-se puțin de el. Asta nu ne leagă laolaltă. Este doar cerneală.

Cu o grație neașteptată, el se înclină către locul pe care ea tocmai îl eliberase, ajungând astfel unul lângă celălalt. N-o privi, în schimb îi urmări pe dansatori în timp ce spunea:

– Tu nu crezi asta. Tu știi prea bine. Undeva, înlăuntrul tău, te simți diferită. Știu asta la fel de clar cum știu că te uiți după Niall, sperând că de fapt de data asta mă va lovi.

Ea se întoarse să-l privească.

– Poftim?

– N-o s-o facă. Nu poate. Sunt doar câțiva care mă pot atinge, și el nu este unul dintre ei. Dar... el respiră adânc și oftă lung, răsfirându-i șuvițele părului ...chiar îmi place că ți-o dorești. Sentimentele sănătoase –acelea: furie, disperare, frică și puțină tentație vinovată – au gust bun. El râse, un sunet cețos, înfășurându-se în jurul ei ca niște umbre care luau formă, ca umbrele pe care ea și le imaginase – nu și le imaginase, ci le văzuse cu adevărat – plutind deasupra flaconului cu cerneală din magazinul lui Rabbit. Atunci, ea îl privi și văzu umbrele zburând prin încăpere, târându-se către ea dinspre trupurile de pe ringul de dans, întinzându-se ca și când ar fi avut mâini care îi loveau pielea – și ea nu voia ca ele s-o facă. „Vreau?" Își umezi buzele, simțind gust de miere – dorul – și se îndepărtă de perete.

Cei care veneau printre trupurile drapate în umbre erau Keenan, Aislinn și Seth. Nici unul nu părea fericit, dar ceea ce o făcu să se clatine fu expresia îngrijorată de pe chipul lui Seth. Nu voia ca ei să mai ajungă la ea, așa cum nu ar fi vrut ca umbrele s-o facă. Furia îndreptată asupra lui Keenan atinse punctul maxim, potrivindu-se norului de mânie sărată care venea prin aerul din fața lui, asemănător ceții care se ridică din mare.

Irial o răsuci în brațele lui și o privi într-un fel care o făcu să tremure de dorință.

– Mmm, îmi place asta, dar... O sărută tandru pe frunte... Acum, trebuie să mă ocup de afaceri. Vom avea suficient timp pentru asta destul de curând.

Ea se îndepărtă de el, împiedicându-se prin mulțime, unde o prinse Keenan fără să-și desprindă privirile de la Irial. Dar faptul că se afla în strânsoarea lui Keenan făcu ca mânia ei să izbucnească în flăcări, mai pură decât crezuse ea că ar fi putut-o simți, înlocuindu-i sângele din vene cu sare.

– Nu mă atinge! șuieră ea. Să nu mă atingi niciodată, regișorule!

– Îmi pare rău, Les, îmi pare așa de rău, îi șopti Aislinn. Pentru o clipă, păru că lacrimi de aur îi alunecau pe obraji, apoi ea se întoarse și spuse: Seth?

– Am prins-o! Seth o trăsese de lângă Keenan și o ținea sub brațul său protector. Haide, Les!

Keenan puse o mână pe umărul lui Seth.

– Du-o la Niall!

– Nu merg nicăieri, spuse ea grupului reunit. Nu știu ce se întâmplă, dar eu sunt...

– Du-te acasă! Vei fi mai în siguranță departe de această agitație. Irial inhală din nou, iar Leslie crezu că de fapt vedea umbrele târându-se de-a lungul unui lujer de viță-de-vie din cerneală – cu pene acolo unde ar ar fi trebuit să fie frunzele – care îi creșteau din piele și vibrau în aerul dintre ei. Când acea umbră de viță-de-vie se linști, se simți și ea deodată calmă, împăcată, liniștită.

Și nu-și mai dori să se mai afle acolo.

Nu vorbi nimănui în vreme ce se întoarse cu spatele și plecă.

Capitolul 25

Irial o privi pe Leslie îndepărtându-se împreună cu muritorul Reginei Verii. „Ce i-o fi spunând el?" Nu prea conta cu adevărat, nu acum; ea era a lui. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ei, nu avea să desfacă asta.

– Dacă cineva încearcă să mi-o ia, să se bage între noi... Își întoarse privirile de la Keenan pentru a o privi pe Regina Verii. ...pricepi, nu-i așa?

Ea părea că ezită să-i răspundă.

– Aislinn? Keenan îi luă mâna într-a sa.

Ea nu reacționă.

– E prietena mea. Leslie nu e doar o muritoare oare - care, ea e prietena mea. Ar fi trebuit să fac ceva atunci când te-am văzut la restaurant.

– N-ar fi schimbat nimic. Deja era a mea. De aceea mă aflam acolo. Se întinse ca și când ar fi vrut să-i atingă fața, mâna mișcându-i-se pe lângă chipul ei sărutat de soare, și îi șopti: Ce ai fi în stare să faci pentru a-ți ști muritorul în siguranță, Ash? Pe Seth al tău?

– Orice!

– Exact! Nu vrei să încerci să mi-o iei pe Leslie! Regișorul tău sigur ți-a spus cine a fost cel care l-a legat, nu-i așa? Irial aștepta torentul de îngrijorare, de mânie, de

disperare şi fu surprins să descopere că Regina Verii îşi controla destul de bine emoţiile.

Semănând mai degrabă cu fiicele lui Gabriel, Regina Verii îşi lăsă capul pe o parte:

- Mi-a zis.

Ea făcu un pas înainte. Keenan nu se mişcă s-o oprească. În schimb, o privea cu încredere, cu emoţiile domolite. Regina Verii lăsă o mică rază de soare să se strecoare în vocea ei, o mică aducere-aminte a ceea ce ea era, a ceea ce putea. Era destul de aproape, astfel încât căldura uscată din respiraţia ei să-i poată scoroji chipul lui Irial când şopti:

- Nu mă ameninţa!

Irial îşi ridică mâinile.

- Nu eu sunt acela care stârneşte scandalurile. Aveam treabă aici: ea e treaba mea acum. Se simţi bolnav din cauza uşurinţei cu care vorbea despre ea în felul acela, despre Leslie a lui, despre muritoarea lui vulnerabilă. Aşa că schimbă subiectul: Credeam că ţi-am oferit omagiile mele când mă aflam în zonă... şi făceam cercetări cu privire la Ganacanagh al nostru. Recunosc că i-am cam dus dorul în ultima vreme.

Nici unul dintre regenţii verii nu se mişcă.

- Când mă gândesc la toţi anii pe care i-a irosit cu tine... Irial clătină din cap. Cât crezi că mi-ar trebui să-l chem acasă cu mine? Apoi, aşteptă nerăbdător să-şi sature foamea suficient încât să-i asigure lui Leslie încă vreo câteva ore în plus de adaptare înainte ca el să înceapă să-şi satisfacă apetitul la capacitate maximă prin intermediul ei.

Pe măsură ce izbucnirea emoţiilor lui Keenan fu absorbită de Irial, Regele Întunericului porni către o masă aflată lângă ringul de dans. Keenan şi Aislinn îl urmară, după cum el ştia prea bine că o vor face, şi se aşezară vizavi de el. El trecu uşor cu degetul peste numele - semne ale muritorilor care încercaseră să lase o urmă a trecerii lor - care erau scrijelite pe suprafaţa mesei. O chelneriţă se opri să le ofere băuturi, spunându-le lui Aislinn şi lui Keenan pe nume.

Irial acceptă.

- Orice iau ei de obicei şi cafea pentru mine. Neagră, simplă.

Fata plecă zâmbindu-i puţin mai mult decât ar fi fost necesar.

„Dacă aş putea să mă hrănesc din ei fără vreun intermediar, aşa cum fiica lui Gabriel a făcut-o... Se opri la acest gând. Dacă aş fi ştiut mai curând despre Ani..." Dar nu ştiuse. El se afla pe calea aceasta, găsise o soluţie. Ar trebui să o privească mult mai atent pe Ani mai târziu.

Mai întâi, ar trebui să aranjeze lucrurile cu Leslie. Dacă ar fi destul de puternică, ar trebui să supravieţuiască, dar la sfârşit... în cele din urmă, muritorii întotdeauna se sfârşesc înaintea zânelor. Ei erau astfel creaturi finite. Prima bătaie de inimă şi prima amintire a lor nu erau decât la o clipire distanţă de moarte. Să adauge povara de a-şi hrăni insaţiabila curte, în vreme de pace însemna să accelereze asta în mod inconştient. Pacea ar omorî-o pe Leslie a sa prea curând, dar războiul nu era niciodată o chestie înţeleaptă. Era echilibrul de care avea nevoie. Să fie la marginea violenţei, dar nu scufundată în ea era ceea ce îi făcea trebuinţă Curţii Întunericului.

Irial îşi îndreptă atenţia către perechea de vizavi de el. Aislinn îi murmura lui Keenan, calmându-l.

– Liniște-te. Niall nu pleacă nicăieri... Mai ales nu la Curtea Întunericului. El e în siguranță...

– Scumpo, mă rănești râse Irial, încântat peste măsură de o asemenea credință naivă, o adevărată raritate la curți. Niall și cu mine am fost apropiați, dacă nu te superi, înainte ca tânărul regișor să apară pe lume.

Mânia lui Keenan izbucni. Își strânse pumnii atât de tare, încât îl duru.

– Și a petrecut secole suferind din cauza asta.

Irial se aplecă peste masă.

– Știi tu cum se luptă ca să-și reprime dorul pentru Leslie? Cât de dificil... Se opri, încântat să vadă cum i se contorsiona fața lui Keenan. Dar poate că există un motiv pe care el nu ți l-a spus? Poate că el aparține mai multe curții mele decât curții tale. Poate că el e al meu de la început...

– Ține-te departe de Niall! zise Keenan. Valuri de căldură aridă radiau din el, revărsându-se asupra tuturor.

Lângă el, Aislinn absorbi acea căldură cu aceeași viteză cu care Keenan o elibera.

– Keenan! Fir-ar să fie! Trebuie să discutăm situația lui Leslie. Calmează-te sau du-te să te plimbi!

„Ce idee drăguță." Irial îi zâmbi lui Aislinn. Apoi, se întoarse către Keenan, susținându-i privirea în timp ce spunea:

– El ar putea domni la curtea mea. Voi ce-i oferiți? Servitudine? Zâne? Keenan, el este un Gancanagh. El are nevoie fie de atingerile muritorilor, fie să se concentreze asupra domolirii dorului. S-a negat pe sine însuși timp de secole, ca să te protejeze pe tine. Ce mai este el fără o cauză? S-o facă pe asistenta pentru Fetele Verii?

Keenan se luptă – și nu reuși – să ascundă o umbră de disperare. Pe ringul de dans porni o ploaie de vară. Clienții chițăiră și râseră, explicându-și-o fără îndoială printr-un răspuns lumesc: o stropitoare defectă sau o țeavă care curgea.

– Lui Niall îi este mai bine cu mine. Loialitatea sa este dedicată curții mele; asta e o cauză destul de bună, spuse Keenan.

– Știi că s-a văzut cu Gabe în ultima vreme? Irial își coborî tonul vocii într-un mod conspirativ și adăugă: A fost sub urmărirea lui Bananach. Crezi că ea și-ar fi bătut capul cu el dacă el n-ar fi făcut parte din curtea mea?

Căldura radiată de pielea lui Keenan făcu ca apa din încăpere să se transforme într-un abur șuierător.

– Nu aparține Curții Întunericului. Locul lui este printre zânele care nu-l chinuie. El e mai fericit...

– Nu. Nu e. Cel mai bun lucru pe care îl putem spera, regișorule, este să găsim modalități prin care să fim împăcați cu ceea ce suntem. Înțelegi asta, nu-i așa? El este într-un echilibru precar. I-ai dat cheile către propria distrugere. Irial îl privi pe Keenan, văzu recunoașterea pe care știa că ar fi găsit-o dacă ar fi insistat suficient de mult.

– Nu te du acolo! Keenan era suficient de prudent pentru a nu-și privi regina, prudent să nu recunoască faptul că-l manipulase pe Niall și că o pusese în pericol pe Leslie.

– Las-o baltă, regișorule, îl preveni Irial. Asta nu-i o conversație pe care chiar vrei s-o porți. Nu-i așa?

Regele Verii se dezlănțui, un vânt iute care-i arse fața lui Irial, aducându-i sângele la suprafață. Intensitatea furiei făcu ca aceasta să fie și mai hrănitoare pentru Irial.

Aislinn îi sărută obrajii lui Keenan.

– Du-te! Mă descurc cu el. Făcu din mână mulțimii de muritori. Prea mulți dintre ei priveau curioși și nerăbdători. Nu e nevoie ca ei să vadă asta.

Keenan făcu un gest brusc către mai mulți bărbați-măceș, și gărzile – care nu păreau altceva decât niște tineri amenințători pe aleile din majoritatea orașelor – veniră mai aproape. Se sprijiniră de un perete din apropiere, aruncând priviri amenințătoare către Irial. Era un mic spectacol fermecător atitudinea lor, ca și când zânele de la Curtea Verii ar fi putut să-l intimideze pe conducătorul Curții Întunericului. Fără să mai rostească vreun cuvânt, Keenan dispăru în mulțimea pe jumătate udă de pe ringul de dans.

Irial zâmbi spre tânăra Regină a Verii.

– Acum, că el a plecat, hai să ne cunoaștem mai bine noi doi!

Aislinn îi oferi un zâmbet, ceva la jumătatea distanței dintre nevinovăția unei muritoare și viclenia unei zâne.

„Ar putea să-mi placă mult chestia asta." În clipa aceea, ea era un adversar mai provocator decât Keenan.

– N-ar fi trebuit să-l pui pe Keenan la încercare, așa cum ai făcut-o. Nu prea sunt sigură ce secrete ați împărtășit voi doi, dar, acum, aceasta este curtea mea. Să-l hărțuiești pe el nu-ți va fi de ajutor. Nici măcar nu se sinchisi să-și îndepărteze căldura din voce, dar, spre deosebire de regele ei, temperamentul lui Aislinn nu reprezenta o lovitură concentrată. În schimb, căldura arzătoare a verii îl izbi pe Irial ca o rafală neașteptată, făcându-l să înghită cu greu, ca să-i dispară gustul de nisip de pe limbă.

„Delicios." El îi sorbi cu poftă temperamentul caustic.

– Secrete? Keenan a fost crescut să-și dorească puterea... putere pe care i-am luat-o la dorința Curții Iernii. Noi avem o istorie... Nu la fel de satisfăcătoare precum legătura mea cu Niall, vezi tu, dar regișorul are de rezolvat cu mine niște chestiuni legate de neputință.

– Știu ce e curtea ta. Știu ce faci. Ești răspunzător pentru răul...

– Răul? Râse atunci, permițând sunetului să redea fiecare fărâmă a adevăratei firi a curții sale.

Regina Verii începu să gâfâie. Chipul i se înflăcără, iar unde de mânie radiantă făcură să apară bășici pe pielea lui.

– Nu răul, copilă, și cred că mai bine nu m-ai insulta în felul ăsta – Irial se apleacă și mai aproape, privindu-i fața în timp ce ea se lupta să-și reprime emoțiile –, pentru că, oricât de mult mi-ar fi pe plac reacțiile tale, ai prea multe complicații care să mă intereseze în felul acesta.

– Dacă ar auzi Keenan...

– Spune-i! Mai dă-i un motiv să mă atace. Irial își linse buzele ca și când nisipul ar fi fost un lucru cu adevărat tangibil, nu doar o simplă aromă în aer.

– Mi se cuvine. Irial nu vedea nici un motiv pentru a nu fi cinstit. Înțeleg dependența; e una dintre monedele de la curtea mea. Niall nu-i aparține lui Keenan, nu acum, nu îi va mai aparține niciodată. Keenan s-a purtat urât cu el mai mult decât știi tu.

Zâmbetul placid al lui Aislinn nu dispăru, dar mici scântei de soare licăriră în ochii ei.

– Ce contează pentru tine?

El reveni la loc și își întinse picioarele pe culoar, pe cât de confortabil putea în mulțimea de muritori care forfoteau.

– Ai crede că țin la Niall?

– Nu.

– Zânele nu mint.

– Nu în mod deschis, îl corectă ea.

– Ei bine, dacă nu crezi asta – ridică el din umeri –, ce pot să-ți spun? Îmi face plăcere să-l provoc pe regișor. Se întinse s-o ia de mână. Spre deosebire de majoritatea zânelor, Regina Verii avea suficientă viteză pentru a-i evita atingerea – lumina soarelui se poate mișca la fel de rapid precum umbrele –, dar n-o făcu. Keenan ar fi făcut-o.

„E mult mai plăcut să ai de-a face cu reginele."

Irial era asaltat de căldura pătrunzătoare a apatiei verii, adieri pline de aburi și un gust ciudat de dulce al aerului umed. Era minunat. O ținea de mână, știind că și ea simțea esența curții lui la fel de sigur cum și el o simțea pe a ei, urmărindu-i pulsul, pe care îl percepea ca un lucru ținut captiv, dar care se zbătea.

Ea se înroși și-și trase mâna.

– A fi tentat nu-i același lucru cu a fi interesat. Sunt tentată de regele meu în fiecare moment al fiecărei zile... dar nu sunt interesată de sex doar de plăcere și, dacă aș fi, în nici un caz n-ar fi cu tine.

– Nu sunt foarte sigur pe cine ar trebui să invidiez mai mult: pe regișor sau pe jucăria ta muritoare, spuse Irial.

Scântei luminară clubul pe măsură ce firea ei devenea instabilă. Dar, chiar și când starea ei de spirit fluctua, ea nu era la fel de temperamentală precum Keenan.

– Seth nu e o jucărie – îi declară ea cu o claritate pe care Keenan n-o avea, după cum nici Leslie nu e o jucărie pentru tine, nu-i așa?

– Keenan nu va înțelege asta. Când el ia muritori, le ia calitatea de a fi muritori.

– Dar tu?

– Îmi place calitatea lui Leslie de a fi muritoare, așa cum e. Scoase o țigară și o bătu de masă. Ăsta nu e un secret pe care să-l scoți de la mine... după cum n-am să-ți divulg nici secretele regișorului și nici pe ale lui Niall.

– De ce nu-i dai pur și simplu drumul să plece?

O privi lung, întrebându-se alene dacă ea i-ar aprinde țigara. Miach, ultimul Rege al Verii, obișnuia să obțină un soi de distracție ciudată din incendierea lucrurilor. Cumva, Irial se îndoia că Aislinn ar face-o, așa încât își scoase o brichetă. Nu voi răspunde la asta, nu acum, nu fără un motiv. Ea e a mea. Asta-i tot ce contează.

– Dar dacă ți-aș spune că bunăoară curtea noastră o va lua înapoi?

El își aprinse țigara, trase adânc din ea și expiră.

– Te-ai înșela.

Irial nu menționase că Regelui Verii nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Leslie. Reginei Verii poate că îi păsa de Leslie, dar lui Keenan nu-i păsa cu adevărat de nimeni altcineva decât de zânele și de regina lui. „Și nu întotdeauna spre binele lor."

Iritată, dar încă stăpânindu-și emoțiile, Aislinn îi aruncă lui Irial o privire care le-ar fi îngenuncheat pe cele mai multe dintre zâne. Înainte ca ea să poată vorbi, el o luă din nou de mână. Încercă să scape de strânsoare, pielea devenindu-i încinsă precum oțelul topit.

– Leslie îmi aparține mie, la fel de sigur cum Seth al tău îți aparține ție, după cum fetele verii îi aparțin lui Keenan.

– Ea este prietena mea.

– În cazul ăsta, ar fi trebuit să faci ceva pentru a o proteja. Știi ce i s-a făcut? Știi cât de pierdută a fost? Cât de înspăimântată? Cât de îngrozitor de sfâșiată?

Oricât de emoționantă ar fi găsit că este grija lui Aislinn pentru fata lui, nu era suficient ca el s-o sacrifice pe Leslie. Ei nu o protejaseră, nu o menținuseră în siguranță, n-o făcuseră fericită. El avea să facă aceste lucruri.

– Când ea se va adapta schimbărilor...

– Care schimbări? Ai spus că ea încă este muritoare. Ce-ai făcut?

Norișori de furtună se îngrămădiră în jurul lor până când se umplu clubul. Conversația n-avea să intre pe un făgaș mai bun, așa încât Irial se ridică și se înclină.

– Curtea mea se ocupă cu lucruri mai întunecate decât a ta. Nu e treaba mea să spun și restul. Mai târziu, dacă ea va vrea, îți va spune.

Apoi, el o părăsi pe Regina Verii și suita ei de gărzi încruntate. În ciuda nevoii curții sale de disensiune printre locuitorii Tărâmului Zânelor, el n-avea răbdarea să facă politică. Nu acum. El avea ceva – pe cineva – mult mai important de care să se ocupe.

CAPITOLUL 26

Leslie și Seth se aflau la mai multe străzi distanță când, în cele din urmă, ea îl întrebă:

– Știi ce se întâmplă?

Fără să se oprească, Seth spuse:

– Ei nu sunt oameni. Nici unul dintre ei.

– Bine! Ea se încruntă. Mulțumesc! Chiar ajută să glumești!

– Nu glumesc, Leslie. Privi dincolo de ea, ca și când era cineva acolo și zâmbi străzii goale. Cere-i lui Irial Vederea. Spune-i că o meriți.

– Vederea? Nu-l plesni, dar ar fi vrut s-o facă. Nu se simțea bine, iar el își bătea joc de ea.

– Și gărzi, adăugă el. Apoi, se opri și se îndreptă către spațiul gol din fața ei. Arată-i!

– Ce să-mi ara...

O fată cu aripi din piele neagră apăru. Zâmbea într-un mod provocator.

– Ooo... ne apucăm de joacă?

Se auzi vocea lui Niall din spatele ei:

– Cară-te, Cerise! Acum, ea îi aparține lui Irial.

– Irial a luat o muritoare? Zău? Am auzit niște zvonuri, dar... hmm, e nițeluș cam simplă, nu-i așa? Fata înaripată părea uimită, amuzată și curioasă totodată.

Leslie o privi fix: nu se putea întoarce să-l privească pe Niall, mintea nu putea încă să proceseze ceea ce el tocmai îi spusese. „Aparține? Dar cum rămâne cu noi? Cum rămâne cu tot ceea ce el mi-a șoptit? Aparține? Un val de mânie îi alungă tristețea, dar se stinse imediat. Aparține? Ca o podoabă fără valoare?“ Îmi aparțin mie însămi. Dar nu rosti nimic din ceea ce gândise și nici nu-și întoarse fața către el, confuzia fiindu-i puternic întipărită pe chip. În schimb, păși către Cerise, fata înaripată.

Cerise își întinse aripile:

– Sunt adevărate. Și, datorită topului fără spate, era evident că aripile creșteau din pielea ei. Oh, scumpo! Ai să te distrezi de minune. Ăsta are o putere incredibilă...

Apoi, ceva – nevăzut – o înșfăcă pe Cerise pe la spate. Începu să meargă de-a-ndărătelea fără vreun efort evident din partea ei. Valuri de dezgust pentru Cerise se roteau prin aer dinspre acel lucru nevăzut spre pielea lui Leslie, copleșind-o și destrămându-se înainte de a se așeza.

– Bine. Plec! rosti scurt Cerise. Apoi, făcu semn cu mâna în timp ce dispărea. Vocea ei fără trup strigă: Ne mai vedem noi, puiule!

Leslie alunecă ușor spre trotuar. Tremura înfiorată, indiferent de motivul pentru care ceva nu era în ordine cu ea. Nu era numai din cauză că ea putea spune ce simțeau ceilalți: era mai mult acum. Sentimentele din jurul ei erau aproape palpabile și îi alunecau pe sub piele.

– Avea aripi, spuse ea.

Seth încuviință cu o mișcare a capului.

– Și a dispărut? Chiar a dispărut? Leslie încerca să se concentreze în continuare. Undeva în apartamentele de deasupra ei, o femeie plângea cu o jale atât de profundă, încât o făcea pe Leslie să aibă senzația că înghite cupru.

Niall se aplecă și o ajută să se ridice în picioare. Se aplecase până ce buzele lui îi atinseră fața. Murmură blând:

– Am eșuat iarăși în ceea ce te privește. Dar nu renunț. Ține minte asta: nu-i voi îngădui să te păstreze.

Leslie își mută privirile de la el la Seth. Voia ca Seth să-i spună că era o glumă, voia ca el să-i spună lucruri care să nu fi devenit iremediabil ciudate. Seth fusese prin preajmă tot timpul cât ea trăise în Huntsdale. Dacă i-ar spune că totul era în regulă...

Dar Seth clătină din cap:

– Cere-i lui Irial Vederea și propriile tale gărzi!

– Gărzi? N-ar putea-o apăra de ceea ce ar trebui să fie apărată, de el, mârâi Niall înainte să se uite din nou la ea. Apoi, expresia feței i se îmblânzi și îi șopti: nu uita, supraviețuirea e tot ce contează. Tu poți să faci asta!

Tish ieși din umbrele aflate în fața lor:

– N-ar trebui s-o atingi pe Leslie.

Leslie încercă să-și concentreze atenția asupra fetei. Întreaga lume se schimbase, iar Leslie începuse să creadă că nu se va restabili prea curând. O simfonie de arome era purtată de vânt dinspre zidurile din jurul ei, se târa din încăperile din apropiere și îi lovea pielea. Își închise ochii

și încercă să catalogheze gusturile pe măsură ce acestea curgeau prin ea. Erau prea multe.

Niall se dădu ușurel înapoi, asigurându-se că ea se ținea bine pe propriile picioare înainte să-i dea drumul.

– Ți-e rău? Tish își puse palmele mici pe fruntea și pe obrajii lui Leslie. E de la cerneală? Lasă-mă să văd!

– Mi-e bine. Leslie dădu rapid la o parte mâna lui Tish de pe cămașa ei, îngrijorată la gândul că ar trebui să permită și altcuiva să-i vadă tatuajul – „tatuajul nostru, al meu și al lui Irial“ – chiar acum. Ce vrei? Ce fa...

– Te-am văzut la club, dar nu m-am putut expune acolo. Tish încă o fixa pe Leslie cu privirea.

„Să se expună?“ Cu potopul de emoții care îi distrăgea atenția în felul ăsta, Leslie avea probleme în a-și da seama ce să spună sau să facă. Tot ce putu să întrebe fu:

– Îl cunoști pe Seth?

Tish îi aruncă o căutătură scurtă lui Seth, măsurându-l cu o privire care ar fi făcut-o foarte mândră pe Ani:

– Jucăria lui Ash?

Alături de Seth, Niall înlemni, dar Seth întinse o mână:

– Nu pricep, dar – Tish ridică din umeri – nu e treaba mea.

Apoi, își împleti degetele cu ale lui Leslie și începu să vorbească de parcă nu ar mai fi fost nimeni în jur.

– Părea că te distrai mai devreme. Rabbit mi-ar tăbăci fundul dacă nu te-aș duce la el totuși. Ești palidă. Prima zi e dură pentru oameni.

– Oameni? Leslie aproape că râse de cât de supranaturală devenise noaptea. Și tu ce ești?

Dar Tish vorbea în continuare ignorând întrebarea:

– Hai să te verificăm! Să ne asigurăm că ești în bună stare când el va veni după tine.

– Mi-e bine, insistă Leslie, deși știa că nu-i era. Dar, mda, hai să mergem să-l vedem pe Rabbit. Doar să... El?

– Iri, spuse Tish zglobie. Vrei să te pregătești pentru el, nu-i așa?

– Pentru Irial? repetă Leslie privind înapoi peste umăr la Niall. Acesta avea o expresie îngrozitoare, de durere pe chip. „Cicoare amestecată cu amărăciune de aramă.“

– Supraviețuiește, rosti el cu voce tare în timp ce-și atingea cicatricea de pe față.

Și ea se opri, amintindu-și felul în care viziunea ei se schimbase când Niall o condusese acasă la Seth. Își întoarse capul și îi privi pe Niall și pe Seth cu coada ochiului: Seth arăta la fel ca întotdeuna. Niall nu. Cicatricea îi strălucea ca o rană recent făcută, ochii lui reflectau lumina străzii asemenea celor ai unui animal. Oasele lui nu păreau să fie în regulă, existau lungimi în plus și articulații acolo unde ea nu avea. Oasele pometilor lui erau prea dure pentru un chip omenesc, prea unghiulare, iar pielea îi strălucea ca iluminată din interior, ca și când ar fi fost prea subțire, ca un pergament deasupra unei flăcări. Își trase mâna din strânsoarea lui Tish și păși spre el.

– El n-ar fi putut să-ți spună, spuse Seth.

Leslie nu putu să se apropie mai mult, nu putu să-și găsească vorbele, privindu-l fix pe Niall în timp ce el strălucea.

Niall îi susținu privirea:

– Am negociat cu regina mea să mi se permită să te protejez. Îmi pare rău că am eşuat, Leslie. Eu... îmi pare atât de rău.

– Regina ta? întrebă ea, dar ghici răspunsul înainte să-l audă. Se uită la Seth.

– Ash, confirmă Seth. Ea n-a vrut ca tu să fii amestecată în lumea asta. A vrut ca tu să fii în siguranţă, departe de ei.

Se duse în spatele ei, unde se găseau acum vreo două duzini de persoane care nu arătau nici pe departe ca oamenii. La fel ca mulţimea de la Rath, cu toţii păreau să poarte costume sofisticate. Dar nu erau costume.

– Ce sunt ei?

– Zâne.

Leslie se uită la ei: nici unul nu era ceea ce păruse cu câteva minute în urmă. Nimic nu avea sens. „Sunt furioasă acum. Mi-e frică." Totuşi, nu putea să simtă acele lucruri. Simţea curiozitatea, surpriza şi un vag sentiment de euforie pe care îl ştia – în mod obiectiv – ca fiind mai înspăimântător decât restul.

– Ash conduce una dintre curţile zânelor, Curtea Verii. Împarte tronul cu Keenan, spuse Seth pe un ton fără inflexiuni, dar Leslie simţi – gustă – îngrijorările lui, temerile, mânia, gelozia. Erau toate acolo sub suprafaţă.

Îl privi iarăşi pe Niall – nu doar cu coada ochiului, ci direct. Încă arata ca şi când ar fi strălucit. Gesticulă spre el.

– Poftim? De ce te pot vedea aşa acum?

– Ştii deja. Nu trebuie să mă mai deghizez. Niall înaintă spre ea.

– E a lui Irial acum. A noastră. Tish gesticulă spre umbre, şi cel puţin şase dintre bărbaţii acoperiţi de spini păşiră în faţa lui Leslie, blocându-l pe Niall. În acelaşi timp, puii de lei de la Rath apărură lângă Niall. Mârâiau la fel ca el. El îşi dezveli dinţii.

Apărură şi mai mulţi oameni în vreme ce ea privea. „Nu, nu oameni, ci creaturi de un anume fel, păşind din aer." Câţiva erau dotaţi cu arme ciudate: cuţite scurte, curbate care arătau ca şi când ar fi fost făcute din piatră şi os, cu lame lungi din bronz şi argint. Alţii rânjeau crud pe când se aliniau unul în faţa celuilalt, cu excepţia unui mic grup care o încercui pe ea şi a altuia care îl încercui pe Seth.

Tish – care nu părea diferită, în ciuda pretinselor afilieri la oricare specie de creaturi ciudate ar fi fost – păşi în faţă lent, ca un prădător care îşi urmăreşte vânatul.

– Vorbesc cu binecuvântarea lui Irial în noaptea asta, să avem grijă de Leslie, să fie în siguranţă pentru el. Nu vrei să ne pui la încercare, Niall.

Atitudinea încordată a lui Niall – furia zumzăindu-i în oase ca un elixir în care Leslie ar fi putut să se înece – spunea ceea ce cuvintele nu spuneau: ar fi vrut grozav să treacă la violenţă.

Şi Leslie, în ciuda întâmplărilor stranii, o dorea. Voia ca toţi să se sfâşie între ei. Le voia violenţa, bucuria, rivalitatea şi ura. Exista o poftă nebună în ea, o foame care nu era a ei. Se răsuci pe măsură ce emoţiile celorlalţi se amestecau cu ale ei.

Apoi, cercul din jurul ei se desfăcu. Tish își înclină scurt capul și o luă de mână pe Leslie. Ridică tonul destul cât să acopere mârâielile și mormăielile mulțimii.

– Ai vrea să stârnești un război peste noapte, Niall?

– Mi-ar face plăcere, răspunse el.

– Îți este îngăduit? întrebă Tish.

Apoi se lăsă liniștea. În cele din urmă, Niall vorbi:

– Curtea mea mi-a interzis să procedez astfel.

– Atunci, du-te acasă, zise Tish. Se îndreptă către umbre:

– Tată, poți s-o duci?

Leslie se întoarse și-l văzu pe Gabriel. Tatuajele de pe brațul său se schimbară în lumina slabă, de parcă erau pe cale să fugă. „Nici asta nu e posibil. Dar e adevărat. Iar ei mă vor... pentru ce? De ce?" Ea nu se putea speria. Se simți de parcă totuși acolo era o panică inaccesibilă, un gând al unei emoții. „Ce mi-au făcut?"

– Hei, fato! Gabriel zâmbi blând când se apropie de ea. Haide să plecăm de-aici, OK?

Iar ea se simți ridicată, ținută pe sus în timp ce Gabriel fugea pe străzi mai rapid decât se mișcase ea în întreaga-i viață. Nu se auzea nimic, nu se vedea nimic, era doar întunericul deplin și vocea lui Irial venind de undeva de departe: „Odihnește-te acum, dragă! Ne vedem mai târziu."

Capitolul 27

Niall era în cadrul ușii de la mansardă când spuse:

– Leslie a plecat. Eu nu cer prea mult, n-am cerut în toți acești ani...

Keenan ridică o mână care strălucea în lumina pulsândă a soarelui.

– Te-a influențat Irial, Niall?

– Poftim? Subjugat de propriile emoții, Niall rămase nemișcat.

Regele Verii se încruntă, dar nu răspunse. Plantele de la mansardă se aplecară sub forța vântului deșertic care creștea în intensitate pe măsură ce emoțiile lui Keenan fluctuau; păsările se retrăseseră în firidele sigure ale coloanelor. „Cel puțin Fetele Verii sunt plecate." Keenan îndepărtase gărzile rămase cu câteva cuvinte aspre. Apoi, începu să umble de colo-colo. Vârtejuri de aer încins se răsuceau prin încăpere, contorsionându-se sub formă de spirale, ca și când siluete fantomatice ar fi fost ascunse în ele, numai pentru a fi destrămate de vânturile fierbinți care deja adiau în jurul lor – și toate fiind apoi spălate de ropote de ploaie. Făcute să se manifeste de către emoțiile

îngrijorătoare ale regelui, diferitele tipuri de vreme se încleștau în micul spațiu și lăsau în urmă un dezastru.

Apoi, Keenan se opri să spună:

– Te gândești adesea la Irial? Simți vreo simpatie pentru curtea lui?

– Ce tot spui? întrebă Niall. Keenan se agăță de pernele canapelei, încercând în mod evident să găsească o modalitate de a-și diminua emoțiile. Furtuna bântuise prin încăpere, smulgând frunzele copacilor, izbind sculpturile din sticlă și sfărâmându-le de podea.

– Am făcut alegerile pe care trebuia să le fac, Niall. Nu voi fi legat din nou. Nu mă voi întoarce niciodată acolo. Nu voi fi slăbit de către Irial... Soarele străluci din ochii lui Keenan, de pe buzele sale. Pernele canapelei luară foc.

– Cuvintele tale n-au nici un sens, Keenan. Dacă ai ceva de spus cu adevărat, fă-o! Nici starea de spirit a lui Niall nu era constantă, nici chiar după toate secolele petrecute alături de Keenan, dar era de departe mai crudă decât ar fi putut fi vreodată a lui Keenan. Irial a luat-o pe Leslie. N-avem timp pentru...

– Lui Irial încă îi place de tine. Keenan avea un aer gân - ditor în timp ce punea întrebări, niciodată nu întrebase de-a dreptul înainte: Care sunt sentimentele tale pentru el?

Niall îngheță privind lung la prietenul lui, cauza sa, rațiunea sa pentru orice de-a lungul atâtor secole. Îl durea o asemenea întrebare pusă de Keenan.

– Nu fă asta! Nu-mi pune întrebări legate de perioada de dinainte!

Keenan nu răspunse, nu-și ceru scuze pentru a fi presărat sare peste răni vechi. Se duse să privească lung pe fereastră în timp ce furtuna de nisip din încăpere se liniștea. Regele Verii era din nou calm.

Oricum, Niall lupta să-și controleze propriile emoții. Nu era o conversație pe care ar fi vrut să o poarte, nu acum când era îngrijorat în legătură cu Leslie și furios pe Irial. Cândva, Niall avusese încredere în alt rege, și asta fusese o greșeală. Atunci, Irial se dovedise că știuse tot timpul că muritoarele cu care se culcase Niall se îmbolnăviseră și deveniseră dependente. Îi spusese lui Niall că acele muritoare pieriseră, dar nu până când zânele întunericului le aduseseră pe muritoare în sălașurile lor pentru distracție. Îi explicase că firea dependentă a lui Niall era pur și simplu o parte din a fi Gancanagh. Niall fugise atunci, dar Gabriel venise după el. Îl adusese pe Niall înapoi în sălașul Curții Întunericului, colina zânelor, unde aștepta Irial.

– Ai fi putut să-mi conduci într-o bună zi curtea, Gancanagh, murmurase Irial pe măsură ce le aducea pe muritoarele pe care le făcuse el să devină dependente și deveniseră nebune de dorință.

– Hoinărește cu noi, șopti el. Aici e locul tău. Cu mine. Nimic nu s-a schimbat.

În jurul lor, muritoarele dependente se agățară de zânele doritoare, ca și când ar fi fost flămânde de atingere, prea bolnave de dorință ca să se gândească la consecințele contactului cu trupurile acoperite de spini și cu formele incompatibile.

Și Niall fusese dezgustat de tot ce făcuse la Curtea Întunericului, dar mai ales de faptul că le predase pe muri - toare și, atunci când Irial îi oferise un schimb: Distrezi tu curtea sau o pot face ele, Gancanagh. Teama și durerea sunt moneda răscumpărării lor. Îmi pasă prea puțin cine o plătește, Niall crezuse că face lucrul potrivit jurând de bunăvoie credință în schimbul eliberării muritoarelor dependente. La sfârșit, nu contase: acestea încă se ofileau, cerșind drogul care se afla în pielea lui Niall.

Keenan vorbi din nou:

– Ce ești tu n-a fost folosit niciodată ca o însușire de preț la curtea noastră. Privea în gol, dar gânditor și calculând. Dacă e să mențin curtea noastră în siguranță, trebuie să folosesc toate însușirile noastre de preț.

Keenan scoase dopul unei sticle care stătuse pe o tavă încălzită, turnă băutura cu miere în două pahare și îi întinse unul.

Niall nu putea vorbi. Îl privea fix pe regele lui.

– Chiar dacă Irial o influențează, Leslie te va vrea pe tine și el încă te dorește. Putem folosi asta ca să aflăm și celelalte secrete ale curții lui Irial pe care el le ascunde de noi. Keenan îi oferi din nou lui Niall paharul. Haide! N-o să te lovească. Poate va accepta să împartă fata și...

– Tu știai. Că Leslie era însemnată de el, că...

– Nu. Știam că erau muritori însemnați și duși la Curtea Întunericului de către zâne. Speram că am fi aflat mai multe până acum, deslușind de ce sau cum erau legați de muritori. Acum, trebuie doar să reevaluăm situația. Asta nu s-a terminat. Ea te vrea. Am văzut-o cum te

privea înainte ca totul să fi început. Nu cred că pretențiile lui Irial asupra ei vor șterge asta. Ar putea fi mai bine decât aș spera. Dacă ea va supraviețui, va fi într-o poziție în care va învăța multe. Ea îți va spune. Va face tot ce vrei tu, doar ca să-ți fie alături. Keenan îi oferi pentru a treia oară paharul. Bea cu mine, Niall! Nu lăsa asta să ne despartă!

Niall luă paharul și, uitându-se la Keenan, îl lăsă să cadă pe podea.

– Am trăit pentru tine, Keenan. Viața mea, fiecare hotrâre a mea timp de nouă afurisite de secole. Cum ai putut să o violezi ca...

– Nu eu sunt cel care a violat fata. Nu e sângele meu sub pielea ei. Irial...

– Nu Irial mi-a făcut-o de data asta, nu-i așa? Niall își plecă ușor capul pe măsură ce furia se împletea cu disperarea. Cum ai putut să mă folosești, Keenan? Cum ai putut să ai secrete față de mine? M-ai manipulat... Făcu un pas spre Keenan, apropiindu-se de regele lui cu mânie, tentat fiind să ridice mâna la zâna pe care jurase s-o protejeze, s-o cinstească până la ultima sa suflare. Încă vrei să mă mai folosești. Știai și...

– Auzisem despre schimburile lor de cerneală, bănuiam că Leslie era una dintre ele, dar să afli secrete de la Curtea Întunericului e departe de a fi ușor. Ea e doar o muritoare. Nu poți să-i salvezi pe toți și, dacă unul sau doi cad pentru ca noi să-i putem menține pe toți în siguranță... Nu e altfel decât a fost dintotdeauna. Keenan nu dădu înapoi, nu-și chemă gardienii. Putem folosi asta pentru a avea amândoi ceea ce ne dorim.

– Mi-ai încurajat interesul față de Leslie, m-ai montat să n-o ascult pe Aislinn, regina mea, regina ta!

– Adevărat.

Pe când Niall stătea acolo tremurând de furie, toate afirmațiile lui Keenan din ultima vreme îl năpădiră, adevărul despre ceea ce Niall nu văzuse, fiind prea încrezător sau din prostie, îi zdrobea acum inima.

– Și nu simți nici un fel de remușcare, nu-i așa? Ce suferă ea...

– Irial este o amenințare pentru curtea noastră. Keenan ridică din umeri. Curtea Întunericului este prea îngrozitoare pentru a i se permite să prospere. Știi la fel de bine ca mine ce au făcut ei. Porți cicatricile. N-am să permit ca ei să devină suficient de puternici să ne amenințe curtea, mai ales pe regina noastră! E nevoie ca el să fie menținut sub control.

– Și de ce să nu-mi fi spus? Niall își privi regele, sperând să capete vreun răspuns care să-i ușureze greutatea care amenința să-i frângă spiritul la fel de sigur cum o făcuse Curtea Întunericului cândva.

Dar Keenan nu-i oferi un astfel de răspuns. În schimb, spuse:

– Ca tu să fi făcut ce? Să-i spui fetei? Te-am văzut cum o influențai. Planul meu era mai bun. Aveam nevoie ca tu să te concentrezi și ea poate fi un motiv de concentrare la fel de bun ca oricare altele.

Niall pricepea logica acestor cuvinte, își auzise regele vorbind asemănător de-a lungul secolelor, când le seducea pe muritoarele care erau acum Fetele Verii. Nimic nu se schimba: loialitatea lui Niall și parteneriatul erau recompensate prin desconsiderare și concediere cu nepăsare.

– Nu pot să accept... nu voi accepta asta, spuse Niall, am terminat!

– Ce vrei să spui?

Astfel, Niall rosti cuvintele care aveau să-l elibereze de sub jurământ:

– Loialitatea mea față de Curtea Verii este revocată. Nu mai ești regele meu! Era simplu de încheiat ceva care ar fi trebuit să conteze foarte mult. Câteva cuvinte, și el era din nou singur pe lume.

– Niall, gândește-te! Nu merită să pleci. Vocea lui Keenan sună exact ca vocea zânei pe care Niall o credea a fi. Ce puteam eu să fac?

– Nu asta! Păși pe lângă Keenan. Prefer să fiu singur, fără curte, fără o casă sau un rege... decât să fiu folosit. Nu trânti ușa, nu se înfurie, nu plânse. Pur și simplu, plecă.

Câteva ore mai târziu, Niall încă hoinărea pe străzile din Huntsdale. Să evite străzile aglomerate și gălăgioase care erau pe potriva zgomotului ce clocotea în el era un fel de eveniment. „Nu sunt cu nimic mai bun decât Irial. Am făcut-o să devină dependentă, ca drogații de care se teme. Și regele lui știuse asta, se folosise de asta. Am dezamăgit-o."

El nu se lamenta prea des că era cel care urma, și nu cel care conducea, dar, în vreme ce se plimba pe străzile murdare ale muritorilor, se întreba dacă făcuse alegerea corectă cu mult timp în urmă, când Irial se oferise să-l facă

pe Niall succesorul său. „Cel puţin atunci aş fi avut mai multe opţiuni."

Niall îşi făcea loc cu greu prin cele mai aglomerate mulţimi de muritori. Zânele care se amestecau printre ei se dădeau grăbite la o parte din calea lui. Când mulţimea se îndepărtă, Niall îl văzu: Irial se odihnea lângă vitrina unui magazin.

– Am auzit că ţi-ai revenit, spuse Regele Întunericului, dar începusem să cred că zânele mele se înşelaseră.

– Vreau să vorbesc cu tine, începu Niall.

– Vei fi întotdeauna bine-venit, Gancanagh! Asta nu s-a schimbat. Irial făcu un semn cu mâna spre părculeţul de vizavi. Hai cu mine!

Negustori ambulanţi vindeau dulciuri din cărucioarele lor, muritori beţi râdeau şi strigau. Vreun joc sau poate vreun concert era pe punctul de-a începe. Erau atât de mulţi oameni pe străzi, încât maşinile nu se puteau mişca. Regele Întunericului se strecură printre maşinile oprite şi printre şoferii care claxonau nervoşi, depăşi un grup de muritori care cântau fals şi care executau ceva ce lor li se părea a fi dans.

Odată ajunşi în parc, Irial se deplasă către o bancă din piatră pe care zânele lui tocmai o terminaseră de curăţat.

– Ăsta e genul tău de loc, nu-i aşa? Ai prefera să mergi...

– E în regulă. Dar Niall rămase în picioare, rezemându-se de un copac, nefiindu-i la îndemână să stea cu spatele la zânele care populau străzile.

Irial ridică din umeri în timp ce se aşeza comod şi gra - ţios pe bancă, arătând în mod pervers ca un ingenuu

inconştient de efectul pe care îl avea asupra muritorilor cu gurile căscate din jurul lor.

– Deci – îşi aprinse el o ţigară –, bănuiesc că eşti aici în legătură cu Leslie a mea.

– Ea nu e a ta.

Irial trase un fum lung.

– Crezi?

– Da, cred. Niall se întoarse încet să privească numeroasele zâne care se apropiau din stânga lui. N-avea încredere în Irial sau în zânele solitare care priveau, sau... de fapt, nu avea încredere în nimeni la momentul respectiv.

Irial le chemă pe câteva dintre zânele sale care se aflau mai aproape şi le ceru:

– Vreau să nu fie nimeni în jurul nostru. Apoi, îşi îndreptă atenţia către Niall. Stai jos! N-am să permit să ţi se întâmple nimic cât timp stai jos, lângă mine – jur!

Uimit de jurământul generos pe care Irial îl făcuse – nici un rău, nimic, spunând astfel că propria lui securitate era mai puţin importantă decât a lui Niall –, se aşeză şi îl privi lung pe Regele Întunericului. Asta nu modifica lucrurile, totuşi: un moment de amabilitate n-ar fi schimbat situaţia lui Leslie sau cruzimea de odinioară a lui Irial.

– Leslie nu e a ta, spuse Niall. Ea îşi aparţine sieşi, legată sau nu. Tu încă nu-ţi dai seama.

– Aaah, tot un prost ai rămas, Gancanagh. Irial expiră un nor de fum şi se lăsă pe spate. Unul pasionat, dar, fără doar şi poate, un prost.

Și atunci, Niall rosti cuvintele pe care nu crezuse vreodată că i le va spune lui Irial, începutul unei conversații care fusese cândva cel mai mare coșmar al său:

– Ai face vreun schimb pentru libertatea ei?

Ceva indescifrabil licări în ochii lui Irial când își lăsă în jos țigara.

– Poate. Ce oferi?

– Ce vrei?

O expresie slăbită trecu peste fața lui Irial.

– Uneori, nu mai sunt sigur. Am condus curtea aceasta în timpul războaielor dintre Beira și ultimul Rege al Verii, printre isteriile temperamentale ale Beirei, dar ordinea asta nouă... am obosit, Niall. Ce vreau? Expresia obișnuită a lui Irial – pe jumătate amuzată, pe jumătate dură – reveni. Ce vrea orice rege? Vreau ca zânele mele să fie în siguranță.

– Și ce rol are Leslie în asta?

– Întrebi pentru regișor sau pentru tine? Încă o dată, acel ton ironic pe care îl folosea adesea când vorbeau: Regele Întunericului nu-l iertase niciodată cu adevărat pe Niall pentru că fugise. Amândoi știau asta.

– Ce vrei de la mine în schimb? Sunt aici ca să mă târguiesc. Care e prețul tău, Irial?

Niall simți de fapt o spirală de emoții în timp ce rostea cuvintele – dezgustul de sine pentru că o dezamăgise pe Leslie, mânie pentru că regele său îl dezamăgise pe el, exasperare pentru că fusese mișcat de bunătatea lui Irial. Știu cum merg treburile. Spune-mi la ce ești dispus să renunți și cât mă va costa!

– Nu ți-ai imaginat niciodată, nu-i așa? întrebă neîncrezător Irial. Dar, înainte ca Niall să poată vorbi, Irial își ridică mâna. Dezvăluie-ți sentimentele pe care te lupți să nu mi le arăți și-ți voi răspunde.

– Ce să fac? Niall auzise de târguri ciudate, dar aici el se expunea pe sine capriciilor lui Irial, iar Regele Întunericului oferea răspunsuri în schimbul „capitulării în fața sentimentelor proprii“. Niall se încruntă. Ce fel de...

– Încetează de a mai ține în tine acele sentimente negative și îți voi da răspunsurile de care ai nevoie. Irial zâmbea ca și când ei ar fi fost prieteni și purtau o conversație rezonabilă. Lasă-te doar cuprins de emoțiile tale, Niall! Asta-i tot ce-ți cer și îți voi împărtăși informații proporțional cu ceea ce simți și cât de profund simți.

– Și cum vei...

– Gancanagh... Ai prefera să-ți cer alte favoruri? Aș prefera să nu mă târguiesc pentru lucruri de bază, nu cu tine, nu cu oricine pentru care simt o afecțiune. Irial se aplecă mai aproape de Niall și arboră un zâmbet pervers care îi reaminti acestuia de timpurile mai plăcute petrecute alături de Irial cu multă vreme în urmă, înainte ca Niall să știe cine și ce era el, înainte ca el să știe ce era el însuși.

Așa încât Niall se lăsă în voia sentimentelor, își eliberă furia maximă pentru trădarea lui Keenan, o lăsă să spumege. Nu era un sentiment în voia căruia să se fi lăsat în mod normal, dar era cel pe care se străduise să-l reprime timp de câteva ore. Era aproape ca o ușurare să simtă furia.

Pupilele lui Irial se dilatară. Își strânse pumnii. Asta da!

Niall se gândi la muritoarele pe care le curtase și pe care le părăsise risipindu-se când n-avusese altceva mai bun de făcut, se gândi la Leslie, docilă și nerăbdătoare în brațele lui. Și-o putea imagina îmbătată de sărutări și el își dori asta – și-o dori pe ea cu un dor care era cu atât mai profund cu cât fusese negat.

– Două... încă un sentiment, Gancanagh, murmură Irial.

Și Niall se imagină strângându-și mâinile în jurul gâtului lui Irial, eliberând gelozia pe care o simțea la gândul mâinilor lui Irial pe trupul lui Leslie sau ale ei pe Irial.

Cu o mână tremurândă, Irial își mai aprinse o țigară.

– Joci bine, Gancanagh. Mă întrebam cândva ce faci cu toată știința.

Niall privi, studiindu-l pe Regele Întunericului cu un calm distant acum, nemaiavând nici un sentiment adevărat.

– Ce știință?

– Zânele întunericului mor de foame fără sentimente, fără emoții negative. Este ceea ce – Irial trase un fum din țigară – ne ține pe noi în viață. Mâncare, băutură, aer. Totul. E un mare secret, Niall. Este ceea ce ar folosi ceilalți împotriva noastră dacă ar ști.

Niall ezită. O parte din el se întreba de ce și-ar fi asumat Irial un astfel de risc, de ce și-ar fi dezvăluit secretele, dar cealaltă parte, mai ușor de convins, știa exact de ce ar fi procedat Irial așa: avea încredere în Niall. Privi în altă parte, deplângând faptul că încrederea lui Irial nu fusese înșelată.

– Deci, cum de nu observă Keenan sau Sorcha? Sau cum de n-am știut nici eu?

– Firea lui instabilă? Insensibilitatea ei față de orice nu-i place? Irial scutură scrumul pe pământ. Iar tu... nu știu. Credeam că ți-ai dat seama atunci și, când am priceput că regișorul nu știa, am sperat că ceea ce noi...

– Toată curtea ta se hrănește așa? îl opri Niall, nevrând să se gândească la vremurile petrecute alături de Irial, conștientizând faptul că săptămânile sale încețoșate de plăceri nebune îl hrăniseră pe Irial – așa cum, fără îndoială, o făcuseră lucrurile îngrozitoare care urmară după ce Niall fugise.

– Da, altfel le scad puterile. Chipul Regelui Întunericului dezvăluia durerea crudă care era aproape prea stânjenitoare pentru a fi văzută, ca atunci când întrezărești durerile cele mai intime ale cuiva. Guin a murit... din cauza unui glonț de-al muritorilor. A fost împușcată.

Irial privea fix mulțimea. O fată desculță dansa pe bara de protecție a unei mașini parcate. Șoferul îi întindea pantofii și gesticula către pământ. Irial zâmbi către ei înainte să se întoarcă și să adauge:

– Tu ții la Leslie. Dacă ai fi știut că ea era deja a mea, ai fi încercat și mai tare să o ții departe de mine. Ai fi luptat pentru ea.

„Știam că Irial o voia și..." Niall se opri, picându-i prost faptul că Irial putea să-i citească sentimentele și, cel mai important, că el își putea folosi știința ca să-l distrugă pe Irial. Dacă ar fi știut curțile că erau atât de ușor de citit și de evaluat, ar fi fost dificil să o convingă pe oricare dintre ele să mai tolereze în continuare existența Curții Întunericului.

– Beira știa toate astea, spuse Niall.

– Aveam nevoie de ea. Ea avea nevoie de noi. Altminteri, nu aş fi ajutat-o să-l lege pe regişor. Ea ţinea lucrurile în mişcare atunci când zânelor mele le făcea trebuinţă.

– Şi care-i rolul lui Leslie?

– Aveam nevoie de un plan de rezervă. Irial zâmbi, dar de data asta zâmbetul lui era întunecat şi mortal, exprimând mai mult decât doar o mică provocare. Am nevoie de ea.

– Nu poţi s-o ai, începu Niall. Dar Irial îl prinse de braţe: fiecare amintire plăcută pe care Niall o avea dispăru şi fiecare oroare şoptită a Curţii Întunericului îi năpădi mintea ca o mlaştină; apoi, Niall simţi ca şi când ar fi înghiţit-o, ca şi când ar fi băut forţat acel prea dulce vin uitat. Opreşte-te!

Irial îi dădu drumul.

– Ştiu că te-a indus în eroare Keenan şi te-a şi dezamăgit. Ştiu că te trimitea la fata noastră, că ţi-o scotea în cale. Gabriel te-a urmărit luptându-te cu reacţia ta la atitudinea ei... Eu nu te voi induce în eroare, nu din nou. Te-aş primi cu bucurie înapoi în casa mea, acolo unde va fi şi Leslie. În continuare ţi-aş oferi tronul meu atunci când vei fi pregătit.

Niall se albi. Fusese dispus să suporte orice ar fi fost nevoie în schimbul libertăţii lui Leslie. „Regalitate? Afecţiune? Nu era deloc ceea ce el aşteptase. E un şiretlic, ca întotdeauna. N-a fost nimic adevărat în ceea ce a fost cândva." Niall le ignoră pe toate.

– Ai lăsa-o să plece în schimbul loialităţii mele?

– Nu! Ea rămâne, dar, dacă vrei să fii cu ea, eşti oricând bine-venit. Irial se ridică şi făcu o adâncă plecăciune, ca şi când Niall ar fi fost egalul său. Nu voi îngădui suferinţa curţii mele. Nici măcar pentru tine. Ştii care-mi sunt secretele, ce sunt, ce încă îţi ofer. Pot să-ţi promit că ea va fi atât de fericită pe cât aş putea-o eu face. Dincolo de asta... Vii acasă cu noi sau nu. E alegerea ta. A fost întotdeauna alegerea ta.

Şi Niall îl privi fix, mut, nesigur în legătură cu ce răspuns care să fi avut vreun înţeles ar fi putut să-i dea. Că trecuse multă vreme încercând să nu-şi amintească legătura pe care o împărţea cu Irial, încercând să nu tânjească după acei ani şi încercând să nu recunoască nimic din toate astea de fiecare dată când îşi încrucişase drumurile cu el. Totuşi, îşi dădea seama acum că, indiferent cât de grijuliu fusese în a-şi păstra secretele, fusese transparent pentru Irial. Dacă Regele Întunericului putea să-i citească sentimentele, putea să i le guste, atunci el cunoscuse slăbiciunile lui Niall de fiecare dată când se întâlniseră. „Am fost expus lui tot timpul." Lui Irial nu-i era ruşine pentru asta. În schimb, îi oferea aceeaşi acceptare pe care i-o oferise cu secole în urmă – dar Niall nu răspunse, nu putu să răspundă.

Irial spuse:

– A trecut multă vreme de când ai trăit pentru Keenan, plătindu-ţi nişte datorii recunoscute. Suntem ceea ce suntem, Niall, nici mai buni, nici mai răi decât ne zugrăvesc alţii. Şi ceea ce suntem nu schimbă ceea ce simţim cu adevărat, ci doar cât de liberi suntem să urmăm acele sentimente.

Apoi, el păşi repede în mulţime, dansând cu muritorii pe măsură ce se îndepărta şi părând cu toată fiinţa lui că locul lui era acolo, printre ei.

Capitolul 28

Se făcuse seară când Leslie se trezi în camera ei, purtând aceleași haine din seara precedentă. Dormise mai mult de douăsprezece ore, ca și când corpul ei ar fi luptat cu o gripă sau cu o mahmureală. Încă nu se simțea bine. Pielea din jurul tatuajului o ținea, întinzându-se subțiată. Nu o ardea, nici nu o mânca, nimic din ce ar fi putut s-o facă să bănuiască vreo infecție. Altminteri, se simțea prea bine, ca și când niște terminații nervoase în plus ar fi pulsat acolo.

De jos, se auzeau desene animate. Ren râdea. Altcineva tușea. Alții vorbeau pe tonuri coborâte, cu propoziții întrerupte pe care nu prea reușea să le înțeleagă. Începu să simtă cunoscuta panică, groaza că se afla acolo, că nu avea nici un indiciu legat de ceea ce făceau ceilalți acolo, jos.

Se întrebă în treacăt când fusese tatăl ei ultima oară acasă. Nu-l văzuse. „Ar fi telefonat cineva dacă el ar fi murit." Nu-și făcu griji pentru el, așa cum o făcuse multă vreme. „Ar trebui." Începu să se sufoce de panică. Apoi, aceasta dispăru. Știa că se schimbase și că Irial, cel care cauzase această schimbare, nu era ființă umană.

„Oare eu sunt?"

Orice făcuse Irial, orice făcuse Rabbit, orice îi ascunseseră prietenii ei... Voia să se simtă furioasă. În mod obiectiv, știa că ar fi trebuit să se simtă trădată, să se simtă disperată – mânioasă chiar. Încercă să-și adune acele sentimente, dar numai umbrele lor se iviră. Emoțiile nu au fost ale ei mai mult de o clipă, înainte să fi dispărut.

Apoi, îl auzi pe Ren strigând-o de pe scări, cu o voce strangulată:

– Leslie?

Cu un calm care ar fi trebuit să fie imposibil, se rostogoli din pat și se duse la ușă. Nu se temea. Era un sentiment reamintit, unul care îi plăcea. După ce ridică zăvorul – pe care cineva îl trăsese –, ieși în capul scărilor. Când privi în jos, îl văzu pe el, pe Irial, stând lângă fratele ei.

– Ce cauți tu aici? întrebă ea. Vocea îi era neutră, dar ea tremura. Emoția aceasta, agitația, nu dispăru. Spre deosebire de celelalte, aceasta rămase și se amplifica.

– Am venit să te văd. Îi întinse o mână. Să mă asigur că ești în regulă.

Ren stătea lângă Irial, încercând să-i capteze atenția.

– Ăăă, ai nevoie de... ceva? Orice?

– Ai grijă! murmură Irial nebăgând pe nimeni în seamă cu excepția ei. Mâinile lui erau acum pe șoldurile ei.

„Cum o fi urcat așa de repede scările?"

– Nu. Te rog! Și-ar fi dorit să nu se simtă atât de reconfortată de prezența lui acolo, și-ar fi dorit să fi fost sigură de ceea ce îi cerea când repetă „Te rog!"

– O, ghrá, nu sunt aici ca să îți fac vreun rău! Se dădu înapoi, fără să se uite la ea în timp ce cobora scările, dar nici nu-și luă mâinile de pe șoldurile ei.

– N-ai mințit, nu-i așa?

– Noi nu mințim.

Leslie îl privi lung pe Irial:

– Cine ești? Ce ești?

El îi susținu privirea și, pentru un moment ce păru ireal, ea crezu că vede umbre ținându-se de pielea lui ca niște aripi întunecate. Corpul ei palpita cu totul, iar ea fu sigură că acele nenumărate guri mici îi atinseră pielea, toate deodată – alinând-o, ștergând totul în afara plăcerii. Tremură din cauza asaltului neașteptat de pofte care nu aveau nici un sens. Gura îi era uscată, palmele umede, simțind în creier bătăile nebunești ale inimii.

Fără să-și ia privirea din ochii ei, el spuse:

– Voi avea grijă de tine, te voi feri de răniri și de dureri. Îți jur, Leslie. Nu vei mai dori niciodată altceva. Cere și va fi al tău! Nu vei mai avea temeri sau dureri. Doar umbre ale acestora, iar eu le voi îndepărta. Nu va trebui ca tu să le simți mai mult de o clipă. Privește! Își coborî privirea spre aerul dintre ei. O umbră de viță cățărătoare se întindea dinspre corpul lui spre al ei, înfășurându-se în pielea ei. Ea se întinse ca și când ar fi vrut s-o atingă, mâinile ei simțiră penele negre care se unduiau pe aceasta ca niște frunze. Când o făcu, amândoi se înfiorară.

– E real. Orice mi-ai fi făcut, rosti ea.

– Ai vrut să fii în siguranță. Ai vrut să nu simți frică sau durere. E așa cum ai vrut. Irial nu așteptă ca ea să se miște, ci o trase mai aproape, astfel că ea se sprijinea de el. Irial mirosea a fum de turbă, a spații prăfuite emanând sexualitate și dor, ciudat de dulce și amețitor. Își frecă obrazul de cămașa lui, inspirându-i mirosul.

– Nu te voi părăsi niciodată, șopti Irial. Apoi, se întoarse către grupul reunit. Dacă o mai atinge careva vreodată...

Traficantul de droguri începu:

– Când eu... eu n-am știut că e a ta...

Irial făcu un gest. Doi tipi plini de cicatrici apărură ca din neant. Pășiră în față și îl înșfăcară pe traficantul de droguri.

„El a fost unul dintre ei." Genunchii lui Leslie se înmuiară. „El..." O ardea stomacul în timp ce încerca să lase gândul să se completeze singur. Groaza celorlalți din încăpere, a traficantului care plângea pe când era scos – le simțea și pe acestea, toate deodată. Pofta trupească a muritorilor – „a muritorilor?" – din încăpere, dorința, nevoia disperată. Se simți asaltată de un amestec de emoții. Izbucniri de nevoie, de groază, de durere – toate îi inundară trupul până când se clătină.

– Sentimentele lor... am nevoie... Se agăță de mâna lui Irial.

– Șșt! șuieră el spre ea și toate sentimentele se evaporară. Ele doar trec prin tine. Acele sentimente nu sunt ale tale. Doar o licărire și au dispărut departe de tine.

Își ținea un braț în jurul ei, conducând-o spre canapea.

Ea privea fix spre ușa prin care tipii – „de unde apăruseră?" – îl scoseseră pe traficant.

Irial era îngenuncheat în fața ei.

– Totul va fi bine. Nimeni nu-ți va mai face vreun rău vreodată! Niciodată! Te vei obișnui cu restul.

Dădu tăcută din cap, privindu-l într-un fel în care nu privise pe nimeni în viața ei, ca hipnotizată. Irial putea face totul bine, corect, fericit. El era răspunsul la o întrebare pe care uitase să o adreseze. Corpul îi zumzăia ca într-o ceață plăcută. Sentimentele care curseseră prin ea erau îngrozitor de urâte, știa asta cu certitudine. După ce Irial i le luase, tot ce rămăsese era doar extaz. Simțea ceva greu și floral în gură, pe buze. „Poftă trupească. A lui. A mea." Venele sale cântau simțind-o, ca un foc străbătând-i trupul, căutându-i inima, inundându-i nervii.

Apoi, auzi ca un ecou cuvintele lui Niall:

– Supraviețuirea este ceea ce contează. Poți să faci asta.

„Să facă ce? Cui să... supraviețuiască?" Nu exista nimic rău aici. Irial o făcea să fie în siguranță. El avea grijă de ea.

– Haide, vino acum! Ei o să-ți împacheteze lucrurile. Irial făcu semn spre trei tipi aproape androgini care se îndreptau spre scări. Trebuie să plecăm de aici. Departe de atât de mulți muritori. Să vorbim.

– Să vorbim? Aproape că râse. Vorbitul era un gând cam îndepărtat când el era în genunchi în fața ei. Își simțea ochii larg deschiși. Fiecare por din corpul ei era treaz și șuiera.

– Sau orice altceva te-ar face fericită, adăugă el cu un zâmbet vicios. Mi-ai face o mare cinste, Leslie! Lumea e a ta.

– Nu-mi trebuie lumea! Îmi trebuie... se aplecă până ce putu să-și culce fața pe pieptul lui, urând materialul care era în calea ei, brusc furioasă din pricina afurisitei țesături.

Mârâi – apoi, îngheță, dându-și seama că mâna ei îi sfâșia deja cămașa, că scosese un sunet care era departe de a fi normal, nepotrivit cu omul din ea care ar fi trebuit să fie îngrozit.

O ridică în picioare, lăsând-o agățată de el.

– E bine. Doar schimbările inițiale. Șșt!

Și, inspirând adânc, constată că era chiar bine. El încă vorbea, chiar întreba:

– Ce să fac cu ei?

Ren și ceilalți se uitau cuprinși de o groază înfiorătoare. Dar ei nu mai contau acum; nimic de genul acesta nu mai conta. „Doar Irial. Doar această plăcere, această încredere." Asta era tot ce conta.

– Cui îi pasă? rosti ea.

Apoi, el o luă în brațe și o purtă peste prag spre o lume care era brusc mai tentantă decât își imaginase ea că ar fi putut fi.

CAPITOLUL 29

Niall ieşise din serviciul regelui său, o dezamăgise pe Leslie, îşi expusese îndoielile şi dorurile în faţa lui Irial. Nu mai avusese de secole un asemenea sentiment deplin de pierdere. Îşi petrecuse o parte din noapte şi întreaga zi umblând fără scop, dar nu ajunsese la nici un răspuns sau nici măcar la întrebările potrivite.

Le văzuse pe zâne urmărindu-l cu privirea: ale lui Keenan şi ale lui Irial, şi acelea care erau solitare. „Aşa cum sunt eu din nou." Nici una dintre ele, nici măcar cele care încercaseră să-i vorbească nu-l făcuseră să se oprească. De multe ori, trebuise să le dea la o parte din calea sa, dar nu le adresase nici un cuvânt şi nici nu înregistrase vorbele pe care acestea le spuneau.

Dar apoi, Bananach se apropie de el, mişcându-se ca o umbră pe fundalul nopţii aflate la început. Penele lungi care îi atârnau pe spate fluturau şi îşi schimbau forma în adierea vântului. Datorită deghizării, penele semănau cu părul, ajutând-o să aibă o înfăţişare de muritoare în timp ce se apropie.

El se opri.

Zâmbetul pe care i-l adresă părea ciudat, nepotrivit cu răutatea din ochii ei. Îl depăşi, se opri, privi înapoi şi îi făcu un semn cu capul. Nu-l urmări cu privirea să vadă dacă el venea după ea atunci când intră pe o alee îngustă de lângă o clădire. Nu privi înapoi când se strecură rapid pe sub gardul de metal sau când îşi trecu degetele peste sârma ghimpată care înconjura marginea gardului. Numai când Niall se oprise în spatele ei ca o pradă care-şi urmează prosteşte atacatorul, ea se întoarse să-l privească în ochi.

Niall se întreba dacă o urma spre propria lui moarte: era o soartă pe care el o luase în considerare şi pe care o respinsese după ce Irial îi permisese Curţii Întunericului să-l tortureze. „Atunci nu fusese alegerea corectă." Bananach i-ar fi luat bucuroasă viaţa lui Niall la timpul respectiv dacă n-ar fi îndepărtat-o Irial când ea începuse să-l schilodească. „Nu e niciodată alegerea potrivită."

Dar el nu se retrase.

Ea se rezemă de gardul de metal, cu braţul întins deasupra capului, cu degetele curbate printre ochiurile gardului. Oţelul sârmei ghimpate era chiar deasupra degetelor ei, suficient de aproape încât să pară că ea se întindea spre metalul otrăvitor. Pentru el, dorinţa ei de a simţi durerea era atrăgătoare într-un mod bolnăvicios.

El păstră distanţa şi tăcerea.

Ea îşi înclină capul, ca să-l poată fixa cu privirea. Gestul ca de pasăre contrasta cu deghizarea mortală pe care o avea ea în timpul aşteptării.

– Irial trebuie să fie înlocuit, zise ea.

– Şi mi-o spui în felul ăsta?

– Pentru că tu poţi să-mi dai ceea ce merit. El nu e potrivit pentru noi. Nu acum. Deghizarea ei flutura licărind din când în când. Ajută-mă. Readu-mi războaiele.

– Eu nu vreau război. Eu vreau... Privi în depărtare, neştiind ce dorea cu adevărat. O urmase într-un spaţiu prea mic, urmărind tentaţia violenţei ei. „Şi lăsând-o pe Leslie să-şi imagineze imposibilul de una singură dacă eu aş ceda tentaţiei autodistrugerii." Fugise de Irial, de Keenan. Încă fugea. N-am de gând să te ajut.

– Isteţ răspuns, frumuşelule. Gabriel apăru lângă el. Câinele de Vânătoare ţinea un braţ întins, cu tatuajele gonind furioase peste pielea lui, şi făcu un semn spre Niall ca să se dea înapoi. Trebuie să pleci acum!

Bananach îşi tot închidea şi deschidea gura. Deghizarea îi păli, scoţând la vedere ciocul ascuţit.

– Implicarea ta devine obositoare. Dacă Gancanagh vrea să rămână cu mine...

Gabriel păşi în faţa lui Niall exact când Bananach se aruncă înainte. Ea ţipă, un sunet care ar fi putut fi hohot de râs sau mânie, sau o combinaţie a celor două. Braţele ei erau deschise larg, degetele ei – gheare negre.

– E afacerea curţii, Niall. Du-te acum! spuse Gabriel fără ca măcar să se uite înapoi.

Gabriel o ridică pe Bananach şi o azvârli în gardul metalic. Penele ei se agăţară de sârma ghimpată, dar ea reuşi să se desprindă. Pene smulse se împrăştiară pe pământ şi rămaseră pierdute pe pavajul umbrit.

Niall nu voia să plece, ci să rămână, să-i spună lui Gabriel să se dea la o parte din cale, astfel încât Bananach

să poată pune capăt confuziei şi depresiei care-l apăsa, să-i spună lui Gabriel s-o sfâşie. În schimb, rămase liniştit, privind, fără a fi cu nimic mai hotărât decât fusese atunci când Bananach îl convinsese s-o urmeze.

Nu era tocmai frumos să-l urmăreşti pe Gabriel în acţiune, dar totuşi exista o armonie brutală în mişcările lui. Asemenea dansului Fetelor Verii, stilul de luptă al lui Gabriel avea un ritm, un cântec al său. Dar mişcările Câinilor de Vânătoare erau pe potriva furiei lui Bananach. Femeia-corb era plină de încântare când ţâşni şi apoi se întoarse să plonjeze spre Gabriel, abandonându-se total. De undeva, scosese un cuţit din os care strălucea ca o lumină supranaturală. Ghearele ei negre contrastară cu osul alb şi cu sângele roşu când îl crestă pe Gabriel de la sprânceana stângă până pe obrazul drept.

Sângele proaspăt smulse strigăte de plăcere de la un grup de Ly Ergi care umpleau parcarea din apropiere. Mâinile lor roşii se contractau la unison în timp ce începuseră să-l înconjoare pe Gabriel. Îşi trăseseră ceva vitalitate din sângele proaspăt vărsat, un obicei pe care Niall îl găsise neliniştitor când aflase despre el. Nu erau destui ca să-l învingă pe Gabriel, dar cu Bananach acolo... „Chiar nu e treaba mea. E treaba Curţii Întunericului. Care nu e curtea mea."

Niall porni să se îndepărteze din calea lor, dar să-l lase pe Gabriel pradă unei jumătăţi de duzină de Ly Ergi şi unei Bananach însetate de sânge nu era ceva potrivit cu firea lui. Sosirea lui Gabriel împiedicase rănirea lui gravă sau chiar uciderea. Îi era dator lui Gabriel pentru asta.

Câinele se putea să nu se fi așteptat la asta, dar el avea pretenții de la sine însuși. Exista un singur lucru pe care nu-l pierduse: onoarea.

Se aruncă în învălmășeală – nu pentru vreun rege sau pentru vreo curte, ci fiindcă era un lucru corect care trebuia făcut. Să stea deoparte când cineva – fie el chiar Gabriel – era depășit numeric nu făcea parte dintre opțiunile lui.

Niall nu era îngrijorat de consecințe când îi lovi pe Ly Ergi. Nu era îngrijorat că nu știa unde îi era regele. Nu era îngrijorat de nimic. Evită câteva, dar nu toate loviturile Ly Ergilor. Deși zânele cu palme roșii erau mai interesate de a obține sânge decât de producerea unor răni permanente, omorâseră totuși o parte însemnată de zâne și de muritori de-a lungul timpului.

Bananach țâșni pe lângă Gabriel și, cu vârfurile ghetelor, îl agăță pe Niall de mușchii abdominali. O durere arzătoare îl împinse îndărăt când vârfurile de fier otrăvitor îi intrară în carne. Se împiedică, iar ea își consolidă avantajul cu o lovitură puternică a ghearelor înmuiate în sânge.

Atunci, Gabriel o înșfăcă ferm și, încleștați în luptă, se îndepărtară de Niall, înapoi spre gard, lăsându-l pe Niall liber să se ocupe de Ly Ergi. Era o distracție deranjant de amuzantă, remediu pentru mâhnirea pe care Niall încercase s-o înlăture. Nu schimba cu nimic lucrurile, dar era revigorantă.

Pe când Niall îi făcuse pe majoritatea Ly Ergilor să bată în retragere, Gabriel o însângerase destul de grav pe pe Bananach, încât aceasta se sprijinea de un Ly Erg care

se ferise de încăierare. Dar chiar și așa, ea luptă până când Gabriel o pocni destul de tare, încât ea se răsuci și se rostogoli pe pământ.

Gabriel îi spuse singurului Ly Erg teafăr:

– Ia-o de aici până nu bagă de seamă Chela că m-am încăierat iar cu ea! Mârâi la restul Ly Ergilor care n-apucaseră s-o șteargă de acolo. Mereu intru în câte o încăierare cu Bananach, iar Che are s-o ia ca pe o bătălie pentru teritoriu. Și n-am prea vrea asta nici unul, nu-i așa?

Ly Ergul nu răspunse, dar se ridică greoi de lângă femeia-corb. Bananach își lăsase capul pe piciorul lui.

– Mă deranjezi, cățelușule. Dacă e nevoie, mă voi întâlni cu regina gheții sau cu regișorul. Careva – clănțăni din falcă spre Niall în semn de invitație sau de avertisment – are să mă ajute să pun la punct curtea asta.

– Irial a spus cum să procedăm. Gabriel își întinse brațele pentru a-i arăta femeii-corb ordinele spiralate de pe pielea sa.

– Irial trebuie să plece. Ne stă în cale și nu face ceea ce trebuie să fie făcut. Noi vrem război. Avem nevoie de niște violență adevărată. A trecut prea mult. Bananach își închise ochii. Iar faptul că tu te tot ții după mine peste tot devine cam anost.

– Atunci, stai locului și n-am să te mai urmăresc. Gabriel se lăsă în jos, pe pavaj și, cu un gest plin de grație, începu să-și inspecteze rănile. Făcu o grimasă, o priveliște cert neplăcută mai ales că sângele îi șiroia pe față în timp ce pipăia o rană de pe frunte.

Ly Ergul întinse o mână roșie deja să mângâie fața și brațele însângerate ale lui Bananach, hrănindu-se cu sângele care cursese în luptă, așa cum cei din neamul lui făceau cândva pe câmpiile îmbibate de lichidul roșu. Pielea îi strălucea în timp ce sângele proaspăt al lui Bananach i se prelingea pe palme. Alt Ly Erg se duse spre Gabriel și își lăsă palma peste fața plină de sânge a acestuia. În ciuda faptului că ei toți încercaseră din răsputeri să se înțepe, să se schilodească sau să se scoată din luptă unul pe altul doar cu câteva momente în urmă, pentru câteva clipe ciudate s-au comportat aproape cordial. Ly Ergii luară durerea și sângele în pielea lor, nepăsându-le de conflictul trecut pe când savurau plăcerea hrănirii de după luptă.

Apoi, Gabriel se răsuci spre Ly Ergul care stătea în picioare lovindu-și rănile ce încă sângerau și spuse:

– Ajunge! Ia-o de aici! Poate că ai să încerci să fii ascultătoare mâine?

– Poate că tu ai să încerci să nu-mi mai ieși în cale mâine. Bananach se ridică în picioare și, cu o privire disprețuitoare, își dădu penele lungi precum o coamă de păr peste umăr. Poate că era ea învinețită și nesigură pe picioare, dar nu putea fi intimidată de către oricine. Apoi, cu o solemnitate la fel de înfiorătoare ca violența ei, își îndreptă atenția spre Niall. Gândește-te ce vrei, Gancanagh – ce e bine. Să-l ierți Regele Întunericului? Să-l ierți pe Regele Verii? Sau să mă lași pe mine să-ți aduc dreptate, durere și război, și orice ai mai dori. Am fi amândoi fericiți.

Când ea ieși din raza lui vizuală, Gabriel întrebă:

– Se prea poate ca tu să te fi îndepărtat de Irial, Gancanagh, dar vrei tu cu adevărat ca acest individ să ne influențeze curtea? Vrei s-o ajuți pe ea?

– Nu mă amestec. Nu e curtea mea. Niall se așeză lângă Câinele de Vânătoare. Nu era sigur, dar simțea că i se rupsese o coastă.

Gabriel mârâi:

– E a ta la fel de mult pe cât este și a mea. Ești prea ticălos ca să recunoști asta.

– Nu sunt ca tine. Eu nu caut să mă implic în lupte sau...

– Dar nici nu le întorci spatele, totuși. În plus, Irial nu înseamnă doar luptă. De asta mă ține pe lângă el. Câinele de Vânătoare zâmbi și arătă spre ferestrele spulberate și cărămizile crăpate. La Curtea Întunericului e mai mult decât violență. Aduci un alt soi de întuneric. Locul nostru, al amândurora, e printre umbre.

Niall ignoră semnificațiile cuvintelor lui Gabriel.

– Am plecat de la Curtea Verii. De asta era Bananach aici – fiindcă sunt solitar, un vânat, o pradă. Gabriel îl strânse pe Niall de umăr în semn de aprobare.

– Știu că, în cele din urmă, aveai să găsești tu o cale: locul tău nu e printre ei. Mai ai câteva lucruri de rezolvat, iar după aceea vei fi în regulă.

Apoi, ridică o bucată de cărămidă și o aruncă spre un bec de pe un stâlp de iluminat încă aprins. În timp ce sticla se spărgea și cădea pe pământ, Gabriel se ridică și porni să se îndepărteze.

– Gabe?

Paşii lui Gabriel nu încetiniră şi nici nu făcu vreun gest, dar Niall ştia că acesta asculta.

– N-am să-l las să o păstreze pe Leslie. Ea merită o viaţă. Irial nu i-o poate lua pe a ei în felul acesta.

– Băiete, tu încă înveţi greu. Gabriel se întoarse. Ea face parte din curte acum. Ca şi tine. I-a aparţinut încă de când prima tuşă de cerneală a pătruns în carnea ei de muritoare. De ce crezi că ni s-a cerut tuturor să fim mai aproape de ea? Te-am văzut cum încercai să-i rezişti. Cine se aseamănă se adună. Sunteţi amândoi ai lui Irial, iar ea mai e şi muritoare pe deasupra...

Niall îngheţă.

Gabriel îi adresă un zâmbet compătimitor.

– Nu te bate pentru lucruri care nu sunt sub controlul tău... sau nu fi atât de îngrijorat în legătură cu fata. Dintre toate zânele, tu ar trebui să ştii că Irial nu are de gând să renunţe la cei care pretinde că sunt ai lui. E la fel de încăpăţânat ca tine.

Apoi, Câinele de Vânătoare urcă în Mustangul său şi dispăru pe strada întunecată şi, pentru a treia oară în mai puţin de două zile, Niall fu părăsit, cu răspunsuri care mai mult îl derutau în loc să-i spulbere îngrijorările.

Capitolul 30

Leslie se rostogoli, îndepărtându-se de Irial. În ciuda imensităţii patului, ea tot se simţea prea aproape de el. Voise să se îndepărteze de mai multe ori, să se ridice şi să plece. Dar n-o făcuse. Nu putea.

– O voi lua mai încetişor, spuse el blând. E prea curând. Te vei simţi bine. Eu voi...

– Nu pot să mă îndepărtez. Nu pot. Îmi tot repet că o s-o fac. Dar n-o fac. Nu era supărată, nici măcar acum, când o durea tot corpul. Totuşi, ar fi trebuit să fie. Ştia asta. Simt că-mi vine să vomit, ca şi când dacă mă îndepărtez prea mult de tine...

O trase înapoi, aşa încât ea se pomeni din nou în braţele lui.

– O. Să. Treacă.

Ea şopti:

– Nu te cred.

– Am fost înfometaţi. E...

– Înfometaţi? Noi? întrebă ea.

Îi spusese ce era el, ce era Niall, ce erau Aislinn şi Keenan. Îi spusese că nu erau oameni, nici unul dintre ei.

„Seth spunea adevărul." Știuse cumva, undeva, dar să le audă pe toate spuse iarăși, să le audă confirmate era îngrozitor. „Mi-e foame. Mi-e frică. Mi-e..." Și totuși, nu avea nici una dintre senzațiile acelea.

Irial vorbea întruna. Îi spunea că existau curți și că a lui – Curtea Întunericului – trăia prin emoții. Îi spunea că prin ea își va hrăni curtea, că ea era salvarea lor, că ea era salvarea lui. Îi spunea lucruri care o îngrozeau, iar, de fiecare dată când ea era aproape de frică sau de supărare, el i le absorbea.

– Deci, ce ești tu la curtea asta a zânelor?

– La putere. Așa cum sunt Aislinn și Keenan la Curtea Verii. Nu era nici un fel de înfumurare în afirmația lui. De fapt, sunase chiar forțat.

– Mai sunt eu – se simți prostește, dar voia să știe, trebuia să întrebe – încă om?

El dădu din cap.

– Deci, ce înseamnă asta? Ce sunt eu atunci?

– A mea. O sărută pentru a-și sublinia afirmația și repetă: a mea. Ești a mea.

– Asta însemnând ce anume?

O privi perplex.

– Că tot ce vrei îți aparține?

– Dar dacă vreau să plec? Să-l văd pe Niall?

– Mă îndoiesc că el va veni să ne vadă, dar tu poți să te duci la el dacă vrei. Irial se rostogoli iarăși deasupra ei în timp ce îi răspundea. De îndată ce vei fi în stare, vei putea ieși pe ușă ori de câte ori îți va face plăcere. Vom avea

grijă de tine, te vom proteja, dar vei putea pleca mereu când vei dori și vei putea.

Dar n-o făcu. Nu voia și nu era în stare. El nu mințea: ea credea asta, o gusta, o simțea în vorbele lui, dar, de asemenea, știa că orice îi făcuse el o făcea să nu-și dorească să fie nicăieri altundeva decât cu el. Pentru o clipă, o apucă groaza din pricina acestui gând, dar senzația o părăsi, înlocuită fiind de o dorință care o făcea să-și îngroape degetele în pielea lui Irial și să-l tragă mai aproape – iar și iar, dar, cu toate astea, încă tremura de dorință.

Când intră Gabriel, Leslie era îmbrăcată. Nu era prea sigură cum de ajunseseră hainele pe ea, dar nu conta. Stătea așezată și era acoperită. Avea un măr în mână.

– Amintește-ți acum să mănânci! Irial îi dădu la o parte părul de pe față cu o mișcare blândă ca și vocea sa.

Ea clătină din cap. Erau cuvinte pe care trebuia să le spună, dar acestea dispărură înainte ca ea să-și amintească ce erau.

– Necazuri? îl întrebă Irial pe Gabriel. Cumva, un birou îi despărțea.

Își căută mărul pe care îl avusese. Dispăruse. Privi în jos: hainele ei erau altele. Avea pe ea un halat; flori roșii și spirale albastre îl acopereau. Încercă să urmărească desenul cu degetul, trasând modelul.

– Mașina este aici. Gabriel o ținea de mână și o ajuta să se ridice în picioare.

Fusta i se încurca în jurul gleznelor.

Se împiedică, iar Irial o prinse în brațe ca atunci când fuseseră la club. Strălucirea luminilor o făcu să-și ascundă iarăși fața în cămașa lui.

– Te descurci bine, îi spuse el în timp ce îi pieptăna părul, trecându-și degetele prin el, descâlcindu-i-l.

– A fost o zi lungă, murmură ea clătinându-se sub mângâierea lui. Își închise ochii și îl întrebă: a doua zi va fi mai bine, nu?

– A trecut o săptămână, iubire. O înveli în pături. Deja te simți mult mai bine.

Îi asculta râzând cu Gabriel pe oamenii ciudați – zâne. Ei îi spuneau povești, o amuzau în vreme ce Irial vorbea cu o zână cu pene de corb pe post de păr. Era minunată, femeia-corb, Bananach. Cu toții erau. Leslie se opri din a o privi lung pe Bananach, încercând în schimb să se concentreze asupra Vilașilor care dansau cu oricare dintre Câinii de Vânătoare le-ar fi făcut semn, strecurându-se printre umbrele din încăpere ca și când ar fi simțit atingerea umbrelor așa cum o simțea Leslie – sub formă de mâini sâcâitoare, fericire promițătoare care era mult prea intensă pentru a le mai permite să vorbească.

– Dansează cu mine, Iri! Leslie se ridică și, ignorându-i pe câini, se duse spre locul în care Bananach vorbea cu Irial. Lui Leslie îi trecu prin minte că era repetarea unei scene pe care și-o reamintea din alte zile: Bananach era prea des prin preajmă, acaparându-i timpul și atenția lui Irial. Lui Leslie nu-i plăcea.

– Mișcă! îi zise ea femeii-corb.

Irial râse când Bananach încercă să ridice o mână, numai pentru ca Gabriel și încă un câine, care o înșfăcară, să i-o coboare forțat.

Irial spuse:

– Bananach tocmai îmi explica de ce nu ne ești tu de vreun folos.

Leslie simți frisonul din lujerii care o legau de Irial și știu cu o claritate perfectă în acel moment că el blocase legătura dintre ei, așa încât ea să mai poată avea câteva clipe de luciditate în plus. El făcea asta.

– Și care e folosul adus de mine, Irial? I-ai spus? întrebă ea.

– I-am spus. Irial era în picioare acum, cu o mână întinsă în față, cu palma în sus.

Leslie își puse mâna în mâna lui și păși mai aproape.

Lângă Irial, Bananach se liniștise. Își înclină capul într-un unghi care o făcea să pară de departe cea mai puțin umană în comparație cu celelalte zâne. Ochii ei – care erau destul de asemănători cu ai lui Irial, încât ar fi putut s-o facă pe Leslie să se oprească – se îngustară, dar ea nu vorbi. „Ea nu vorbește cu mine." Leslie își aminti asta din nopțile trecute: Bananach refuzând să i se adreseze „animăluțului de companie".

Leslie îi aruncă o privire lui Gabriel, care ședea în picioare așteptând, și apoi se uită în jurul ei. Cu toții așteptau. „Pe mine. Mâncarea." Se gândi că ar fi trebuit să se simtă înspăimântată, poate chiar furioasă, dar tot ce simțea era plictiseală.

– Poți s-o ții puțin în lesă cât timp mă relaxez?

Gabriel nu se uită înspre Irial pentru a căpăta acordul Regelui Întunericului. Zâmbi:

– Va fi plăcerea mea!

Leslie știa că aproape toți cei din club o priveau, dar bănuia că o văzuseră și în circumstanțe mult mai înjositoare. Își trecu mâinile într-o mișcare ascendentă peste pieptul lui Irial și apoi peste claviculă, și în jos, peste brațele lui – simțindu-i tensiunea interioară care nu era vizibilă nici în ținuta și nici în expresia lui. Își înclină capul și așteptă până ce el privi în jos. Atunci, șopti:

– În cazul ăsta, sunt doar pentru a fi folosită?

Știa, știa că cerneala din pielea ei era menită să-i permită lui – să le permită lor – să facă exact asta. Știa că fericirea care îi topea oasele și pe care o simțea de fiecare dată când el extrăgea furtunile de emoții din ea, obligând o maree să treacă printr-un pai, era un artificiu pentru a o menține pe ea insensibilă față de limpezimea care o cuprinsese iarăși în acel moment – și își dădu seama că mai avusese momente de limpezime asemănătoare și în nopțile celelalte, dar le uita de fiecare dată când iureșul o lovea.

– Sunt? repetă ea.

El se aplecă și mai tare, până când ea îi simți buzele pe gât. Nu fu nici un sunet, ci doar o mișcare când el spuse:

– Nu.

Dar ea ar fi fost dispusă să fie: amândoi o știau la fel de bine. Ea se gândi la viața pe care o avusese înainte – drogurile din casa ei, tatăl beat sau absent de acasă, facturile de plătit, orele în care era chelneriță, minciunile spuse prietenilor. „Ce avea să-i lipsească?" Nu voia să se întoarcă

la durere, la griji, la teamă, la nimic din toate astea. Voia euforia. Voia să-și simtă trupul lichefiindu-se în brațele lui. Voia să simtă crescendoul nebunesc de plăcere care o izbea cu atâta forță că o făcea să leșine.

Se îndepărtă ca să o privească.

Ea își împreună mâinile pe după gâtul lui, obligându-l să meargă spre spatele sălii împreună cu ea.

– Mai târziu, voi fi prea extaziată ca să mai pot să-mi iau mâinile de pe tine... Tremura lipită de el gândindu-se că recunoscuse aici, în public, cum avea ea să fie, nefiind sigură dacă a-și recunoaște dorința era mai rău sau mai bine decât să se mintă singură pentru a-și domoli vina. Totuși, e amuzant. Să fiu aici. Să fiu cu tine. Mi-ar plăcea să încep să-mi amintesc și mai multe chestii amuzante. Putem să facem asta? Mă lași să-mi amintesc mai multe dintre momentele bune cu tine? Mă lași să am parte de mai mult din asta?

Tensiunea dispăru atunci. El privi dincolo de ea și făcu un gest. Muzica umplu încăperea; basul bubuia atât de tare, încât îl simțea ca și când ar fi fost înlăuntrul ei. Și ei dansau și râdeau, și, vreme de câteva ore, lumea păru în regulă. Privirile disprețuitoare și adoratoare de pe fețele muritorilor și ale zânelor nu contau. Exista numai Irial, numai plăcerea. Dar, cu cât mai mult timp avea mintea limpede, cu atât mai pregnant își amintea și lucrurile îngrozitoare. Nu simțea emoțiile, dar amintirile deveniră mai vii. Acolo, în brațele lui Irial, ea își dădu seama că avea puterea s-o distrugă pe oricare persoană care i-ar fi

dat coșmaruri. Irial ar fi făcut asta: ar fi aflat cine erau aceia și i-ar fi adus ei. Era o înțelegere rece, clară.

Dar ea nu voia, nu voia să distrugă cu adevărat pe nimeni. Voia doar să-i uite din nou – chiar conștientizarea că ar fi trebuit să simtă durerea era mai mult decât ar fi vrut.

– Irial? Hrănește-i! Acum!

Rămase imobilă și așteptă ca izbucnirea de emoții să-i inunde corpul.

– Gabe, fu tot ce spuse el. Și era suficient pentru a stârni o busculadă. Bananach țipă. Gabriel mârâi. Muritorii strigau și suspinau de plăcere și de groază. Amestecul discordant de sunete se ridica în jurul lor ca un cântec de leagăn cunoscut.

Irial n-o lăsă să se întoarcă. N-o lăsă să vadă pe nimeni și nimic.

În apropiere, stelele se trezeau la viață. O ardeau preț de câteva clipe, dar, în calea lor, stârneau un val de extaz care o făcu să închidă ochii. Fiecare părticică din corpul ei striga, iar ea nu-și mai aminti nimic – nu mai știu nimic –, în afară de plăcerea pielii lui Irial atingându-se de a ei.

CAPITOLUL 31

Trecerea timpului nu era nimic altceva decât văluri de penumbră și spații goale, dar intervalele de luciditate deveneau tot mai frecvente. „Cât trecuse?" Tatuajul ei se vindecase de ceva vreme. Avea părul mai lung. Adesea, simțea cum Irial închidea conexiunea, stopând curgerea emoțiilor care șerpuiau de-a lungul viței-de-vie negre, plutind în aerul dintre ei. În acele zile aproape totul era în ordine, evoluând episodic. Totuși, cea mai adesea, era un lung văl de penumbră. „Săptămâni?"

Încă stătea lângă el. „De când? De când sunt eu..." Azi avea să fie. Azi urma să dovedească faptul că putea. Știa că încercase – și eșuase – să facă asta de mai multe ori decât era în stare să bănuiască. Existau fragmente de amintiri ce se învălmășeau laolaltă. Așa era viața acum: numai montaje de imagini și de senzații, și, prin ele toate, era Irial. El era constant. Chiar și când se mișca îl auzea în camera de alături. „Întotdeauna de găsit." Asta era totodată și periculos. Femeia-corb voia să schimbe starea asta de lucruri, să-l ia pe Irial.

Leslie alunecă într-una dintre nenumăratele ei ținute pe care el le comandase pentru ea, o rochie lungă care lipea

de ea și apoi se învolbura când se mișca. Ca tot ce îi cumpăra el, era dintr-un material pe care îl simți prea senzual atunci când puse rochia pe ea. Fără o vorbă, deschise ușa celei de-a doua încăperi.

El nu vorbi, doar o privi.

Deschise ușa către coridor. Zânele o urmară – invizibile pentru oricare alt om din hotel –, dar ea le văzu. El îi dăduse Vederea cu ajutorul unui ulei cu care îi frecase pleoapele. Creaturile filiforme, cu mici țepi peste tot pe pielea lor, o urmară tăcute, pline de respect chiar. Dacă ar fi fost în stare, ar fi fost îngrozită, dar nu mai era nimic altceva decât un canal pentru emoții. Zidurile nu o puteau apăra de ele. Fiecare teamă, fiecare dor, orice sentiment negativ care îi cuprindea pe muritori sau pe zâne curgea prin corpul ei până când nu mai reușea să se concentreze. Numai atingerea lui Irial o împiedica să nu înnebunească, o calma.

Ușile liftului se deschiseră, închizându-se apoi în fața zânelor care o urmăreau, liftul ducând-o jos, în holul hotelului. Alte zâne aveau să fie acolo, așteptând-o.

Un glaistig[1] dădu din cap când ea ieși din lift. Copitele clămpăniră în timp ce ea păși dincolo de el. Nici pașii lui Leslie nu erau cu mult mai silențioși; Irial îi cumpărase numai pantofi și ghete ridicol de scumpi, cu tocuri înalte.

– ...să aduc mașina? Portarul îi vorbea, dar Leslie nu observase. Domnișoară? Aveți nevoie de șoferul dumneavoastră?

Ea îl privi lung, simțind șuvoiul de frică din el, simțindu-l pe Irial, aflat la câteva etaje mai sus, gustând acea

frică prin intermediul ei. Așa era, valuri nesfârșite de penumbră golită, dar simțind totuși emoțiile strecurându-i-se în trup, curgând spre Irial. El îi spusese că era mai puternic. Spunea că se descurcau bine. Spunea că și curtea se vindeca.

Portarul o privea fix, diseminându-și fricile și disprețul în ea.

„Ce vede el?“

Irial avea înfățișarea cuiva care era departe de a fi responsabil. Avea banii și aerul unui oaspete din lumea interlopă: măștile umane ale zânelor nu prea reușeau să le ascundă aura amenințătoare care le însoțea. Iar ea – când părăsea apartamentul – mergea prin hol ca un zombie, atârnată de Irial, de nenumărate ori fiind aproape de a se da în spectacol.

– Veți fi plecată astăzi? întrebă portarul.

Stomacul i se strânse. O îmbolnăvea depărtarea de Irial.

Gabriel se năpusti din spatele ei:

– Ai nevoie de ajutor?

Portarul privea în altă parte; foarte probabil să nu fi auzit timbrul inuman al vocii lui Gabriel, dar ea simți teama pe care o stârnea prezența Câinelui de Vânătoare. Toți muritorii o simțeau. Era exact ceea ce Gabriel era și, pe măsură ce agitația lui creștea, devenea și mai înspăimântător.

Frica portarului ajunse la paroxism.

„Ai reușit să ajungi până la ușă, Leslie. Asta e bine.“ Vocea lui Irial i se insinuă în minte. Nu o mai surprindea de mult, dar încă o înfiora.

– Nu șoferul lui! Fă-mi rost de un taxi, îi ceru ea portarului. Își strânse pumnii: nu rata, nu de data asta. Nu leșină și nici nu se prăbuși. „Mici victorii." Forță cuvintele să-i iasă de pe buze: un taxi care să mă ducă la depozit.

Se legănă.

Portarul o întrebă:

– Sunteți sigură că vă simțiți destul de bine să...

– Da. Gura îi era uscată. Își strângea pumnii atât de tare că o dureau. Te rog, Gabriel, du-mă la taxi. Mergând de-a lungul râului... Apoi, se prăbuși sperând că el o auzise.

Când Leslie se trezi pe un petic de iarbă de pe malul râului, se simți ușurată. Putea să simtă ușurarea. Irial nu-i sorbea și sentimentele bune. Asta ar fi trebuit s-o facă fericită, faptul de a ști că nu era amorțită. Dacă nu ar fi fost celălalt lucru – acea sete înnebunitoare după atingerea lui Irial, dorul acela îngrozitor care o îmbolnăvea când emoțiile negative o umpleau până la sufocare, dar fără să-i atingă emoțiile proprii –, ar fi putut să fie în regulă.

Puțin mai încolo de ea, câțiva dintre Câinii de Vânătoare așteptau și priveau. Ei n-o înspăimântau. Păreau încântați că ea îi plăcea. De câteva ori, le văzuse pe Ani și pe Tish, iar în felul acela ferit de șocuri în care ea trăia, acceptase fără ezitare amestecul de gene pe care ele îl moșteniseră. Se împăcase cu gândul că Ani și Tish, și Rabbit știuseră că schimbul de cerneală urma s-o transforme.

– Dar tu ești destul de puternică, Leslie, zău, insistase Ani.

– Și dacă nu sunt?

– Vei fi. E pentru Irial. Avem nevoie ca el să fie puternic. Ani o îmbrățișase. Ești salvatoarea lui. Curtea e cu mult mai puternică. El e cu mult mai puternic.

Ignorându-i pe câini, Leslie se plimbă pe malul râului până ce ajunse la un depozit unde ea și Rianne obișnuiau să se ducă să fumeze. Întredeschise fereastra pe care se cățărau împreună atât de des și își făcu loc spre etajul al doilea aflat destul de sus pentru ca râul să fie vizibil. Acolo, departe de oricine, ea se simțea cel mai aproape de normalitatea pe care o avusese până în dimineața în care plecase cu Irial de la casa ei.

Ședea privind râul care curgea în depărtare. Picioarele îi atârnau peste fereastră. Nu existau nici muritori, nici zâne, nici Irial. Departe de ei toți, ea se simțea mai puțin mistuită. Lumea era din nou în ordine, cumva mai stabilă acum, că era singură. „Să fie distanța?"

Și totuși nu conta: îl simți apropiindu-se. Deodată, Irial fu în stradă, privind în sus, către ea.

– Ai de gând să cobori de-acolo?

– Poate.

– Leslie...

Ea se ridică, balansându-se pe călcâie, cu mâinile ridicate deasupra capului, ca și când se pregătea să sară într-o piscină.

– Ar trebui să-mi fie frică, Irial. Și totuși nu-mi este.

– Mie îmi este. Vocea sa sună aparent spartă, de data aceasta nu tandră, nu încercând s-o mângâie. Sunt îngrozit.

Ea se legăna înainte și înapoi, după cum o bătea vântul.

În același mod implacabil dintotdeauna, Irial începu:

– Vom deveni mai buni la asta și...

– Îţi va face rău ţie dacă eu păşesc în gol? Vocea ei era liniştită, dar ea se simţi entuziasmată de idee. „Nu teamă, deci." Încă nu era nici un fel de teamă, şi asta era ceea ce ea voia: nu să rănească, ci să se simtă normală. Mai înainte, nu fusese sigură, dar, în momentul acela, ştiu că este ceea ce îi trebuia: ea însăşi întreagă, cu totul, toate sentimentele. „Şi ele sunt departe, aşa cum este şi normalitatea."

– Ai simţi-o? Aş simţi-o eu dacă aş cădea? M-ar durea? Se uită în jos la el: era frumos şi, în ciuda faptului că-i răpise posibilitatea de a alege, ea îl privea cu o stranie tandreţe. El o ţinea la adăpost. Felul în care se simţea poate era din vina lui, dar el n-o abandonase nebuniei pe care o cauzase. El o lua în braţe ori de câte ori ea îl căuta, neţinând cont de faptul că el trebuia să-şi mute curtea, că părea complet epuizat. Sentimente tandre se năşteau când se gândea la asta, când se gândea la el.

Când el vorbi, n-o făcu ca să spună ceva amabil. Arătă spre pământ.

– Sari, dacă vrei.

Mânie, teamă, îndoială o năpădiră – nu plăcute, dar reale. Pentru o clipă, au fost ale ei şi adevărate de data asta.

– Aş putea.

– Ai putea, repetă el. Eu nu te-aş opri. Nu vreau să-ţi răpesc voinţa, Leslie.

– Ai făcut-o, totuşi. Îl urmări pe Gabriel apropiindu-se şi şoptindu-i ceva lui Irial. Tu ai făcut asta. Nu sunt fericită. Vreau să fiu.

– Deci, sari! Nu-şi luă privirile de la ea în timp ce-i spunea lui Gabriel:

– Ţine-i pe toţi la distanţă! Fără muritori! Fără zâne pe stradă!

Leslie se aşeză din nou.

– M-ai prinde.

– Aş face-o, dar, dacă ţi-ar face plăcere căderea – ridică el din umeri –, aş prefera ca tu să fii fericită.

– Şi eu. Ea îşi frecă ochii parcă pentru a chema lacrimile. „Dar nu vor apărea." Plânsul nu era ceva ce ea să mai fi făcut – după cum nu erau nici îngrijorarea, furia sau oricare altă emoţie neplăcută. Unele lucruri din ea dispăruseră, luate la fel de sigur ca şi restul vieţii ei. Nu mai erau orele de şcoală, nu mai era nici melodramatica Rianne, nu vor mai fi hohotele de râs din bucătăria de la Verlaine's şi nici dansul de la Crow's Nest. Şi nu exista nici o modalitate prin care să refacă ceea ce se schimbase. „Întoarcerea la ce a fost nu e niciodată o opţiune." Dar nici să stea acolo unde se afla nu era o fericire adevărată. Trăia într-un vis ceţos sau într-un coşmar. Nu ştia dacă, în clipa aceasta, ar fi putut să spună care e diferenţa.

– Nu sunt fericită, şopti ea. Nu ştiu cum sunt, dar asta nu e fericire.

Irial începu să se caţere pe zidul clădirii ţinându-se de cărămida ciobită şi de metalul rupt, înţepându-şi mâinile în muchiile tăioase, lăsând o dâră de amprente însângerate în timp ce-şi croia drum către ea.

– Prinde-te! spuse el când se opri în cadrul ferestrei.

Şi ea aşa făcu. Se agăţă de el, ţinându-se ca şi când el ar fi fost singurul lucru solid rămas pe lume, în timp ce el

escalada clădirea. Când ajunse pe terasa goală de pe acoperiș, se opri și o puse în picioare.

– Nu vreau ca tu să fii nefericită.

– Sunt.

– Nu ești. Îi prinse fața cu mâinile. Știu tot ce simți, iubire. Tu nu simți nici un fel de amărăciune, nici o mânie, nici un fel de griji. Cum de e ăsta un lucru rău?

– Nu e real... Nu pot să trăiesc așa. Nu vreau!

Probabil că ea păruse destul de serioasă, fiindcă el dădu din cap.

– Mai lasă-mă câteva zile și voi avea o soluție.

– Îi vei spune...

– Nu! Se uită la chipul ei cu o privire aproape vulnerabilă. Așa e cel mai bine pentru toți, să nu mai vorbim despre asta. Numai să ai încredere în mine.

CAPITOLUL 32

Irial își petrecuse mai multe zile urmărind-o pe Leslie cum se lupta cu impulsul de a simți ceva din emoțiile pe care le pierduse, acum că el i le sorbea pe toate. Era o dilemă neașteptată. Coborâse de pe trotuar în mijlocul traficului, o provocase pe agresiva Bananach și se amestecase într-o altercație între doi muritori înarmați: de îndată ce el își slăbea paza, ea ieșea, punându-se în pericol. Nu prea îi înțelegea comportamentul, dar rareori îl pricepea pe al muritorilor.

Azi, ea era epuizată – la fel ca și el.

Închise ușa de la dormitor, nemaifiind atent la fata lui adormită. Erau necesare atât de multe precauții, o cât mai atentă ascundere a adevăratelor lui sentimente. Nu se așteptase ca o muritoare să-l schimbe; asta nu făcea parte din plan.

Gabriel îl privi în timp ce Irial se așeza la capătul celălalt al canapelei și își reluară conversația pe care o purtau ori de câte ori Leslie trăgea câte un pui de somn.

– În ultima vreme, nu prea am avut parte de o petrecere ca lumea cu muritori. Îi întinse o sticlă cu gâtul lung, deja desfăcută.

– Asta e din cauză că ei cedează prea ușor. Irial luă sticla, o mirosi și întrebă:

– E chiar bere adevărată? Bere pur și simplu?

– După câte știi tu. Gabriel se lăsă înapoi pe canapea, cu picioarele întinse, bătând tactul cu gheata, în ritmul unei melodii pe care numai el o auzea. Deci, petrecere cu muritori?

– Poți să faci rost de unii care să supraviețuiască timp de câteva nopți? Irial aruncă o privire spre ușa închisă, îndărătul căreia dormea adânc propria lui muritoare prea fragilă. Ar fi mai bine dacă n-ar trebui să-i înlocuim săptămânal. Doar să-i adunăm pe aceeași la fiecare câteva zile și să vedem cum merge.

Nu mai adăugă că nu era sigur cum va face față Leslie canalizării prea multor decese, fricii și durerii muritorilor. Dacă erau destui și dacă erau destul de îngroziți, de furioși sau plini de pofte trupești, ea ar fi atât de intoxicată, încât el se îndoia că ar mai putea observa câteva decese în plus, dar, dacă totuși mureau prea mulți o dată, asta ar fi putut s-o supere.

– Puțintel război ar putea fi, de asemenea, bun. Bananach forțează toate limitele pe care i le-ai stabilit. Ce-ar fi să-i oferi o mică hărțuială? Simplul fapt că Gabriel menționase acest lucru era un motiv suficient de îngrijorare.

– Ea încă nu are sprijinul necesar pentru a merge prea departe. Lui Irial nu-i plăcea că ea era mereu la picioarele lui, pândindu-i slăbiciunea, stârnindu-i micile revolte. În timp, ea avea să-l istovească. Dacă nu-și menținea curtea suficient de puternică, fata i-ar fi îndemnat la o revoltă

adevărată. N-ar fi fost pentru prima dată. Trebuia să-i adoarmă bănuielile, pentru a stinge zvonurile de război, și nu s-o facă să fie și mai îndrăzneață. „Mai întâi s-o aranjeze pe Leslie."

– Bananach s-a dat iarăși la Niall. Gabriel scrâșni din dinți de bucurie. Băiatul încă se ține bine în luptă.

Irial s-ar fi bucurat să vadă asta. Niall avea tendința să încerce să facă apel la rațiune înainte de a se declanșa violența, dar, dacă se lăsa în voia unei lupte, atunci o făcea așa cum făcea orice: concentrându-se numai asupra acelui lucru.

– E... încă în regulă?

Gabriel ridică din umeri, dar expresia de încântare nu-i dispăru de pe chip.

– Se va întoarce mai devreme sau mai târziu, Iri. Trebuie să privești lucrurile pe termen lung, asta e tot.

Irial nu voia – nu putea – să mediteze la ce avea de gând să facă în continuare Niall. Avea speranțe, dar a spera nu reprezenta o soluție. Gabriel avea dreptate: Irial chiar trebuia să privească lucrurile pe termen lung. Fusese prea concentrat asupra ideilor sale inițiale. Trecuse prea mult de când fusese nevoit să facă planuri cu adevărat. Timp de nouă secole Beira domnise fără să i se fi opus cineva. Irial își îngăduise să devină mai slab, să presupună că hrănirea lor avea să fie mereu la fel de simplă. Ultimele luni, de când existau un adevărat rege al Verii și o nouă Regină a Iernii, îi dovediseră cât de ușor apăreau schimbările – și el nu fusese pregătit.

– Spune-i lui Bananach să adune pe oricine dorește să meargă și să stârnească puțină anarhie la curtea Sorchei. Nu pot să-i hrănesc pe toți pe termen lung. Dacă apoi curțile anotimpurilor sunt hotărâte să nu coopereze cu noi acum, hai să vedem ce putem face cu plicticoșenia sa. Dacă e cineva capabil să o provoace pe Sorcha, atunci Bananach este alegerea noastră cea mai bună.

Antebrațele lui Gabriel se înnegreau de detaliile pe care urma să le transporte spre Bananch – pline de speranța că o vor satisface suficient, încât, o vreme, ea să nu mai fie o piedică.

– Și, Ani – Irial se opri să-și măsoare cuvintele cu grijă –, adu-i pe Tish și pe Rabbit să stea cu ea! Ai grijă să se mute în casa în care l-am dus pe Guin. Cu predilecția lui Sorcha pentru răpirea semizânelor, ei vor fi în pericol odată ce Bananach își va fi început atacul. Acum, că pacea e aici, Sorcha nu-și va mai ține Înalta Curte în izolare.

Pentru o clipă, Gabriel ezită. Apoi, spuse:

– Să ai grijă de cățelușele mele! Faptul că Ani e capabilă să se hrănească pe seama muritorilor nu o face să fie mai puțin a mea. Experimentele pe...

– Nu vom face nimic din ceea ce ea n-ar consimți. Irial își aprinse o țigară. Fuma mult mai des de când Leslie venise la ei. „Griji pentru ea." De asemenea, dă-i mână liberă lui Ani în legătură cu muritorii! Vreau să văd ce poate ea sorbi de la ei. Poate că ea e exact ce ne trebuie ca să rezolvăm totul.

– Asta înseamnă două... petreceri... deoarece eu nu iau parte dacă e și puiul meu acolo. Expresia amenințătoare a

lui Gabriel dispăruse odată cu dezgustul la gândul fiicei sale lăsate libere într-o mulțime. Ea e fată bună.

– Așa e, Gabriel. Alege câțiva Câini de Vânătoare în care ai încredere să o supravegheze. Cele două camere de vizavi de noi. Vom vedea ce ne trebuie pentru ca eu să fiu satisfăcut – și curtea, înainte ca Leslie să intre în comă. O vom urmări, îi vom înregistra reacțiile și ne vom opri când vom fi aproape de limitele ei maxime. Irial se crispă la acest gând. Câțiva dintre muritori păreau să sufere leziuni neurologice dacă erau forțați prea mult.

– Adună și pe câteva dintre Fetele Verii lui Keenan. Sunt bune ca momeală pentru un comportament bun. Premii pentru cei care au cei mai mulți muritori supraviețuitori în zori. Irial își coborî tonul vocii când auzi ceva mișcându-se în dormitor. N-ar fi trebuit ca Leslie să se trezească încă, dar ea se încăpățâna să nu doarmă cât ar fi trebuit.

Irial îi întinse o mână lui Leslie când ea intră în cameră. Fata îl luă de mână și i se ghemui în brațe.

– Deci, vei avea grijă de planurile pentru petrecere? întrebă Irial mângâind-o absent pe Leslie pe păr în timp ce ea se cuibări și mai bine.

Gabriel încuviință printr-o mișcare a capului.

– Însă, îmi trebuie cel puțin două zile.

– Merge. Irial își întoarse atenția la fata sa, încântat să audă sunetul moale al ușii închizându-se după Gabriel. Dacă mai poți avea răbdare încă două zile, putem lucra la sentimentele tale fiind mai puțin prinși de asta. Făcu un gest cu mâna spre vița care îi lega laolaltă.

– Ce sunt...

– Fără întrebări, Leslie! Asta e condiția. O sărută pe frunte. Vrei mai multă libertate, spațiu de mișcare?

Ea aprobă dând tăcută din cap.

– Am nevoie ca tu să încetezi să te mai pui în pericol. Dacă vei continua să faci asta, nu voi putea să-ți ofer libertatea. O privea în față în timp ce îi vorbea, întrebându-se iarăși cum ar fi dacă ar putea să-și păstreze ceva din emoțiile ei, nu pe toate, doar câteva.

– Va fi dureros ceea ce vei face? Părea încântată de idee pe moment, interesată de a simți însuși lucrul pe care dorise să-l fi dat uitării.

– Au fost dureroase primele câteva săptămâni cu mine?

– Nu-mi amintesc. Își umezi buzele ca și când ar fi putut să-i guste grijile. Nu putea, din cauza legăturii dintre ei, dar câteodată el simțea șocul atunci când ea încerca să inverseze curgerea, ca și când ea i-ar fi furat emoțiile lui. Nu am prea multe amintiri limpezi despre asta.

– Exact.

– Ești crud, Irial. Nu era supărată, nici nu acuza, nimic din toate astea. Nu era în stare.

Și, pentru o clipă, el își dădu seama că amândoi își doreau ca ea să fi putut să fie. „Fata mea Umbră." O sărută înainte să facă greșeala de a-i spune ce gândea.

– Pot fi, Leslie. Și, dacă vei tot încerca să-ți faci singură rău, chiar voi fi. Avea o mică speranță – chiar fără să simtă teama – că intelectul ei de bază va fi suficient s-o facă să-și dea seama că era ceva ce nici unul dintre ei să-și fi dorit. Îți amintești de cicatricile lui Niall?

– Da. Îl privea cu atenție, rămânând nemișcată.

– N-o să-ți mai placă de mine dacă voi fi crud. O ridică în picioare.

Ea rămase imobilă, cu mâna întinsă.

– Nu-mi placi acum!

– Noi nu mințim, îi reaminti el în timp ce o luă de mână și o trase iarăși în brațele lui.

– Sunt muritoare, Irial. Pot să mint cât vreau, șopti ea.

El îi dădu drumul urând faptul că trebuia să fie atât de greu de făcut.

– Schimbă-te, iubire!

Îi aștepta un dezmăț. N-o dusese prin spitale, aziluri sau prin alte asemenea locuri – nu încă –, dar în seara aceea avea s-o ducă la ospețele mâniei. Dacă ar umple-o cu tot întunericul pe care l-ar putea suporta și l-ar putea canaliza spre curtea lui, atunci ar putea s-o lase să-și mai tragă sufletul o vreme. Fie asta, fie s-o piardă, iar acum chiar nu părea să aibă de ales. Încercase să-i clădească îngăduința încetișor, dar încăpățânarea ei și dorința lui de a nu o distruge făcuseră ca planul să nu mai fie aplicabil. Nu era pentru prima dată de când se instalase afurisita de pace când Irial nu dorea nimic mai mult decât să se îndepărteze de curtea sa, de responsabilitățile lui – numai că acum voia s-o ia și pe Leslie cu el.

CAPITOLUL 33

În timpul săptămânii următoare, el o forță până ce ea fu atât de amețită, încât vomită, dar nu discutară despre asta.

Intraseră într-o rutină pe care ea credea că putea s-o accepte. Irial nu-i spunea ce se întâmpla în timpul nopților, iar ea nu întreba. Nu era o soluție – nu prea –, dar ea se simțea mai bine. Ea își spunea că era un fel de progres. Uneori, simțea micii cârcei ai dorințelor pierdute, atunci când Irial menținea legătura dintre ei închisă, când vița-de-vie umbrită se întindea între ei ca un șarpe dormitând. În acele clipe, ea se putea minți singură și să-și spună că era fericită, că exista ceva bun în a fi dezmierdată astfel – așa că greutatea a ceea ce devenise se rostogolea peste ea până ce contracții de dorință o făceau insensibilă.

„Nici o diferență față de ceilalți dependenți."

Poate că drogul ei avea puls și voce, dar tot drog era. Și ea se scufunda în abisuri care o făceau să se topească de rușine, asta dacă ar mai fi avut asemenea sentimente. Dar ele nu mai existau: Irial i le sorbise ca pe un elixir exotic. Iar când grozăvia ajungea la culme, numai atingerea lui Irial era ceea ce putea diminua marele gol dinlăuntrul ei.

„Ce-mi face asta mie? Mă va mistui întunericul?"

Irial nu cunoștea acest răspuns, nu putea să-i spună ce efecte va avea asupra corpului ei, asupra sănătății ei, asupra duratei vieții ei, asupra a orice. Tot ce putea să-i spună era că el era acolo, că el o va apăra, că va avea grijă de siguranța și de binele ei.

Acum, că era în stare să iasă pentru a se plimba în mod regulat – departe de Irial –, ea știa că era doar o chestiune de timp până ce avea să-l vadă pe Niall. Dintre toți oamenii din viața ei de dinainte de schimbul de cerneală, el era singurul pe care nu era dispusă să-l întâlnească. Cândva, Niall fusese alături de Irial: știa cum era Curtea Întunericului, cum era lumea în care ea trăise, iar acea lipsă de secrete era ceva cu care ea nu știa cum să se descurce.

Îl căutase, și azi el era acolo. Stătea pe partea cealaltă a străzii, la intrarea în Music Exchange, magazinul în care Rianne era de găsit cel mai adesea. Lângă el se afla un bărbat – un om – interpretând o melodie ce era și străină, dar și cunoscută, la o tobă irlandeză. Pulsul ei prinse ritmul, tempoul muzicii îndesându-i-se în stomac ca și când fiecare atingere a bățului de suprafața instrumentului s-ar fi petrecut pe pielea ei, în venele ei.

Apoi, Niall se întoarse și o descoperi urmărindu-l cu privirea.

– Leslie! Buzele lui formară cuvântul, dar sunetul era prea slab pentru a fi auzit.

Traficul de pe carosabil părea a se desfășura prea rapid pentru a putea traversa, dar Niall nu era om. Strecurându-se prin intervale care nici nu păreau să existe acolo, ajunse

deodată lângă ea, ridicându-i mâinile spre buzele lui, ea plângând cu lacrimi pe care nu era în stare să le verse.

– El nu mi-a permis să te văd, spuse Niall.

– Eu i-am spus să nu te lase. Nu mă aflam într-un loc în care să fi vrut să mă vadă cineva. Își îndepărtă privirea de la el, uitându-se la zânele care îi supravegheau.

– L-aş omorî dacă aş putea, spuse el cu o voce ce-l făcea să pară mai crud decât Irial.

– Nu vreau asta. Nu...

– Ai fi vrut dacă el nu ți-ar fi făcut asta.

– El nu e așa de îngrozitor.

– Nu! Te rog! Niall o ținea de mână în tăcerea deplină în care se auzea doar sunetul lacrimilor lui.

Se purta de parcă ea era cea pe care el o voia, ca și cum tot ce credea ea că simțise el era adevărat, dar ei nu-i venea să creadă. Dispăruse acea nevoie imperioasă pe care o simțise înainte, acea dorință nestăpânită de a-l atinge pe Niall, de a se lipi mai tare de el. „Fusese doar o iluzie? Era acolo, dar absorbită de Irial?“ Se uită la fața lui Niall, frumoasă și străbătută de cicatrice, și simți o străfulgerare de tandrețe, însă nici un fel de tentație.

De-a lungul străzii, zânele priveau având expresii vesele și crunte. Se iscau bârfe și murmure pe măsură ce speculau în legătură cu ce aveau să facă zânele lui Irial sau ce va face Irial însuși când va afla.

„Să-l ucidă pe băiat. El va vrea.“

„Îi oferă motive pentru a începe o încăierare.“

„Nimic. Ea nu reprezintă un motiv destul pentru a...“

„Ba este. Irial nu a ales niciodată până acum o muritoare. Ea trebuie să fie...“

„Irial nu ne-a permis niciodată să ne amestecăm în treburile minunatului său Gancanagh aproape niciodată.

În cazul ăsta, să-l tortureze? S-o oblige pe ea s-o facă?“

Chicotiră întruna până când Leslie își întoarse privirea spre umbre și se uită imploratoare spre unul dintre Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel. În mai puțin timp decât ar fi durat să o spună, câinele goni mulțimea cu amenințări sau cu forța, ridicându-i pe câțiva ca pe niște mingi dezumflate și aruncându-i apoi în stradă. Bufnete și țipete oribile răsunară, și chiar și bărbatul cu toba irlandeză se opri o clipă, având întipărită pe chip o expresie de parcă ar fi auzit vreun ecou vag al ororilor pe care nu le putea percepe cu adevărat.

– Ele te ascultă? întrebă Niall.

– Mă ascultă. Sunt bune cu mine. Nici una nu m-a rănit. Îi atinse pieptul acolo unde știa că erau ascunse cicatricile lui. Acele cicatrici erau răspunsul la atâtea întrebări despre el, despre Irial, despre lumea pe care ea o numea acum casa ei. Adăugă: nimeni n-a făcut nimic în afară de ce le-am cerut...

– Inclusiv Irial? Pe fața și din vocea lui Niall nu se putea desluși nimic. Emoțiile lui, pe acestea totuși le simțea – speranța și dorul, și teama, și mânia. Era un amestec încâlcit.

Leslie ar fi vrut să poată minți, dar nu voia s-o facă, nu pe el, neștiind că el n-ar fi putut s-o mintă pe ea cu vorba sau cu sentimentele.

– În cea mai mare parte. El nu mă atinge fără să mă întrebe, dacă asta vrei să spui... dar m-a făcut ceea ce sunt fără să mă fi întrebat și nu mai sunt sigură care este alegerea mea și care e a lui. Când eu... am nevoie de el sau sunt... asta mă omoară, Niall. E ca foametea, ceva ce mă mistuie de vie, din adâncul meu. Nu doare. Nu mă doare, dar știu că ar trebui. Durerea nu e acolo, dar asta nu mă împiedică să țip de durere. Numai Irial face să fie... mai bine. El face ca totul să fie mai bine.

Niall se aplecă spre urechea ei și îi șopti:

– Pot să opresc asta. Cred că pot să schimb lucrurile, să le desfac. Pot să obțin ce îmi trebuie ca să rup legătura dintre tine și el. Și îi spuse că Aislinn i-ar da lumină din soare, și Regina Iernii i-ar da ger, și el ar arde și apoi ar îngheța cerneala din pielea ei. Ar trebui să meargă. Totul.

Leslie nu-i răspunse, nu-i spuse nici da, nici nu. Nu putea.

– E alegerea ta. Niall îi legănă chipul în palmele lui, privind-o așa cum făcuse și înainte, când ea nu era asta. Ai o opțiune. Îți pot permite asta.

– Dacă va face ca totul să fie și mai rău?

– Încearcă să te gândești ce ai alege dacă nu ai fi sub influența lui. Este ceea ce – făcu el o pauză – ai fi ales?

– Nu. Dar nici nu pot să mă răzgândesc. Nu pot să pretind că n-aș fi devenit ceea ce sunt. Nu voi fi cine am fost înainte... și, dacă sentimentele îmi revin, dacă pot să plec, cum aș trăi cu ceea ce eu am...

– Doar fă-o! Lucrurile pe care le faci când ești disperată nu te reprezintă. Expresia lui Niall deveni și mai cumplită, mai mânioasă.

– Zău? Își aminti sentimentul, acel moment în care se uita spre pământ și a știut că, dacă Irial ar fi prins-o prima dată când ar sări, ar mai fi fost și alte ocazii când ar fi simțit acea disperare. Emoțiile pe care abia dacă le putea percepe în acea clipă erau și ele o parte din ea. Ea era persoana care alesese această cale. Se gândi la semnele și avertismentele din trecut că ceva nu era în ordine. Se gândi la umbrele pe care le văzuse în biroul lui Rabbit. Se gândi la întrebările pe care nu i le adresase lui Aislinn sau lui Seth, sau lui Rabbit, sau ei înseși. Se gândi la rușinea pe care o ascunsese, în loc să fi căutat ajutor; acele fapte erau parte din ea. Toate erau opțiuni. Și să nu acționezi este o opțiune.

– Nu cred asta, Niall, se pomeni ea vorbind. Vocea ei nu era moale sau speriată. Chiar și dependentă, sunt tot eu. Se prea poate să nu fi avut atât de multe opțiuni, dar încă mai aleg.

Se gândi din nou la clipele când stătuse pe fereastra depozitului. Ar fi putut alege să sară. N-o făcuse. „Ar fi însemnat renunțarea, cedarea, dacă într-adevăr aș fi sărit. Nu e mai bine să îndur?“ Persoana care ducea greutatea dependenței era mai puternică decât își dăduse ea seama că ar fi putut fi.

– Vreau o alternativă care să nu-l doară pe Irial sau pe mine, zise ea, apoi îl părăsi. Alegerea ei avea să vină – poate nu acum, poate nu cea oferită de Niall, iar ea n-avea de gând să-i lase pe Irial sau pe Niall, sau pe oricine altcineva să aleagă în locul ei.

„Nu din nou.“

CAPITOLUL 34

Luna era sus, pe cer, când Irial traversă pe furiș încăperea. Nu le-ar fi priit muritorilor să vadă ușile deschizându-se și închizându-se singure, așa că păși în hol purtându-și deghizarea de muritor. Mai mulți Câini de Vânătoare stăteau de pază dincolo de ușă, invizibili pentru oamenii care s-ar fi putut să treacă pe acolo. Totuși, nu era nici un muritor în hol, astfel încât Irial renunță la deghizare și închise ușa apartamentului în urma lui.

– Ține-o înăuntru dacă se trezește, îi spuse el câinelui. Fără plimbări în seara asta.

– Ea nu prea cooperează așa de bine. Am putea numai s-o urmărim, să avem grijă de siguranța ei și...

– Nu!

Alt câine obiectă:

– Nu vrem să-i facem rău... dar ea e atât de nefericită dacă o împiedicăm să iasă.

– Păi, blocați ușile. Irial făcu o grimasă. Nu era singurul aflat sub influența legăturii sale cu Leslie. Slăbiciunea lui pentru ea se revărsase asupra întregii curți: tuturor le era inexplicabil de greu să facă orice i-ar fi displăcut lui Leslie.

„Se pare că eu i-am făcut să se moaie. Afecțiunea mea pentru ea îi paralizează."

Singurul mod în care lucrurile puteau să meargă era s-o împiedice să le ceară zânelor lui să facă ceva stupid. Alternativa, s-o frângă pe ea iremediabil, nu era o opțiune pe care el să o fi luat în calcul.

„Oare aș putea?" Suprimă răspunsul înainte să-și îngăduie să mai zăbovească asupra acestui gând. Predarea lui Niall curții sale fusese o acțiune destul de îngrozitoare pe care încă o mai visa. Timp de secole, el încă visa cum Niall îl respinsese după aceea. Regilor slabi nu le merge bine. Irial știa prea bine, dar asta nu îndrepta durerea datând din vremea Niall alesese să meargă la o altă curte. Era o durere de moarte, pe termen lung.

Să fie legat de Leslie, să se complacă în petreceri cu muritori, așa cum el și Niall făcuseră cândva, toate aceste lucruri îi aduseseră la suprafață amintiri demult neîngăduite. Era încă o dovadă că influența ei de muritoare îl afectase, îl schimbase. Nu era o transformare care să-i placă. Vița-de-vie care se întindea ca o umbră între el și muritoarea lui devenea brusc vizibilă în aerul din fața sa, pe măsură ce agitația lui creștea.

Le spuse câinilor:

– Nu vorbiți cu ea! Spuneți-i doar că v-am interzis să o lăsați să iasă din cameră. Spuneți-i că veți ispăși pentru ea dacă pleacă undeva. În caz că asta nu merge, spuneți-i că va suferi Ani a ei.

Ei mârâiră la el, dar aveau să-i spună lui Leslie. Spera că asta avea s-o facă să se supună dorințelor lui timp de câteva ore, cât ar fi durat ca el să curețe ultima mizerie.

În interiorul primei camere, podeaua era presărată cu muritori care plângeau, cei care supraviețuiseră ultimei runde a festivității. Ei suportaseră mai mult decât o făcuse ultimul lot, dar multora le ceda mintea sau trupul atât de ușor. Jeleau în vreme ce nebunia a ceea ce văzuseră și făcuseră punea stăpânire pe ei. Dă-le câteva droguri, o vrajă și câteva momeli simple, iar muritorii plonjează de bunăvoie în adâncimile ascunse ale depravării. După aceea, la lumină, când trupurile acelora care muriseră erau amestecate printre cele ale celor care încă erau în viață, existau unii care nu știau cum să-și păstreze echilibrul mintal.

– Chela a descoperit unii mai rezistenți cu care să-i înlocuim. Se bucură de oportunitățile din camera cealaltă. Gabriel aruncă poșeta unei fete într-una dintre pubele și apoi se duse către un cadavru.

– Sărăntoacă. Doi dintre Ly Ergi o ridicară. Un al treilea deschise ușa. Urmau să o ducă undeva în altă parte a orașului și s-o abandoneze pentru a fi găsită de muritori. Ea a noastră.

– Pe asta să n-o aranjați, mârâi Gabriel în timp ce Ly Ergii ieșeau. Zâna care deschise ușa își ridică o mână într-un gest nepăsător, fluturându-și palma roșie.

Irial păși peste un cuplu care privea în gol dincolo de el.

– I-a tot încurajat să se lupte pentru ea. Orice o fi acel ceva care s-a căsătorit cu noul ei fost o face să fie violentă. Gabriel golea buzunarele și îndepărta hainele rupte, dându-le indicații zâmbitoarelor zâne-ciulin pe când se îndeletnicea cu sinistra sa ocupație. I-au aranjat pe cei pe care îi plac. Distracția se va întinde pe mai multe zile.

– Distracția?

Unul dintre Ly Ergi rânji vesel.

– Le-am făcut rost și de lucruri acătării. Au fost dezbrăcați, exceptând mănușile și pălăriile pe care le-am „aranjat".

O zână-muză adăugă:

– De asemenea, le-am pictat fețele. Erau încântători.

Irial voia să-i pedepsească, dar ceea ce făcuseră nu era cu mult mai rău decât alte lucruri pe care le înfăptuiseră ca distracție de-a lungul secolelor. „Regele Întunericului nu pretinde bunătate față de muritori." Își domoli jena și spuse:

– Poate că ar trebui să aranjăm o scenă în parcul de pe lângă mansarda regișorului... O scenă din Visul unei nopți de vară[1]... sau...

– Nu. Atunci, celălalt muritor care a mâzgălit piese. Care e ăla cu parada de păcate?

Un Ly Erg își trecu mâinile roșii ca sângele peste față:

– Amuzantul.

– Îmi plac păcatele, murmură o zână-muză.

Una din neamul lui Jenny alese un cadavru.

– Ne-am satisfăcut lăcomia chiar aici. Ăsta le-a servit pe toate zânele din cameră care au fost amatoare.

Râseră.

[1] Comedie de William Shakespeare (n. tr.)

– Asta e poftă carnală, soro. Gurmanzii își iau porția în plus de carne cam prin părțile de mijloc. Ca acesta.

Posacul Ly Erg repetă:

– Care e piesa?

– Faust. Tragica poveste a doctorului Faust, spuse Leslie. Vocea ei se auzi slab, dar cu toții se întoarseră spre ușa în cadrul căreia stătea. Pijamaua ei cu dantele era în mare parte acoperită de halatul pe care și-l pusese deasupra. Marlowe a scris-o. Asta numai dacă nu credeți în teoria conform căreia Marlowe și Shakespeare erau una și aceeași persoană.

Nici una dintre zâne nu răspunse. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi mârâit sau ar fi invitat acea persoană să li se alăture la distracție. Fiind vorba despre Leslie, nu făcură nici unul dintre gesturi.

Ea scoase unul dintre pachetele de țigări ale lui Irial din buzunarul halatului și își aprinse una, privindu-i tăcută cum îi adunau pe recent înnebuniții muritori. Când se apropiară de ea, le deschise ușa.

Trecură pragul și își extinseră deghizările ca să mascheze ceea ce transportau. Ea văzuse, totuși. Îi privise de aproape pe nebunii cu ochii măriți de groază, un cadavru proaspăt, carnea nudă. Dezgustul și groaza ei atinseră apogeul. Nu simțea, desigur, dar iureșul de emoții pe care ea ar fi trebuit să îl simtă se învălmăși în Irial.

După ce toate zânele plecară, ea se duse către el, scuturând scrumul pe podeaua pătată cu roșu. Picioarele ei goale contrastau albe cu acele pete.

– De ce?

– Nu mă întreba pe mine. Irial văzu tremurul ușor al mâinilor ei, o urmărise rezistând dezlănțuirii de sentimente pe care el i le căutase.

– Spune-mi de ce. Își lăsă mucul de țigară să cadă și îl stinse cu piciorul gol. Tremurul se înteți pe măsură ce valurile de teroare a muritorilor curgeau prin ea.

– Nu vrei acest răspuns, iubire. Se întinse s-o cuprindă, știind că, în ciuda celor mai bune intenții ale ei, dezlănțuirea avea s-o doboare.

Ea se dădu deoparte.

– Nu. Vreau să... se opri... e vina mea, nu-i așa? De asta ești...

– Nu.

– Credeam că zânele nu mint. O lăsară genunchii și căzu la podea. Îngenunche apoi pe o pată mare, roșie.

– Nu mint. Nu e vina ta. Încercările lui de a fi Regele Coșmarurilor, Regele Întunericului, toate păliră, căci ea părea pierdută. El era cel care se clătina, nu ea.

Ea se agăță de covor, însângerându-și buricele degetelor în încercarea de a se ține de podea, pentru a nu se întinde spre el.

– De ce erau aici? De ce sunt ei...

În mod evident, ea nu avea de gând să se oprească din a pune întrebări, așa că el încetă să se mai eschiveze.

– Dacă sunt saturat, pot hrăni curtea suficient, încât tu să ai ceva libertate. Curtea flămânzește puțin, dar nu destul cât să paralizeze... și, atât timp cât tu ai fi rămas în cameră, n-ar fi fost nevoie să știi.

– Deci noi i-am chinuit așa...

– Nu. Tu n-ai chinuit pe nimeni. O privi agăţându-se de groaza pe care voia ea să o simtă, pe care el o simţea strecurându-i-se sub piele. Oftă. Nu exagera!

Se lăsă în jos, lângă ea.

– Există lucruri mai rele. El nu-i spunea că lucrurile acelea mai rele erau inevitabile dacă pacea dintre curţile anotimpurilor devenea şi mai puternică, faptul că acesta era doar un pas pe drumul lor. Ea îl privi fix timp de câteva secunde şi apoi se apleca şi îşi rezemă capul de pieptul lui.

– N-ai putea să alegi criminali sau altceva?

Undeva înlăuntrul lui, el se întristă că ea acceptase acele morţi, dar esenţa ei de muritoare era ceea ce îi întuneca lui judecata. Îşi înlătură îngrijorarea.

– Aş putea să încerc... Nu pot să schimb motivul pentru care am nevoie de tine, dar te-aş cruţa de detalii.

Ea se încordă în braţele lui.

– Şi dacă n-o să pot s-o accept? Ce se va întâmpla atunci? Dacă mintea mea...

Atunci, el o rosti, îşi recunoscu slăbiciunea:

– Leslie, partea asta n-am plănuit-o. Aveam nevoie doar de corpul tău pentru ca eu să rămân în viaţă. Mulţi dintre muritorii din schimburile anterioare... nu se descurcau atât de bine, dar aş prefera ca tu să nu intri în comă. Chiar dacă asta înseamnă ca alţi câţiva muritori să moară sau să înnebunească în timp ce tu eşti leşinată câteva ore sau câteva zile...

– Deci asta e ceea ce vei face tu, şopti ea.

CAPITOLUL 35

Niall trecuse pe la mansardă, ca să-şi ia câteva lucruri, când Aislinn intră.

– Nu vreau să discutăm despre asta iarăşi, începu el, dar Aislinn făcu un pas în lateral. Leslie stătea în spatele ei. Era palidă şi cu cearcăne la ochi. Venele albăstrui erau foarte clar conturate pe pielea ei, încât, în viziunea lui, ea avea o uşoară tentă albastră.

Aislinn zise:

– Vrea să-ţi vorbească ţie... nu mie. Această fostă regină a lui plecă închizând uşa în urma ei, lăsându-l pe Niall singur cu Leslie.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

– Irial îţi trimite complimente. Mişcările îi erau la fel de crispate ca şi cuvintele. Se duse să privească lung pe fereastră. Umbre dansau în aerul din jurul ei; văzuse aceleaşi umbre dansând în ochii lui Irial, siluete fără forme care ţopăiau şi se roteau pe marginea abisului. Acum, ele pluteau în jurul lui Leslie, un alai de alcătuiri de coşmar.

Niall nu ştia ce să facă sau să spună, sau să creadă. Aşa că aştepta.

– Putem să plecăm? Îl privi peste umăr. Nu pot să fac asta aici.

– Să faci ce?

Se uită la el cu o privire ce părea calmă.

– Ce am vorbit mai înainte.

Şi el ştiu că orice nu spunea ea era suficient de îngrozitor, încât o făcuse să-l părăsească pe Irial.

– Ai să mă ajuţi, Niall? întrebă ea. Am nevoie să îndrept lucrurile.

Pentru o clipă, Niall nu fu sigur dacă Leslie era cea care întreba sau Irial: vocea ei părea confuză, cuvintele nu se potriveau cu intonaţia pe care o auzise la ea mai înainte. Dar nu conta. Umbrele dansau în jurul ei, şi el dădu singurul răspuns potrivit pentru oricare dintre ei:

– Da.

Leslie simţi ciudata şoaptă a firii lui Irial năpădind-o chiar şi acum. Şi era o mângâiere, chiar dacă ea spera să ia sfârşit. Ce-i dăduse el ei, ce preţ avusese el pentru ea nu era benefic pentru nici unul dintre ei. I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-l numească cel rău, dar nimic nu avea legătură cu valorile sau cu etica. Acele răspunsuri erau prea simple. Irial făcea ce considera a fi necesar pentru a-şi salva zânele, ce credea că e cel mai bine pentru curtea sa – incluzând-o şi pe ea. Nu ce era cel mai bine pentru ea sau pentru oamenii care fuseseră terorizaţi în mâinile celor de la Curtea Întunericului. Nu era cel mai bun lucru pentru miile de muritori care urmau a sfârşi conform planurilor

lui Irial odată ce ea devenea mai puţin importantă pentru el sau devenea mai disperată.

Îi zâmbi lui Niall. Stăteau în picioare în vechea ei cameră. Nu se mai întorsese aici de când plecase cu Irial. Când intrase, casa era goală, ca şi când nimeni nu mai fusese acolo de multe săptămâni. Dacă ar fi putut să simtă, ea şi-ar fi făcut probabil griji pentru tatăl ei, dar aşa cum era, de-abia observă că dorea să-şi facă griji.

„Am să mă ocup de asta mai târziu. După."

Niall o trase în braţele lui, protejând-o ca şi când ar fi căzut şi ar fi fost prinsă în ultima clipă. O mângâie pe ceafă.

– M-ai dispreţui dacă aş recunoaşte că mi-aş dori să nu fiu eu cel care să facă asta?

– Nu. Mai târziu, totuşi, când influenţa lui Irial urma să dispară, ea bănui că s-ar fi putut întâmpla asta.

– Haide! Îi luă mâna într-ale ei şi îl conduse spre pat, patul ei, din casa ei. Era în siguranţă. „Datorită lui Irial."

Niall rămase în picioare, nemişcat în timp ce ea se aşeză pe marginea cuverturilor de un roz spălăcit. Percepea reminiscenţe ale sentimentelor ei – mulţumită a ceea ce făcuse Irial, mulţumită muritorilor care căzuseră în mâinile celor de la Curtea Întunericului –, nu toate sentimentele ei, dar câteva dintre cele mai puternice. Simţea dezgust faţă de modul în care zânele tratau cadavrele, groază din pricina faptului că oamenii suferiseră din cauza ei. Se agăţă de greutatea păcatului care o îmbolnăvea... şi de dorinţa de a se întoarce la starea de amorţeală, astfel încât să nu fie nevoită s-o simtă. Asta era ceea ce urmărise – amorţeala – şi nu merita preţul plătit nici de ea, şi nici de altcineva.

Îl trase pe Niall lângă ea; el o privi cu ochii triști.

Stomacul i se strânse de teama care amenința s-o sufoce – nu în felul în care o făcuse cândva, ci ca o foame.

„Foamea lui Irial."

Apoi, frica îi dispăru absorbită de Irial în timp ce ședea în vreunul dintre cluburile sale înconjurat de zânele care se adunaseră încet lângă el. Spera că foamea lui Irial avea să îi înlăture durerea despre care știa că avea să vină.

Se rostogoli scoțându-și cămașa și încercă să nu se gân - dească la ceea ce era pe punctul de a se întâmpla. Cu ochii închiși, spuse:

– Te rog!

Niall își puse mâinile pe pielea ei, pe cerneala ei, pe semnul acela unde era legată prezența lui Irial de pielea ei. Atingerea lui ardea din cauza mingii de lumină solară pe care i-o dăduse Aislinn în mansardă, pe care el o cărase în interiorul lui, pe care o adusese.

„La cererea mea."

Gerul pe care cealaltă regină – Regina Iernii – i-l dăduse urmă după lumina soarelui: Leslie crezu că simte țurțuri perforându-i pielea. Și țipă, deși își mușca buzele, ca să nu lase sunetele să iasă. Țipa așa cum o făcuse numai o singură dată până atunci.

„Nu e vina lui Niall. E alegerea MEA. A mea."

– Iartă-mă, o imploră el în vreme ce forța soarele și gerul în pielea ei, înghețând lacrimile din cerneală, arzând sângele lui Irial care era amestecat în cerneală, omorând rădăcinile viței-de-vie negre pe care cerneala lui Irial o ancorase în trupul ei.

– Leslie? șopti Irial.

Îl putea vedea destul de clar, căci el părea a fi ca o hologramă în cameră. Dacă ochii ei n-ar fi fost închiși, ar fi putut să creadă că el era cu adevărat acolo. El tresări, se ridică în picioare deranjând-o pe zâna care i se cuibărise în poală.

– Ce faci?

– Aleg. Ea mușcă păturica pentru a nu mai țipa din nou. Avea pumnii strânși atât de tare, încât simți cum sfâșie cuvertura. Încercă să se ridice. Niall își puse genunchiul pe spatele ei, ținând-o culcată.

Lacrimile lui Leslie curgeau pe pernă.

– Sunt a mea. A nimănui altcuiva.

– Totuși, eu sunt încă al tău. Asta nu se va schimba niciodată, Fată Umbră. Și apoi, el dispăru, iar emoțiile se năpustiră asupra ei.

Niall își trase mâinile, iar ea își întoarse capul să-l privească. El ședea alături de ea, privindu-și fix mâinile.

– O, zeilor, îmi pare rău.

– Mie nu. Nu era sigură de altceva, dar asta o știa. Apoi, agonia din pielea ei, amintirile, dezlănțuirea de groază fură prea mult: se rostogoli și vomită în coșul de gunoi. Tot corpul i se contorsiona pe măsură ce durerea o cuprindea. Pe față, lacrimile i se amestecau cu transpirația, ca niște izbucniri fierbinți și reci care veneau și plecau scăpate de sub control. Mușchi pe care nu știuse că-i avea se contractau ca răspuns la durerea din interiorul ei.

În ciuda tuturor acestor trăiri, ea zâmbi; pentru numai o clipă, ea zâmbi. Era liberă. Durea ca naiba, dar era liberă.

CAPITOLUL 36

Leslie pendulă între inconştienţă şi realitate timp de câteva zile, în vreme ce lumea se mişca în jurul ei. Niall rămase lângă ea. Aislinn şi Seth o vizitară. Ani şi Tish, şi Rabbit o vizitară. Gabriel o vizită, aducându-i mai multe flori decâr ar fi putut fi considerat rezonabil. Puse florile jos, îl apucă pe Niall de umăr şi dădu din cap, o sărută pe Leslie pe frunte şi plecă. Toţi ceilalţi vorbiră – cuvinte de sprijin şi scuze din partea lui Aislinn, laude din partea lui Seth şi a lui Rabbit, iertare pentru că părăsise curtea, din partea lui Tish şi a lui Ani. Irial nu veni la ea.

Zăcea pe burtă, purtând jeanşi şi un sutien. Nu rostise mai mult de câteva cuvinte până acum. Erau prea multe lucruri în mintea ei ca ea să poată încerca să construiască propoziţii. Nici tatăl ei şi nici fratele nu se mai arătară pe acasă. Nu ştia unde erau, dacă aveau să se întoarcă sau dacă erau opriţi să se întoarcă. Ea era în casa ei – vindecându-se şi în siguranţă. Asta era tot ceea ce conta pe moment.

Niall îi puse un fel de cremă calmantă pe pielea de pe spatele ei, ars de soare şi de ger. Îşi întoarse capul să-l privească. Îi văzu întinzându-se prin cameră: lujerii arşi ai umbrei viţei-de-vie ieşind din pielea ei – încă o legătură, dar nu un canal de comunicare.

– N-o să dispară niciodată, nu-i aşa?

Niall privi lung la viţa înnegrită.

– Nu ştiu. N-am văzut-o până acum. Acum, pot să o văd.

– Este închisă. Asta-i tot ce contează. Şi nu se va mai deschide iarăşi. Se ridică şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe.

– Eşti... Cum te simţi? El era nesigur, încă nu voia să o oblige să vorbească sau să acţioneze. Era destul de aproape, încât ea să poată să-l ia de braţ, dacă ar fi avut nevoie de sprijin, dar îi lăsa suficient spaţiu.

– Îngrozitor, dar reală, spuse ea.

– Crema de aloe ar trebui să ajute. E tot ce pot face. Lucrurile muritorilor nu funcţionează atât timp cât mai e vorba despre lucruri de-ale zânelor... Am chemat-o pe Aislinn şi...

– E bine, Niall. Zău. Nu mă deranjează că mă doare. Îl privi cum se uita la ea cu o asemenea tristeţe, încât i se rupea inima să vadă asta, să-şi dea seama cât de dificile fuseseră ultimele zile şi pentru el.

– Mă ajuţi să mă ridic? Îi întinse o mână ca el să o ajute să se ţină ferm pe picioare până când se va putea descurca singură. Uneori, statul în picioare era atât de dureros, încât ea cădea înapoi imediat. De data asta, tremură puţin când Niall o ajută să meargă la baie, dar nu la fel de îngrozitor ca înainte. Îşi revenea, fizic şi mental. „E timpul." Se rezemă de cadrul uşii şi întinse mâna spre dulapul de sub chiuvetă.

– Este o oglindă acolo.

Fără să comenteze, el o scoase, iar ea se întoarse spre o oglindă mare, ţinând oglinjoara în aşa fel încât să-şi vadă spatele. Cerneala din pielea ei se decolorase în alb şi cenuşiu. Desenul era la fel de frumos ca înainte, dar se

estompase datorită soarelui și gerului pe care Niall le presase pe pielea ei.

„Desenul meu acum. Corpul meu." Lăsă jos oglinda și zâmbi. Nu tatuajul o schimbase, o repusese în posesia trupului ei. Fuseseră acțiunile ei, alegerile ei. Fusese alegerea drumului atunci când părea că nu mai erau alte căi de găsit.

– Leslie? Niall păși în spatele ei și o privi în oglindă, susținându-i reflexia privirii ei. O să fii în regulă?

Ea se întoarse astfel încât acum erau față în față și îi răspunse cu cuvintele pe care i le spusese el în prima lor noapte împreună:

– Am supraviețuit. Nu asta e ceea ce contează?

– Așa este. O trase mai aproape și o ținu grijuliu.

Stăteau acolo tăcuți și împreună până când ea începu să se legene. Înroșindu-se, spuse:

– Cred că încă sunt slăbită.

– Nu ești deloc slăbită. Rănită, dar n-ai de ce să te rușinezi. O ajută să ajungă la pat. Ezitând, spuse: Aislinn ar veni să aibă grijă de tine dacă tu i-ai permite. I-am părăsit, l-am părăsit pe Keenan, dar ei vor avea grijă de tine. Putem să ne descurcăm și apoi...

– Niall? Încercă să-și mențină tonul blând când spuse: Eu... Nu pot să am de-a face cu curțile voastre de zâne chiar acum. Eu îmi vreau doar viața. Asta – gesticulă arătând în jurul camerei – nu e bună, dar e mai bună decât lumea voastră. Nu vreau să fac parte din lumea zânelor.

– Nu pot să schimb ce sunt. Nu mai aparțin nici unei curți, dar nu pot să nu interacționez deloc cu lumea mea... Eu... Lăsă cuvintele să se piardă.

Aceasta nu era o conversație pe care ea să vrea să o poarte, nu acum, dar se întâmpla.

– Încă simt... ceva, orice o fi fost, pentru tine, dar chiar acum... trebuie s-o iau de la capăt în altă parte... de una singură.

– Am încercat să am grijă de siguranța ta. Îi spuse că o păzise timp de luni întregi, că el și altă zână a lui Aislinn merseseră alături de ea pe străzile de Huntsdale. Îi spuse că încercase să nu-i vorbească înainte, deoarece Aislinn îi ordonase să nu o facă, că ea nu voia ca Leslie să fie atrasă în lumea lor și că el gândise că regina lui fusese înțeleaptă când hotărâse asta.

– Vreau să fiu cu tine. Acum, nu mai sunt la curte. Sunt... solitar. Aș putea veni cu tine... să am grijă de tine...

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Bine. Ai nevoie de timp, dar când vei fi gata... sau dacă ai nevoie de ceva, de orice, vreodată...

– Știu. Se lăsă pe perne. Poți să o chemi pe Ash? Trebuie să vorbesc cu ea înainte să mă văd cu Irial.

– Irial? De ce ai vrea tu...

– Nu sunt singura muritoare. Există o mulțime de oameni cu care el m-ar putea înlocui – nu lăsă durerea să răzbată din vocea ei, dar tot trebui să se oprească – dacă nu cumva a făcut-o deja. N-am de gând să plec și să las pe altcineva în locul meu. Ea se gândi la muritorii care jeleau pe podea, la luptele sângeroase pe care le văzuse înainte să leșine, la faptul că știa că și asta reprezenta un mod în care Irial era grijuliu, blând cu ea. Cum ar fi ca el să fie lipsit de precauție era prea greu de luat în considerare. Trebuie să vorbesc cu Ash înainte să mă văd cu el. Nu pot aștepta prea mult.

Niall oftă, dar se duse. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se când el ieși să caute pe oricine ar fi așteptat afară. Și adormi conștientă că era în siguranță,

liberă și pe punctul de a găsi o cale să se asigure că libertatea ei nu era cu prețul vieții altei fete.

Când Leslie intră în apartament în acea noapte, nu era nimeni acolo, cu excepția lui Irial. El nu comentă, nu-i puse întrebări. Îi turnă o băutură și i-o întinse.

Tăcută, ea o luă și se duse spre canapea. El o urmă, dar nu se așeză lângă ea. Își trase un scaun. Era neplăcut să-l vadă șezând acolo, unde ea nu putea să-l atingă.

– Te simți bine?

Ea râse.

– Niall credea că nu e bine să vin aici și că prima întrebare pe care mi-o vei pune va fi dacă mă simt bine. Orice i-ai fi făcut trebuie să fi fost ceva diavolesc.

– Băiatul nostru nu iartă atât de rapid ca tine. Irial zâmbi trist, ceea ce o făcu să vrea să-i mai pună întrebări.

Dar n-o făcu. Se mișcă încercând să-și găsească o poziție confortabilă în care să n-o doară prea tare spatele. Era bucuroasă că durerea exista, dar încă îi aducea lacrimi în ochi când se mișca.

– N-aș suporta să văd oameni murind pentru mine sau orice altceva despre care nu mi-ai zis.

– S-ar fi putut să fi fost mai rău cu timpul, recunoscu el. Nu era o scuză, dar ea nici nu se așteptase să primească una.

– Oare chiar vreau să știu?

El își aprinse una dintre veșnicele sale țigări, privind-o într-un fel care era aproape mângâietor datorită familiarității. Apoi, făcu un gest nepăsător cu mâna, jarul țigării mișcându-se prin aer în vreme ce el gesticula.

– Război, mai mult efort pe frontul drogurilor, o creștere a numărului de zâne păstrate mai aproape de mine.

Poate ceva negocieri cu zânele lui Far Dorcha cu privire la piețele de sex și de moarte.

– Oare aș fi supraviețuit?

– Se poate. El ridică din umeri. Te descurcai destul de bine. Cei mai mulți muritori nu rămân conștienți atât de mult timp cum ți s-a întâmplat ție. Și, de vreme ce eu eram cel de care tu erai legată... se prea poate ca tu să fi reușit. Eu voiam ca tu să supraviețuiești.

– Am vorbit cu Ash și dacă tu mai iei vreo muritoare...

– Iubire, mă ameninți? Îi zâmbi.

– Nu. Îți spun că nu vreau ca tu să mă înlocuiești.

Zâmbetul lui dispăru.

– Ei bine și dacă... aș face-o?

– Atunci, Ash va colabora cu cealaltă, cu Regina Iernii, și te vor amenința, îi vor face rău curții noastre – a tale. Îl privi nefiind sigură că abordarea ei era cea potrivită, dar convinsă că ea nu putea permite ca vreun muritor să sufere așa cum o făcuse ea. Dar iată care e lucrul pe care ei nu-l pricep: eu nu vreau ca tu să fii rănit. M-ar durea. Dacă ai permite altui om să canalizeze toată grozăvia aceea spre tine, asta m-ar răni. Ce ți-ar putea face ei când te-ar găsi, asta m-ar răni.

– Și?

– Și tu mi-ai promis că n-ai să permiți nimănui să-mi facă rău. Ea aștepta în timp ce el o privea lung, fumând în tăcere. Prietenia lui Leslie cu Aislinn poate că nu fusese încă refăcută, mai era mult până ce lucrurile se vor fi așezat. Deocamdată, acesta era țelul lui Leslie: să îndrepte lucrurile – viața ei, viitorul ei și, dacă putea, relațiile cu cei care contau pentru ea. Irial încă era pe acea listă.

– Curtea Întunericului este ceea ce este. N-am să le spun să-și schimbe caracterele pentru a calma...

– Te joci cu vorbele, Irial. Ea îi făcu semn să se apropie.

Surpriza lui fu suficientă pentru a-i permite ei să simtă că se teme. Își stinse țigara și se duse să se așeze pe canapea, destul de aproape pentru a o atinge, dar, de fapt, neatingând-o.

Ea se întoarse pentru a fi față în față.

– Ai jurat, Irial. Înțeleg asta acum. Îți spun ce se va întâmpla dacă ai să le permiți să te rănească: mă vei răni pe mine și, dacă știi că încă mai e nevoie de vreun muritor... Ce ești, ce faci nu e treaba mea, dar să faci un alt schimb de cerneală, să pornești războaie în lumea mea, să omori muritori, asta este treaba mea și, dacă faptul că eu mai țin la tine ar însemna ca tu să n-o poți face... recunosc că încă țin la tine. El se întinse spre ea, și ea nu se retrase. Își închise ochii și se abandonă sărutărilor. Irial fu cel care se opri.

– Tu nu minți. O privi ciudat, puțin evlavios și puțin temător.

Era un lucru minunat să fie din nou liberă. Și ea își dădu seama că ceea ce simțea pentru Irial nu se schimbase prea mult.

– Spune-mi ce simți pentru mine, îi ceru ea.

El se dădu înapoi puțin, nemaiținând-o în brațe.

– De ce?

– Fiindcă te-am întrebat.

– Mă bucur că n-ai sfârșit prin a intra în comă sau chiar să fi murit, spuse el fără ca tonul său să dezvăluie ceva.

– Și? Ea îl privi cum se luptă cu tentația de a-i spune. Dacă el nu voia, ea nu putea să-l oblige.

– Dacă ai vrea să rămâi...

– Nu pot. Îl strânse de mână. Și, apropo, asta nu e emoție, este o ofertă. Dintre toți oamenii, tu cunoști diferența. Ceea ce eu te întreb – și tu eviți – este dacă tu încă mai ții la mine, acum, că nu mai suntem legați. A fost doar schimbul de cerneală?

– Singurul lucru schimbat este că tu te-ai eliberat de mine, și eu sunt părăsit, încercând să-mi imaginez cum îmi voi hrăni corespunzător curtea. Își aprinse o altă țigară și îi dădu răspunsul: La început, a fost schimbul, dar... dar asta n-a fost tot. Țin cu adevărat la tine. Destul încât să te las să pleci.

– Deci... îl îndemnă ea, având nevoie să audă cuvintele.

– Deci, jurământul meu rămâne intact. Nu va mai fi nici un schimb de cerneală cu vreun muritor.

Ea rămase buimacă timp de câteva clipe. Nu îi era ușor să plece, indiferent cât de corect ar fi fost. Existau atât de multe lucruri pe care voia să le spună, despre care să întrebe. Dar n-ar fi schimbat nimic. Ar fi fost la fel și, cu adevărat, toate acestea erau lucruri pe care ea bănuia că Irial deja le știa, așa încât îi spuse:

– Dimineață, primesc cheia de la apartamentul meu. Ash a avut grijă... nu financiar, ci ca să-mi găsească unul și toate hârtiile, și totul.

– Ai să-mi spui dacă vreodată vei avea nevoie de ceva? Vocea lui sună la fel de nesigură pe cât era și ea.

Leslie dădu din cap.

– Nu, sunt foarte sigură că a mă întâlni cu tine sau cu Niall e o idee proastă. I-am spus și lui... Nu vreau lumea aceasta. Ash avea dreptate în legătură cu asta. Vreau să-mi trăiesc viața, să fiu normală și să pun în ordine ce s-a întâmplat – înainte de tine.

– Ai să te descurci bine, mai bine decât dacă ai fi rămas. El trase încă un fum din țigară și-l expiră.

Ea privi fumul răsucindu-se ca niște șuvițe în aer, nu ca niște umbre, nimic mistic sau eteric, doar aerul pe care îl expirase el – normalitatea. Și o făcu să zâmbească.

– Așa va fi!

EPILOG

Aşa cum făcuse adesea în ultimele săptămâni, Niall o privi pe Leslie ieşind în stradă. Muritorul o aştepta acolo, ridicând din umeri la orice i-o fi spus ea, zâmbind. El o privea cu un aer protector cu care Niall era de acord – plasându-se el la bordură, atent la muritorii care treceau. Ea avea nevoie de prieteni ca el. Ea avea nevoie de felul în care muritorii o făceau să râdă. „Nu de mine. Nu acum." Cearcănele de sub ochii ei se estompau. Pasul ei era mai ferm, mai încrezător.

– Arată bine, nu-i aşa? spuse o voce din spatele lui, care nu era bine-venită.

– Cară-te! Niall îşi luă privirea de la Leslie, întorcându-se cu faţa spre regele Curţii Întunericului. Irial şedea tolănit în faţa chioşcului de ziare, cu pălăria lăsată pe o parte.

„Cum de nu l-am observat?"

– Şi mai sănătoasă, fără nenorocitul ăla de frate al ei care să-i creeze probleme, adăugă Irial. Cu o expresie prietenoasă care părea ciudată, dată fiind situaţia, el făcu un pas şi îl cuprinse pe Niall de umăr. Erau la fel de înalţi, astfel încât fu aproape un gest de îmbrăţişare.

Niall dădu braţul lui Irial deoparte şi întrebă:

– Ce vrei?

– Să văd ce face fata noastră – şi tu. Irial îi aruncă lui Leslie o privire ciudată pe care Niall ar fi putut-o numi protectivă dacă ar fi fost vorba despre altcineva.

„El nu e capabil de asta, totuşi. El este inima Curţii Întunericului." Dar Niall ştia că încerca să se mintă singur, ştia că încercase să se mintă timp de secole: Irial nu era ceea ce Niall îşi îngăduise să creadă. El nu era nici atât de îngrozitor pe cât credea Niall, nici atât de amabil pe cât păruse la început. „Dar el tot nu merită să fie alături de ea."

Lui Leslie i se alăturară alţi câţiva muritori. Unul dintre ei spuse ceva ce o făcu pe ea să râdă zgomotos.

Niall păşi în faţa Regelui Întunericului.

– Ea s-a eliberat de tine. Dacă tu...

– Relaxează-te, băiete. Râse încetişor. Tu chiar crezi că i-aş face rău ei?

– Tu chiar i-ai făcut rău.

– I-am anulat câteva dintre opţiuni când n-am avertizat-o în legătură cu schimbul de cerneală. Am folosit-o. Am făcut ceea ce amândoi am făcut cu muritorii dintotdeauna.

Niall începu:

– E...

– Exact ceea ce ultimul tău rege a făcut cu minunata lui regină şi cu restul muritorilor-jucării de mai înainte – Irial se opri, având o privire ciudată, solemnă –, dar ai să-ţi dai seama în curând. Apoi, privind dincolo de Niall, spre Leslie şi prietenii ei muritori, Irial spuse: Cândva, ţi-am dat posibilitatea să alegi între a-mi oferi mie muritorii pe care-i făceai dependenţi sau a mi te da pe tine însuţi. Mi te-ai dat pe tine. Asta este ceea ce face un rege bun, Gancanagh, face alegeri grele. Tu ştii ce suntem şi totuşi ne-ai păstrat secretele. Ai lăsat deoparte dragostea ta pentru Leslie în interesul ei. Vei fi un rege excelent.

Și, înainte ca Niall să poată reacționa, Irial își apăsă gura pe lunga cicatrice pe care, cândva, el îi îngăduise lui Gabriel să o facă pe fața lui Niall. Niall simți cum îl lasă genunchii, simți un torent de energie nouă, neliniștitoare în corpul său, simți conștient cum numeroasele zâne ale întunericului, ca niște fire dintr-o mare tapiserie, își întrețeseau viețile cu a lui.

– Să ai mare grijă de Curtea Întunericului! Ei merită asta. Ei te merită pe tine. Irial își înclină capul. Regele meu.

– Nu! Niall se împiedică, clătinându-se pe trotuar, aproape căzând pe carosabil. Nu vreau asta. Ți-am spus că...

– Curtea are nevoie de o energie nouă, Gancanagh. I-am oferit-o pe a noastră în timpul domniei Beirei, am găsit căi să o întăresc. Sunt obosit – mai schimbat de către Leslie decât voi recunoaște vreodată chiar și față de tine. Poate că ai întrerupt legătura noastră, m-ai îndepărtat de pielea ei arzându-mă, dar asta nu schimbă lucrurile făcute de mine. Nu mai sunt potrivit să-mi conduc curtea. Irial zâmbi trist. Curtea mea – curtea ta acum – are nevoie de un nou rege. Ești alegerea potrivită. Tu ai fost întotdeauna următorul Rege al Întunericului.

– Ia-o înapoi! Niall simțea stupiditatea cuvintelor lui, dar nu se putea gândi la ceva cât de cât mai coerent.

– Dacă n-o vrei...

– N-o vreau.

– Alege pe cineva demn pentru a putea să i-o dai mai departe în cazul acesta. Ochii lui Irial se luminară ușor. Energia tentant de misterioasă care îl însoțea întotdeauna ca o ceață era mult mai puțin copleșitoare acum. Între timp, îți ofer ceea ce n-am oferit niciodată nimănui: loialitatea mea, Gancanagh, regele meu.

Apoi, îngenunche cu capul plecat, acolo, pe trotuarul aglomerat. Muritorii își lungeau gâturile uitându-se.

Și Niall rămase cu gura căscată de uimire în fața lui, ultimul Rege al Întunericului, realitatea copleșindu-l. Avea să înșface prima zână a întunericului pe care ar fi văzut-o și... „să predea acest gen de putere unei zâne la întâmplare? O zână a întunericului?“ Se gândi la Bananach și la Ly Ergi dând târcoale în căutare de război și de violență. Irial era moderat în comparație cu violența lui Bananach. Niall nu putea să dea curtea pe mâna oricui, nu fiind pe deplin conștient, iar Irial știa asta.

– Conducătorul Curții Întunericului a fost întotdeauna ales dintre zânele solitare. Am așteptat timp îndelungat să găsesc pe altcineva după ce tu ai spus nu. Dar, apoi, mi-am dat seama că așteptam ca tu să-l părăsești pe Keenan. Nu m-ai ales pe mine în locul lui, dar ai ales calea cea mai grea. Apoi, Irial se ridică și luă chipul lui Niall între palmele sale, blând, dar ferm, și îl sărută pe frunte. Ai să te descurci bine. Și, când vei fi pregătit să vorbești, eu încă voi fi aici. Și-apoi dispăru în aglomerația de muritori care mergeau pe trotuar, lăsându-l pe Niall fără grai.

Irial nu privi înapoi, nu se întoarse spre Leslie sau spre Niall. Merse întruna până când se pierdu în mulțimea de muritori ale căror sentimente le putea citi, dar nu le putea sorbi.

„Nu fără ea.“

O simțea acolo, încrezătoare în lumea ei, văzând lucrurile care o urmăreau cu privirea, dintre umbre, și nu dădea înapoi. Uneori, simțea gusturile sâcâitoare ale dorului ei – pentru el și pentru Niall –, dar el nu avea să se ducă la ea, nu acum, nu la ea fericită în lumea ei cea nouă. Recupera cursurile pe care le pierduse în timpul șederii cu el, mândră de ea, reconstruindu-se. Urma să meargă la colegiu, din toamnă.

„Nici a mea, nici a lui, doar a Ei Însăşi." Îi făcea plăcere să ştie asta şi să aibă acele efemere legături cu ea. Se temuse că abandonarea tronului ar fi contribuit, de asemenea, la încheierea legăturii sale cu Leslie. Permisese ca acea teamă să-i întârzie coborârea. „Teama de a pierde ultima legătură cu Fata mea Umbră." Acţiunile ei arseseră lujerii viţei-de-vie acolo unde se înrădăcinaseră în carnea ei. Simţise asta, ca atunci când îţi amorţeşte un membru, făcându-l să se simtă atât de rău, încât ajunsese deprimat din cauza pierderii. Dar el încă mai putea gusta ecoul ei, nu întotdeauna, nici măcar prea des, dar erau momente când el o simţea – ca durerile-fantomă din membrele lipsă. Era ca o poftă nestăvilită pentru acele clipe care-i dovediseră inadecvarea în a-şi conduce curtea. Poate că ieşise din pielea ei, dar îl transformase în altceva decât fusese înainte – nu un muritor, dar nici destul de puternic ca să merite titlul de Rege al Întunericului.

„Ce înseamnă când ai coşmaruri despre pace? Când umbrele îşi doresc lumina?"

Poate că ea nu era legată de el, dar încă era Fata lui Umbră. El îi jurase să aibă grijă de ea, s-o ferească de dureri sau răni, să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. Plecarea ei nu anula promisiunile lui; acestea nu erau condiţionate. Iar dacă Niall nu era legat de nici o curte, de vreo cauză sau vreun scop, în cele din urmă, el avea să se ducă la Leslie. Gancanagh al lor poate avea intenţii bune, dar era în firea lui – ca şi a lui Irial – să fie dependent de muritori. El încă aparţinea umbrelor în ciuda faptului că se străduise atât de mult să se îndepărteze de ceea ce era. „Nu acum." Acum, că Niall era legat de Curtea Întunericului, firea sa dependentă era anulată. „Iar a mea a revenit." Aşa cum şi Irial fusese cândva, Niall era întărit de către curtea lui, la fel cum şi curtea era întărită de Niall.

Irial găsise un rege mai bun ca să aibă grijă de Curtea Întunericului. Ca să aibă grijă de Niall, Irial îi dăduse lui curtea. Şi, ca s-o iubească pe Leslie, Irial avea să stea departe de ea. „Uneori, a iubi înseamnă să laşi să plece când tu vrei să-i fii şi mai aproape." Era singura modalitate pe care o ştia ca să-şi protejeze curtea, zânele şi pe singura muritoare care contase vreodată pentru el.

NOTA AUTOAREI

Am dorit ca prezentarea tuturor chestiunilor legate de tatuaje să fie, cât mai exactă și să țină cât mai mult cont de realitate. Prin urmare, orice informație referitoare la tatuaje i-a fost solicitată lui Paul Roe, specialistul meu în tatuaje. Cu acest prilej, am învățat o mulțime de lucruri privind istoria artei tatuajelor, despre alcătuirea mașinăriilor utilizate și despre cele mai minuțioase detalii, pornind de la metalele pe care ar putea să le folosească cineva (problema sensibilității zânelor la oțel/fier) până la motivul pentru care artistul care realizează tatuajele poziționează pânza în diferite moduri. Dacă există erori, sper că mă veți ierta. Dacă nu există, meritul este al lui Paul.

Tatuajul lui Leslie se află în centrul romanului Obsesia. Am știut acest lucru din vreme; n-am știut exact cum va arăta acesta. Trebuia să fie o reprezentare a naturii lui Irial, iar, în timp ce aveam cuvintele care îl făceau pe Iri să se trezească la viață, nu aveam o imagine vizuală care să-i fi prins esența. Totuși, universul ne dă ceea ce ne trebuie; cred în asta. Ceea ce îmi trebuia erau arta și înțelepciunea lui Paul. Să spun că el a fost esențial pentru crearea acestui roman ar fi un adevăr rostit numai pe jumătate.

În ceea ce privește tatuajul pe care îl port pe pielea mea, i l-am cerut lui Paul; el mi-a răspuns cu desenele lui. Rezultatul final a fost opera de artă care atârnă exact în direcția privirii mele, încă de anul trecut. Mulțumită lui Paul, ochii lui Irial mă privesc și ei zilnic, atunci când lucrez.

Se întâmplă un lucru uimitor atunci când muzele a doi oameni dansează împreună.